Baze militare secrete în subteran și în oceane

Scris de

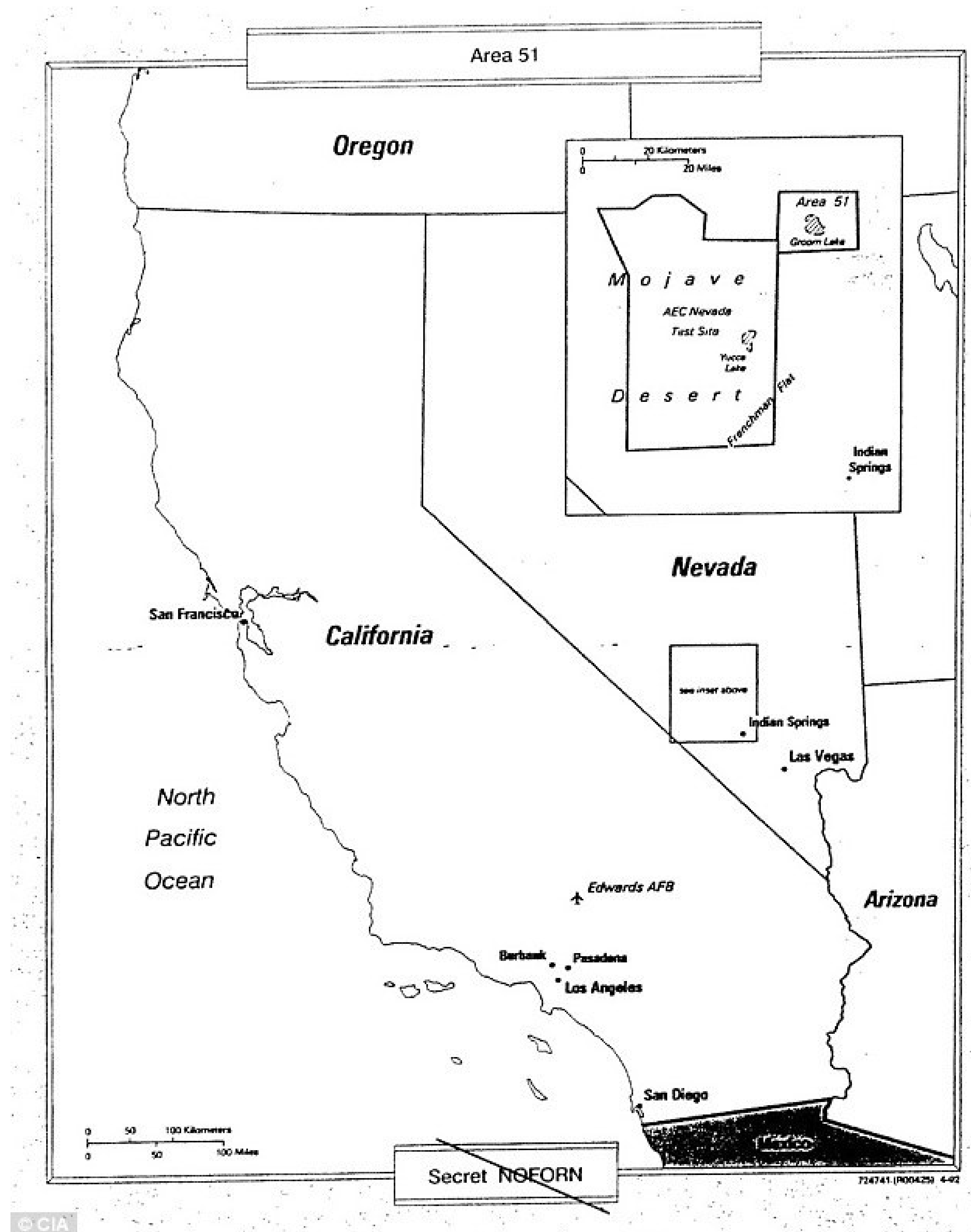
Departamentul Zamolxe România (DZR)

vineri, 8 aprilie 2016

Publicat în: Conspiraţii, Iluminaţi, Noua Ordine Mondială, Operaţiuni Secrete

„Abia în anul 2013 Agenţia Centrală de Informaţii (CIA) a admis, cu dificultate, existenţa faimoasei Zone 51 (http://nsarchive. gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB443/), asupra căreia au existat numeroase „controverse” încă de la sfârşitul anilor ’70.

Harta bazei secrete Zona 51/Groom Lake din deşertul Nevada (SUA), declasificată de CIA pentru prima dată în august, 2013

Deşi această bază militară secretă americană „nu a existat" înainte ca CIA să facă declaraţia de presă oficială, totuși era evident că în acea zonă din deşertul Nevada se petreceau lucruri pe care Forţele Aeriene ale SUA doreau să le ţină în cel mai mare

secret.

Totul a început în anul 1974, odată cu fotografia luată de cei patru astronauţi ai misiunii Skylab (un program de cercetare a spaţiului cosmic din apropierea Pământului, susţinut de NASA), care din greşeală a fost publicată în presă. Fotografia înfăţişa cu claritate existenţa unei baze secrete în regiunea Groom Lake (fundul unui lac secat din deșertul Nevada).

Fotografia bazei secrete din Zona 51, care a declanşat „furtuna” discuţiilor pe tema securităţii naţionale în SUA, începând cu anul 1974

Conform unei înţelegeri pe termen lung între NASA şi comunitatea Serviciilor Secrete americane, în frunte cu CIA, se stabilise că orice fotografie care era luată din spaţiu să nu fie oferită mass-media decât după ce în prealabil ea a fost examinată şi verificată de National Photographic Interpretation Center, o instituţie de securitate americană, specializată în analiza grafică şi cea video.

Panica ce a fost creată atunci la nivel înalt diplomatic a tulburat mult apele la Washington. În acea perioadă, directorul CIA era William Colby, care a adresat o interpelare scrisă mai multor membri (numele lor a rămas secret şi în zilele noastre) ce aveau acces la acelaşi nivel de securitate ca şi el. Colby a subliniat că Zona 51/Groom Lake constituia un secret la cel mai înalt nivel pentru SUA, fiind singura zonă care nu trebuia fotografiată. Aceasta confirmă faptul că CIA considera acea regiune ca fiind singura de pe Pământ, prea „delicată" pentru a fi fotografiată din spaţiu.

Măsurile extraordinare de securitate în legătură cu acea zonă aveau un sens foarte clar, chiar dacă el nu era specificat. Instituţiile secrete americane care erau implicate în activităţile de spionaj şi contrainformaţii ştiau, de pildă, că pe lângă testarea unor tipuri foarte speciale de avioane-spion, în cadrul bazei din deșertul Nevada se realizau mult mai multe proiecte şi studii decât atât.

Într-adevăr, această bază militară secretă a fost în anii ’60 şi ’70 teatrul operaţiunilor de testare a unor avioane militare de înaltă tehnologie, având în principal funcţia de avioane-spion. Acum se ştie că la Groom Lake a fost testat tipul de avion-spion U-2, de la care Zona 51 a devenit cunoscută ca fiind o bază foarte secretă, deoarece la ea nu se putea avea acces decât cu un nivel de

securitate foarte înalt.

Avionul U-2 a marcat „începuturile” bazei militare secrete din Zona 51

A urmat legendarul avion A-12, denumit „Arhanghelul”, un prototip atât de secret, încât nici măcar în prezent nu sunt cunoscute datele despre capacităţile sale, funcţiile pe care le avea şi nici motivul real pentru care el s-a prăbuşit în unul dintre zborurile de încercare la care a fost supus, în anul 1963. Există doar câteva fotografii care au fost date publicităţii, în care se poate observa convoiul ce transporta elementele acestui avion spre baza din Zona 51, unde el urma să fie asamblat în vederea realizării testelor și zborurilor de încercare.

Transportul subansamblelor avionului A-12 spre baza secretă din Zona 51

Mai jos este singura fotografie a „Arhanghelului”, realizată în timpul testelor:

Avionul-spion A-12, denumit şi „Arhanghelul”.

Specialistul în istoria CIA, David Robarge, nu a putut oferi

niciun detaliu legat de prăbuşirea avionului şi nici despre operaţiunea de acoperire care a urmat: *„Tot ceea ce pot să vă spun este că nu ştiu nimic despre felul în care acest incident, ori altele de aceeaşi factură, sunt gestionate [de oficialităţi]”*.

Locul în care s-a prăbuşit avionul-spion A-12. Fotografie pusă la dispoziţie de CIA la aproape 50 de ani de la incident

Fotografie rară, ce surprinde colectarea rămăşiţelor avionului prăbuşit.
Aripile şi fuselajul au fost tăiate în bucăţi mai mici, iar restul pieselor au fost împachetate în cutii separate

Nici Peter Merlin, care a documentat istoricul misiunilor aerospaţiale şi care a vizitat şi cercetat zona prăbuşirii prototipului A-12, nu poate înţelege decât o parte din întreaga „afacere" a acoperirii urmelor, pusă la cale de Forţele Aeriene şi de Serviciile Secrete americane.

Avionul A-12 a fost precursorul celebrului avion-spion american SR71-Blackbird, care la rândul lui s-a dezvoltat în prototipul Have Blue.

Prototipul Have Blue

Acesta a fost avionul care a condus la faimosul F117-Nighthawk, un aparat de zbor „invizibil" pentru radare, îndelung testat în Zona 51.

Avionul „invizibil" (stealth) F117-Nighthawk

Bineînţeles, nimeni nu ştia nimic despre aceste tipuri foarte sofisticate de avioane şi despre testele care erau făcute în Zona 51.

Această „practică” a fost însă continuată pe parcursul anilor, chiar până spre sfârșitul mileniului. Să amintim, de pildă, cazul loviturii dată de americani Libiei, în anul 1986. În acel incident SUA a folosit, printre altele, și câteva avioane de bombardament F-111; acel tip de avion de atac era operaţional încă din 1967, însă despre existenţa lui nu s-a știut nimic la nivel public timp de aproape 20 de ani.

Până la publicarea fotografiei „buclucașe”, care dovedea existenţa bazei secrete din Zona 51, nici populaţia ţării şi nici măcar guvernul SUA, incluzând Președintele, nu ştiau că aceasta exista cu adevărat. După scandalul uriaş care a urmat, agenţiile de informaţii ale SUA au trecut la o revizuire integrală a evenimentelor de această natură, în scopul de a vedea cum anume să le gestioneze pe viitor într-un mod mai eficient.

Problema a fost prezentată şi analizată în revista The Space Review (http://www.thespacereview.com/article/531/1/), care citează o sursă anonimă din cadrul CIA: „*De fapt, nu a existat nicio înţelegere între agenţii. Departamentul Apărării a considerat că totul trebuie ţinut secret faţă de cunoaşterea publică. Pe de altă parte, NASA şi, într-o anumită măsură, Departamentul de Stat, a susţinut poziţia prin care informaţia să fie dată publicităţii*”.

Fotografia Zonei 51 a născut, cum era de aşteptat, tensiuni majore între agenţiile civile guvernamentale şi cele militare ale SUA. William Colby, directorul CIA la acea vreme, nu era prea convins de necesitatea păstrării secretului în ceea ce priveşte imaginea din spaţiu, care înfăţişa baza secretă de la Groom Lake.

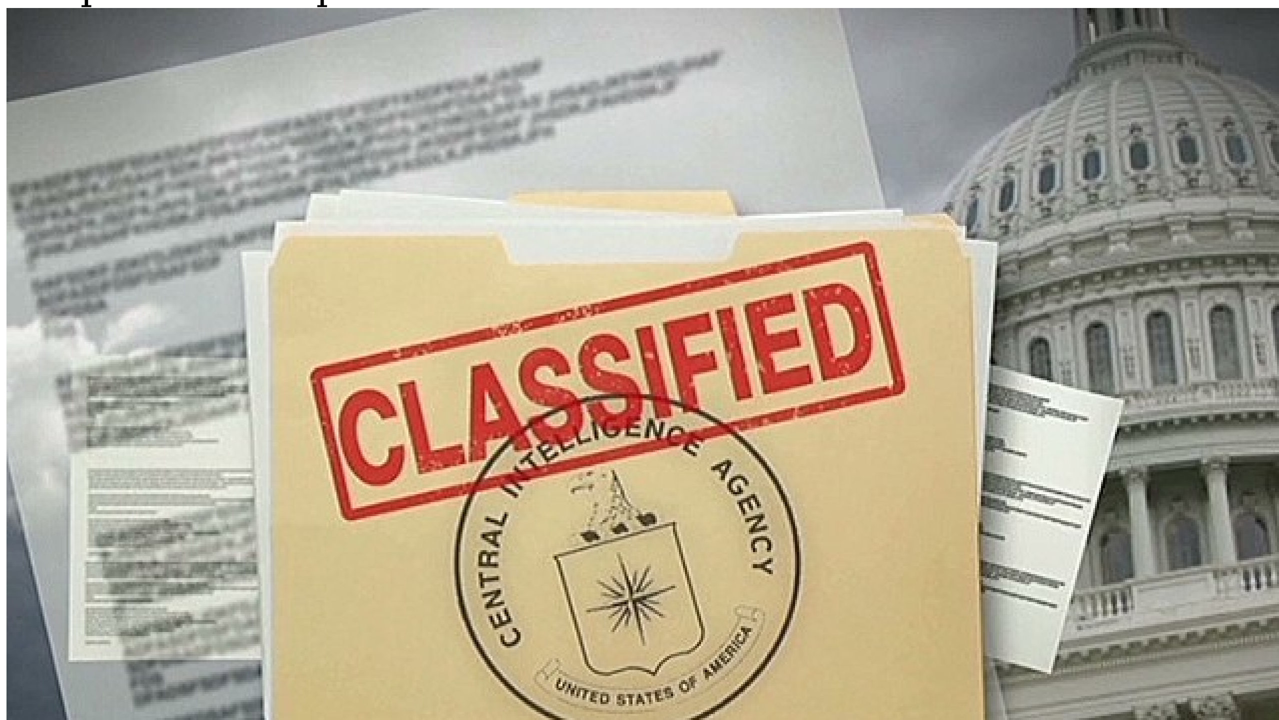

William Colby, directorul CIA (1973 – 1976)

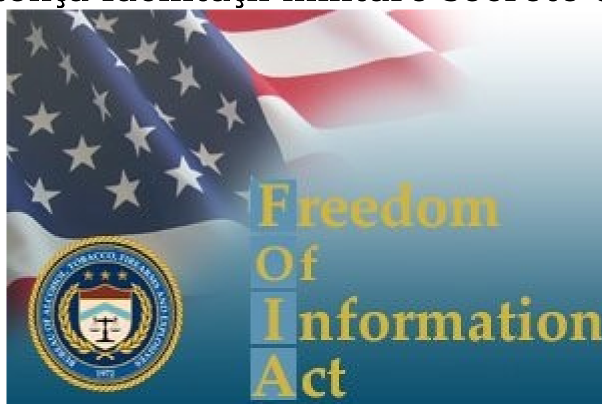
Pe bună dreptate, el a spus că ruşii (pe atunci, URSS) aveau oricum toate informaţiile în această privinţă din fotografiile obţinute cu propriii lor sateliţi. Dar, mai apoi, el a întrebat în mod insidios: *„Dacă toată această chestiune este recunoscută în mod deschis, atunci n-am putea spune că treburile secrete ale Forţelor Aeriene, care se desfăşoară acolo [în Zona 51, n.n.], s-au cam încheiat?”*

Tocmai de aceea, pentru ca acele „treburi” să nu se încheie prin dezvăluiri publice deschise, s-a luat decizia blocării oricărei

informaţii despre Zona 51, a discreditării „surselor” şi a cenzurii imaginii din spaţiu obţinută în timpul misiunii Skylab, care nu a mai fost publicată după aceea.

Abia la data de 16 august 2013, ca urmare a cererii formulată încă din anul 2005 de FOIA (Freedom of Information Act – o lege americană care permite accesul la informaţie, ce poate fi obţinută de la Guvernul Federal al SUA), CIA a admis în mod public existenţa facilităţii militare secrete din Zona 51.

Astfel, Arhiva Naţională a Securităţii din America a pus la dispoziţia publicului peste 60 de fişiere despre acest subiect. Pentru detalii despre aceste fişiere care au fost dezvăluite se poate consulta link-ul:

http://nsarchive. gwu.edu/NSAEBB/NSAEBB443/

Documentele declasificate includ istoria bazei din Zona 51, precum şi a ţelurilor pe care ea şi le-a propus. Putem însă bănui că informaţiile oferite au fost „periate” cu atenţie înainte de a fi date publicităţii. Suspiciunile noastre provin din declaraţiile unor foşti *insider*-i, adică ale unor persoane care au lucrat efectiv în cadrul

acelei baze secrete la proiecte uluitoare, implicând studiul unor nave extraterestre eşuate, sisteme de propulsie inimaginabile pentru cunoştinţele ştiinţei contemporane oficiale, tehnologii foarte avansate de natură extraterestră şi chiar cercetarea în acea locaţie a unor fiinţe extraterestre sau a corpurilor lor decedate.

Sigur, din reflex se poate argumenta că toate acestea sunt „poveşti" şi „fantezii", dar oare nu aşa s-a spus şi până la declaraţia oficială a CIA despre existenţa bazei secrete din Zona 51? Nu la fel au fost negate şi discreditate toate informaţiile şi detaliile oferite în legătură cu existenţa acestei baze, până când CIA a recunoscut public adevărul? Poate că celebra frază rostită de fostul preşedinte american, Ronald Reagan, într-o conversaţie pe care a avut-o cu regizorul Steven Spielberg la Casa Albă, este în măsură să adauge un plus de credibilitate acestui subiect care încă este foarte delicat pentru percepţia omenirii: *„Ştii... în această cameră nu există şase persoane care cunosc cât de adevărată este toată această poveste"*.

Ronald Reagan (stânga) și Steven Spielberg la Casa Albă. Washington DC, 1982

Ronald Reagan a rostit această frază la data de 27 iunie 1982, după vizionarea filmului *E.T.–The Extraterrestrial* regizat de Spielberg, film care s-a dovedit a fi un succes uriaş atât la box-office, cât şi în conştiinţele oamenilor.

De fapt, cel mai presant subiect în legătură cu baza secretă din Zona 51 din deşertul Nevada este dacă Forţele Aeriene ale SUA studiază şi folosesc acolo doar tehnologie pământeană sau şi

tehnologie extraterestră. În această privinţă CIA nu a făcut nicio precizare, nici într-un sens, nici în celălalt.

Totuşi, un alt preşedinte al Americii (Barack Obama) a lăsat şi el să se înţeleagă adevărul despre existenţa fiinţelor extraterestre şi a interacţiunii lor cu pământenii. În cadrul unei întâlniri de imagine cu familia celebrului actor Will Smith, care a avut loc de asemenea la Casa Albă, Obama a avut o discuţie cu Jaden Smith (fiul actorului) despre fiinţele extraterestre.

Jaden Smith

Într-un scurt interviu pe care l-a oferit mai apoi revistei *Wonderland* (http://www.wonderlandmagazine.com/2013/04/here-comes-the-son-jaden-smith/), Jaden Smith relatează despre acele momente: „*Am vorbit cu preşedintele Obama despre extratereştri. El mi-a spus că nici nu poate să confirme, dar nici să nege existenţa acestora, ceea ce înseamnă că toată chestiunea este de fapt reală. Dacă oamenii îşi imaginează că noi suntem singurele fiinţe care trăim în acest Univers, atunci înseamnă că ceva nu e în regulă cu ei*”.

Nu doar preşedinţii americani au avut ceva de spus în legătură cu civilizaţiile extraterestre, ci şi alţi lideri ai unor mari

puteri ale lumii. De exemplu, preşedintele URSS, Mihail Gorbaciov, a afirmat într-o cuvântare susţinută la data de 4 mai 1990, în cadrul organizaţiei Tinereţea Sovietică: *„Fenomenul OZN chiar există şi el trebuie tratat cu seriozitate”*.

Mihail Gorbaciov

Pe lângă testele pe diferite tipuri de avioane-spion, ce au fost realizate în cadrul bazei secrete Zona 51, în cadrul bazei se testau de asemenea tehnologii de avangardă, cum ar fi dispozitivele de propulsie umană sau cele antigravitaţionale.

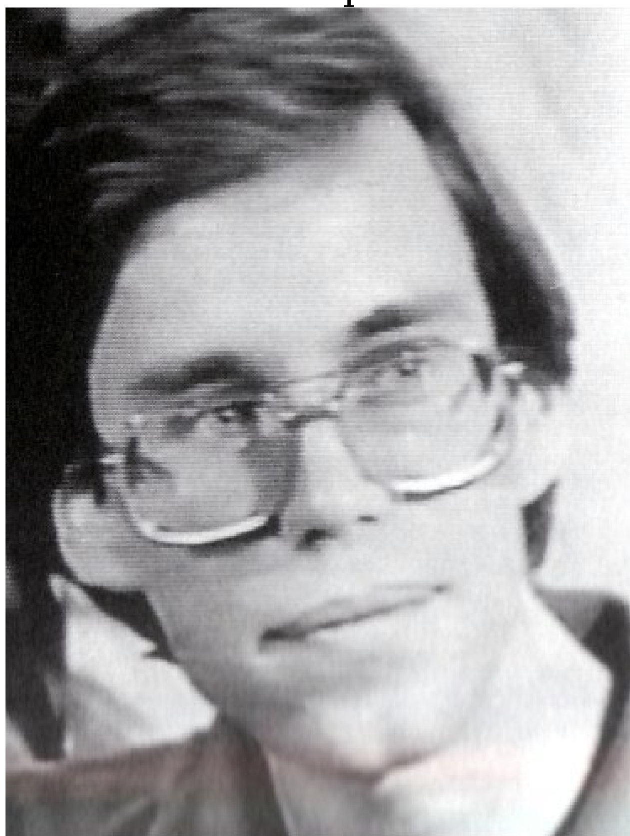
Însă activităţile cele mai secrete şi mai interesante au vizat aşa-numita inginerie reversă, prin care s-a urmărit „copierea” tehnologiei extraterestre, ce era studiată pe baza OZN-urilor prăbuşite şi apoi recuperate de armata SUA.

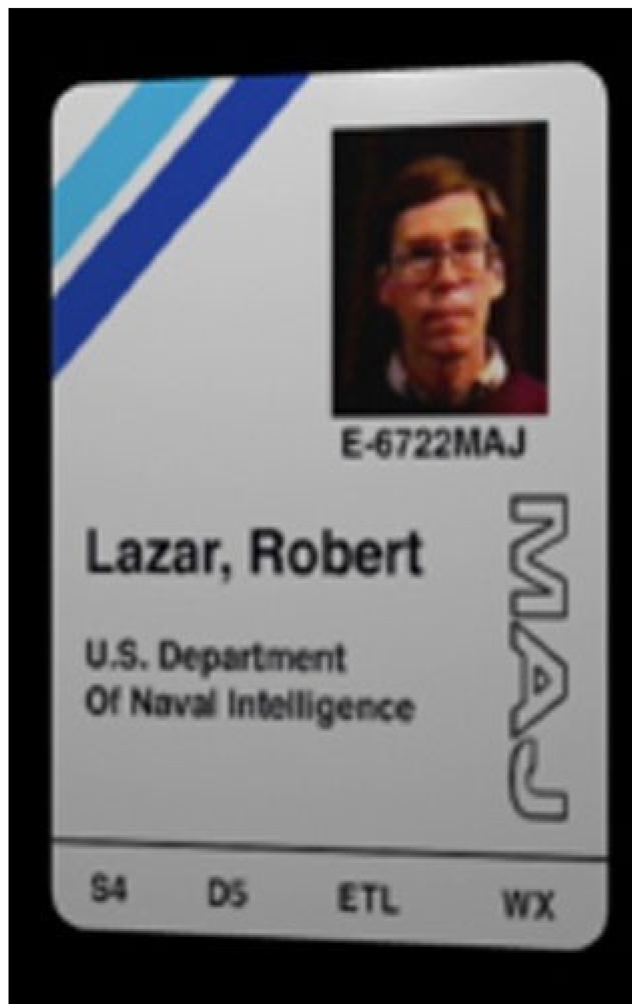
Aşa după cum spuneam, au existat mai multe persoane care au dat declaraţii de-a lungul timpului, despre ceea ce avea loc în realitate în cadrul bazei din Zona 51. Poate cel mai cunoscut caz este cel al lui Bob Lazăr, care spre sfârşitul anilor ’80 a fost angajat şi a lucrat mai mult de 12 luni în cadrul unei facilităţi militare foarte secrete, numită S_4, ce face parte din sau se află chiar la marginea Zonei 51.

Nivelul S_4 al bazei secrete din Zona 51

Bob Lazăr este expert în electronică şi în IT.

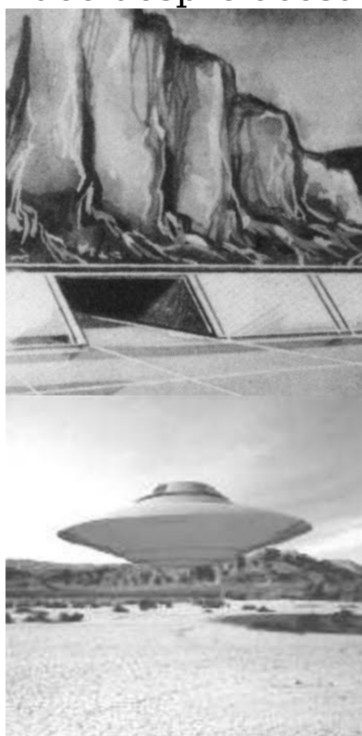

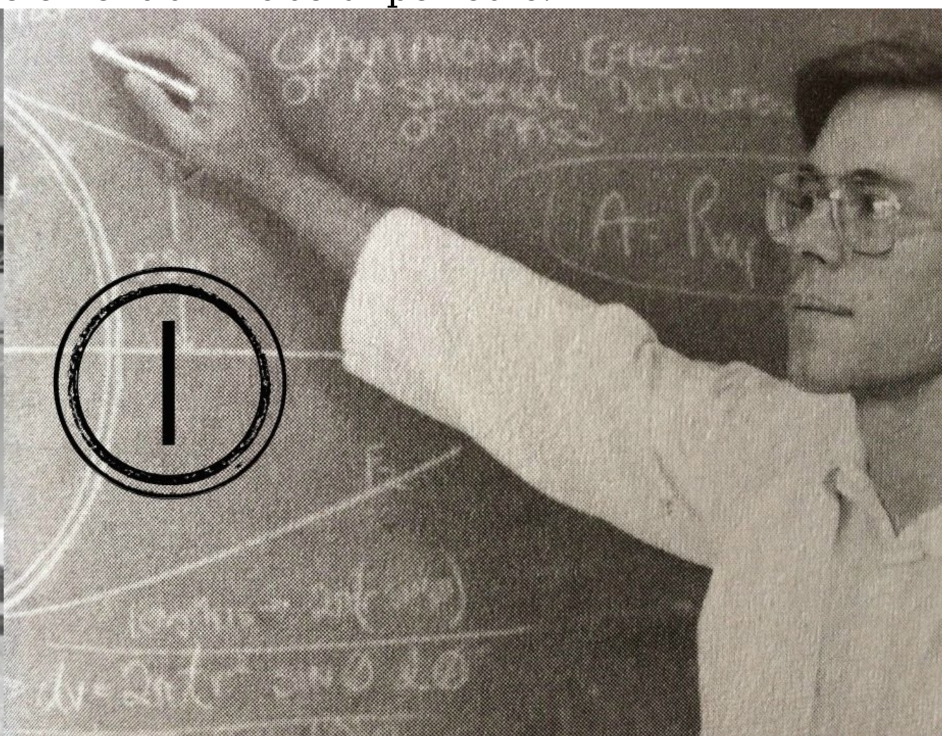

În cadrul bazei S_4, misiunea lui a fost aceea de a studia tehnologia de propulsie a unor nave extraterestre, pentru a face o evaluare generală asupra unor puncte esenţiale: 1. cum pot fiinţele umane să piloteze acele nave; 2. cum ar putea fi ele construite pe Pământ, pornind de la nivelul înţelegerii şi tehnologiei care exista atunci.

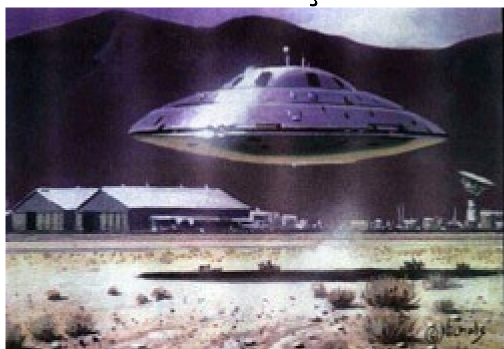
Lazăr a afirmat în interviul pe care l-a dat în anul 1989 (https://www.youtube.com/watch? v = 3VWmNm6J09M) că a studiat 9 tipuri distincte de nave extraterestre în cadrul bazei S_4. Toate acele tipuri funcţionau pe baza aceluiaşi element chimic, pe care el l-a numit atunci *Elementul 115*. La vremea respectivă Bob Lazăr a fost ridiculizat de savanţi, pentru că atunci ştiinţa nu avea nicio idee despre acest element din Tabelul periodic.

Bob Lazăr explicând felul în care navele extraterestre sunt propulsate de „Elementul 115”.

El a spus că navele aveau capacităţi fizice extraordinare: puteau să curbeze continuumul spaţio-temporal, se puteau teleporta şi puteau călători în timp. Savantul a afirmat de asemenea că interiorul acelor tipuri de nave era foarte mic: în el nu putea să încapă decât un copil pentru a le pilota. Coroborat însă cu ceea ce se ştie deja despre caracteristicile fiziologice ale „micilor cenuşii”, putem înţelege că acele nave probabil erau pilotate chiar de aceştia.

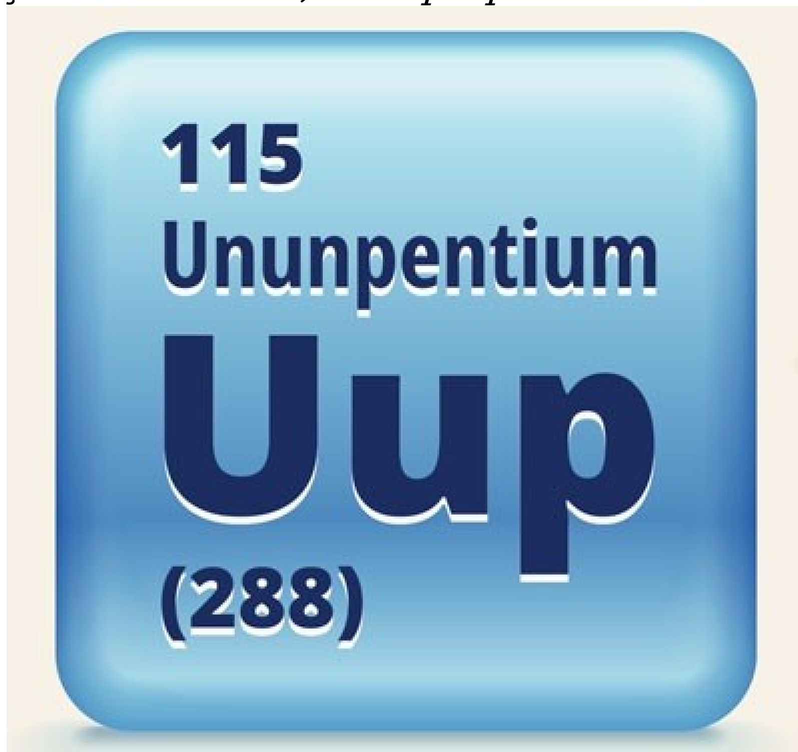
Lazăr a mai precizat un aspect foarte interesant de natură tehnologică: el a spus că navele respective nu aveau „părţi” ori subansamble, ci păreau a fi realizate „dintr-o singură bucată”, ca şi cum ar fi fost turnate într-o matriţă. În plus, materialul din care ele erau alcătuite nu exista pe pământ şi, după cât se pare, nici acum nu există.

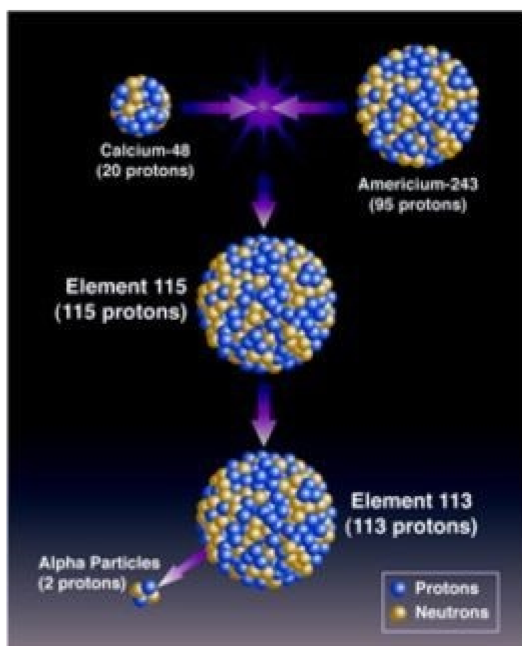

În mod sugestiv şi sprijinind potenţial afirmaţiile lui Bob Lazăr, elementul 115 din Tabelul Periodic a fost descoperit pe 28 august 2013. Informaţiile oferite de Lazăr căpătaseră deja mai multă credibilitate încă din anul 2003, când o echipă de cercetători ruşi a reuşit să creeze pentru un timp scurt acest element, însă abia în 2015 el a fost confirmat în mod oficial de Uniunea Internaţională de Chimie Pură şi Aplicată (IUPAC), unicul for şi

autoritate ştiinţifică din lume, care elaborează standarde pentru nomenclatura substanţelor organice sau anorganice. Noi am prezentat un articol referitor la această realizare științifică (ce implică de asemenea încă trei elemente supergrele din Tabelul lui Mendeleev) în luna februarie 2016 (http://www.editura daksha.ro/articles/view/populaţie-crescuta-in-tabelul-lui-mendeleev-4-noi-elemente-supergrele-a284).

Imediat după descoperirea elementului 115, National Geographic a publicat un articol în care se spunea că *„un element extrem de greu tocmai a fost confirmat de oamenii de ştiinţă din Suedia”*. Tot atunci, site-ul openminds.tv (http://www.openminds.tv/) – specializat în ştiri referitoare la domeniul OZN – a remarcat faptul că descoperirea are loc după 23 de ani de la afirmaţiile lui Bob Lazăr: *„Elementul 115 a primit atenţie în anul 1989, atunci când Bob Lazăr a afirmat că navele extraterestre pe care el le-a studiat în interiorul bazei S_4, ce aparţine de Zona 51, erau propulsate de acest element”*.

Totuşi, „versiunea” ştiinţifică a elementului 115 (denumit provizoriu Ununpentium) diferă de ceea ce Bob Lazăr a afirmat despre el, întrucât acest element – care este foarte radioactiv – se dezintegrează într-un timp extrem de scurt; de pildă, cel mai stabil izotop al său (ununpentium-289) are timpul de înjumătăţire de doar 220 de milisecunde.

În anul 2014, înainte ca Ununpentium să fie recunoscut în mod oficial de IUPAC, George Knapp i-a luat un interviu lui Bob Lazăr, la 25 de ani de la primul său interviu, cel din 1989. Subiectul principal al discuţiei a fost „Elementul 115”. Lazăr a ignorat descoperirile de până atunci în legătură cu acest element chimic, exprimându-şi speranţa că savanţii vor reuşi în cele din urmă să descopere un izotop al acestui element, care să corespundă descrierii pe care el a făcut-o în legătură cu cercetările din baza S4. Lazăr: *„Au obţinut doar câţiva atomi. Vom vedea ce alţi izotopi vor mai rezulta. Unul dintre ei – sau chiar mai mulţi – va fi stabil şi va avea exact proprietăţile despre care am vorbit”*. (https://www.youtube.com/watch?v=gsU3A9SFen4)

Un alt caz remarcabil îl reprezintă mărturia făcută „pe patul de moarte” de un fost angajat al CIA, care vorbeşte cu toată convingerea despre faptul că între omenire şi anumite rase extraterestre există nişte acorduri de colaborare. Declaraţia acelei persoane (al cărui nume nu este totuşi dezvăluit, din raţiuni de securitate a familiei sale) a fost filmată la data de 5 martie 2013, de către reputatul ufolog şi cercetător Richard Dolan.

Richard Dolan, în timpul interviului cu informatorul X

Informatorul mărturiseşte că a fost angajat de tânăr de către CIA şi că în anii ’50 l-a însoţit pe preşedintele Eisenhower şi pe superiorul său din CIA în Zona 51. În urma ameninţării unei invazii extraterestre iminente, preşedintelui SUA i-a fost permis accesul în Zona 51, pentru a se media astfel o întâlnire între el şi reprezentanţii civilizaţiei extraterestre a micilor cenuşii.

Dwight „Ike” Eisenhower, preşedintele SUA între 1953 şi 1961

Fostul angajat al CIA povesteşte că acolo a putut urmări demonstraţiile şi experimentele cu tehnologie extraterestră antigravitaţională şi că tot atunci a întâlnit personal o fiinţă extraterestră mică de statură, având o culoare cenuşie (un „mic cenuşiu”). Declaraţia lui este analizată pe site-ul de investigaţie http://www.openminds.tv/, care se referă la muribund ca fiind „Anonimul”.

„Anonimul”, fost angajat al CIA, în timpul depoziţiei sale

Acesta descrie că a văzut mai multe tipuri de nave extraterestre care au fost recuperate după prăbuşire, incluzând nava recuperată la Roswell în 1947. Apoi el şi superiorul său din CIA au fost luaţi şi duşi în baza S_4 – aflată pe direcţia sud-vest faţă de Zona 51 –, unde se aflau fiinţe extraterestre.

Înregistrarea discuţiei a fost făcută publică la data de 3 mai 2013, în cadrul evenimentului numit *Citizen Hearing on Disclosure*, ce a avut loc la National Press Club, în Washington DC. Ufologul şi scriitorul de succes Peter Robbins, care a asistat la acel eveniment, a declarat mai apoi pe contul său de Facebook că, dacă cele spuse de „Anonim” (ca fost angajat al CIA) se confirmă măcar într-o anumită măsură, atunci avem de a face probabil cu una dintre cele mai zguduitoare şi complete mărturii despre ce a însemnat de fapt baza secretă din Zona 51.

Peter Robbins

Există însă şi sceptici, care resping mărturiile unor foşti

lucrători din aceste baze, ca fiind false. Un exemplu în această direcţie este cazul lui Boyd Bushman, un fost inginer de renume care a lucrat mulţi ani în cadrul companiei gigant Lockheed Martin din SUA. Bushman a dat un interviu inginerului aeronautic independent Mark Q. Patterson, cu puţin timp înainte de a muri la vârsta de 78 de ani (în luna august, 2014). În cadrul interviului el a prezentat anumite „fotografii-document”, a vorbit despre călătorii pe care navele extraterestre le realizează cu viteze mai mari decât viteza luminii, despre experimente ce implică antigravitaţia şi despre fiinţe aparţinând unor rase extraterestre (două tipuri distincte), care se găseau în cadrul bazei din Zona 51, fiinţe cu care el a vorbit de mai multe ori.

Interviul a fost postat pe YouTube la data de 8 octombrie 2014

şi poate fi urmărit aici:

https://www.youtube.com/watch?v=VA3HVgfq80

Boyd Bushman este însă considerat un impostor de către site-ul Doubtful News (http://doubtfulnews.com/2014/10/sad-that-disclosure-of-obriously-fake-aliens-is-the-last-thing-you-do/), iar dovezile care încearcă să demonstreze falsul fotografiilor şi alte elemente sunt detaliate aici: http://www.snopes.com/photos/odd/bushman.asp

Aceste dovezi implică în principal faptul că fiinţa extraterestră din fotografiile lui Bushman este asemănătoare cu o păpuşă din plastic ce înfăţişează de asemenea un extraterestru.

https://www.youtube.com/watch? v = 2FPQL9 qoZ9I

Totuşi, nu trebuie pierdut din vedere că cel care a postat acest video, John Hutchison (user: Johnof Mars), a mai fost implicat în alte clipuri video corelate cu Bushman, deci o astfel de „coincidenţă” este cam stranie. Ca răspuns la acuzaţiile că Bushman ar fi folosit nişte păpuşi din plastic pentru a spune că a întâlnit fiinţe extraterestre, au existat opinii cum că acele păpuşi sunt de fapt reprezentări ale fiinţelor „originale” şi nu invers. Scepticii nu pot demonstra că aceasta n-ar fi adevărat, dar nici Bushman nu prezintă alte dovezi mai concludente pentru a-şi susţine mărturiile.

Totuşi, faptul că el a fost unul dintre inginerii proiectanţi de marcă din cadrul consorţiului gigant Lockheed Martin aduce în discuţie uluitoarele declaraţii făcute de directorul general al diviziei Lockheed Skunk Works din această companie americană, unde erau dezvoltate cele mai secrete aparate de zbor militare. Ben Rich a ocupat această funcţie din 1975 până în 1991, fiind responsabil de proiectarea şi realizarea celor mai performante tipuri de avioane militare americane (F117-Nighthawk, A-112 „Arhanghelul” etc); el este considerat „părintele avionului invizibil”. Rich şi-a scris memoriile în celebra sa carte *„Skunk Works: A Personal Memoir of My Years of Lockheed”*.

Ben Rich, fostul director al companiei-contractor de stat Lockheed Martin

În cel puţin una dintre conferinţele pe care le-a susţinut de-a lungul timpului, Ben Rich a afirmat: *„Noi deja avem mijloacele pentru a călători printre stele, dar aceste tehnologii sunt blocate în aşa-numitele „proiecte negre" şi doar prin intervenţia lui Dumnezeu am putea spera ca ele să fie scoase vreodată la lumină, pentru a fi folosite de întreaga umanitate... Orice v-aţi putea imagina în această direcţie [din punct de vedere tehnologic (n.n.)], noi deja ştim cum să facem şi putem realiza"*.

Totuşi, acest citat nu a fost niciodată autentificat până în prezent. De pildă, cercetătorul Curt Collins analizează cu atenţie aceste afirmaţii şi prezintă rezultatul în două postări pe site-ul său, Blue Blurry Lines (prima postare: http://www.blueblurrylines.com/2014/10/ben-rich-area-51-taking-et-home.html; şi a doua postare: http://www.blueblurrylines.com/2014/10/lockheed-area-5 l-interceptors-john-lear.html). Pe de altă parte, Peter Merlin – la care ne-am referit mai sus în legătură cu prăbuşirea avionului A-12 în Zona 51 –, în activitatea sa de istoric al evenimentelor aviatice prezintă o analiză completă a celor spuse de Ben Rich într-o postare din revista online *Sunlite E-zine* (vol. 5 şi 6, pag. 17), editată de Tim Printy. Pe scurt, concluzia este că fostului director al Lockheed Martin îi plăcea să facă unele glume pe seama extratereştrilor în timpul conferinţelor sale, pentru a-şi întreţine

audienţa. Dar, după cum se ştie, în egală măsură am putea considera că în toate acestea este de asemenea ascuns şi un sâmbure de adevăr, dacă nu cumva chiar mai mulţi.

Revenind la cazul lui Boyd Bushman și acuzaţiile de escrocherie care îi sunt aduse, opinia noastră este că asemănări există şi între un măgar şi un cal, dar asta nu înseamnă că ei sunt identici. În ceea ce îl priveşte pe Bushman, opiniile sunt împărţite, pentru că dovezile prezentate pot fi oricând atacate în diferite moduri, iar tendinţele psihomentale ale oamenilor sunt şi ele foarte diferite. Dar, dacă judecăm lucrurile doar din această perspectivă, înseamnă că singura variantă ce ar putea fi acceptată fără rezerve este aceea de a se organiza un „pelerinaj" continuu în cadrul bazei din Zona 51, ca la vizita unui muzeu, pentru ca oamenii să vadă toate acele „minuni" (incluzând fiinţele extraterestre) despre care vorbesc unii dintre foştii angajaţi ai bazei și în acest fel să se convingă de faptul că nu este vorba despre nicio „escrocherie". Ironia unei astfel de situaţii este evidentă.

O altă posibilitate ar fi aşa-numita „Dezvăluire totală", care să fie făcută în mod oficial şi asumată în special de guvernul american. Chiar dacă există, după cum am văzut, anumiţi paşi în această direcţie, totuşi ei se opresc încă destul de departe de „zonele sensibile" ale subiectului. Probabil mai avem de aşteptat ceva timp până când factorii politici, dar mai ales deciziile cabalei oculte, reprezentată printre alţii de „complexul militar-industrial" (care controlează în totalitate problema extraterestră şi implicaţiile ei pe Pământ) vor fi în acord cu această dezvăluire la nivel mondial.

Programele secrete care sunt derulate în astfel de baze militare sunt numite Programe cu Acces Special (SAP) şi ele sunt finanţate din aşa-numitele „bugete negre”. Edward Snowden a revelat pentru prima dată existenţa acestor bugete ascunse (http://www.collective-evolution.com/2013/08/31/snowden-reveals-first-ever-public-disclosure-of-secret-black-budget-programs/) odată cu dezvăluirile pe care el le-a făcut. Prin urmare, dacă aceste bugete sunt „negre”, iar Administraţia Prezidenţială nici măcar nu ştie de ele, înseamnă că şi proiectele sau programele care sunt alimentate de ele sunt de asemenea „negre”. Fără îndoială, Zona 51, cu tot ceea ce a implicat ea, poate fi numită ca fiind un uriaș „black project”.

Baza în ea însăşi este precum un aisberg: ceea ce se vede la suprafaţă este doar o mică parte; restul – conform cu declaraţiile unora dintre cei care au lucrat în cadrul ei – reprezintă o etajare pe verticală în subteran. Cu alte cuvinte, Zona 51/Groom Lake a fost o bază militară ultrasecretă, subterană, pe mai multe niveluri, în care s-au derulat multe „proiecte negre" foarte importante. Totuși, despre facilitatea secretă numită S_4 (care pare să fie o anexă a bazei principale din Zona 51), Bob Lazăr spune că nu ar fi extinsă în subteran sau, cel puţin, el nu a lucrat în cadrul acelor niveluri subterane.

Astfel de programe militare de cercetare şi testare nu există în mod oficial şi public, *dar de fapt ele sunt o realitate*. Unele dintre ele sunt numite chiar „deep black programs”, adică „programe foarte negre”; prin aceasta se doreşte să se exprime secretul absolut care trebuie să le învăluie. Totuşi, prin anumite „supape” unele informaţii au răzbătut până la urechile unor politicieni, care intrigaţi au cerut lămuriri suplimentare; în cea mai mare parte, ei nu au obţinut clarificările solicitate. Raportul din cadrul Senatului American, din 1997 (în timpul Administraţiei Clinton) descrie aceste „programe negre” ca fiind *„atât de delicate, încât ele se sustrag cererilor standard de investigare, pe care le-ar putea solicita Congresul”*, aşa cum reiese din aceleaşi dezvăluiri făcute de Snowden prin intermediul fişierelor secrete pe care el le-a făcut cunoscute publicului în anul 2013.

Edward Snowden

Dincolo de toate acestea este important de menţionat că SUA au chiar o istorie a agenţiilor guvernamentale care există în secret. De exemplu, Agenţia de Securitate Naţională (faimoasa NSA) şi-a început activitatea în 1952, dar existenţa ei a fost ascunsă până la jumătatea anilor ’60. Chiar şi mai secret decât aceasta a fost Biroul Naţional de Cercetare, care a fost fondat în 1960, dar a rămas complet ascuns cunoaşterii publice timp de 30 de ani.

În legătură cu acest subiect, fostul Ministru canadian al Apărării, Paul Hellyer, a făcut o declaraţie şocantă din punct de vedere politic, care este însă foarte sinceră şi adevărată: *„Este ironic faptul că Statele Unite încep un război devastator [referindu-se la războaiele din Orientul Mijlociu, n.n.], în aşa-zisa lor „căutare” după „arme de distrugere în masă”, când în realitate cele mai îngrijorătoare semne ale dezvoltării unor astfel de arme se află chiar în curtea lor. Este de asemenea ironic faptul că Statele Unite susţin războaie extrem de costisitoare în Irak şi Afghanistan, chipurile pentru a aduce democraţia în aceste ţări, când SUA însele nu mai pot pretinde să fie numite o democraţie, deoarece trilioane – deci mii de miliarde de dolari – au fost cheltuite pe proiecte despre care nici Congresul American şi nici Preşedintele SUA nu au habar, fiind menţinuţi în cea mai adâncă ignoranţă”*. (https://www.youtube.com/watch?v=FGG – dguhbd9 c)

Paul Hellyer, fost Ministru Canadian al Apărării (1963 – 1968)

Într-adevăr, dacă ne gândim că fenomenul „găurilor care apar din senin în pământ” s-a accentuat foarte mult în ultimii ani, că aproape fiecare dintre aceste baze militare secrete necesită doar pentru construcţie un buget cuprins între 18 şi 26 de miliarde de dolari şi când luăm în considerare faptul că aceste cifre nu sunt cunoscute publicului sau guvernelor, fiind în întregime o acţiune particulară a aşa-numitului „complex militar-industrial” (după cum l-a denumit fostul preşedinte american Dwight Einsenhower), ajungem la concluzia că Pentagonul şi Departamentul Apărării SUA cheltuiesc sume fabuloase anual pentru a realiza un „vis” care nu se mai încheie. Ramificaţiile „bugetelor negre” sunt numeroase, dar în mod semnificativ nici măcar una dintre ele nu vizează bunăstarea omenirii sau evoluţia ei reală, nici progresul ştiinţific transparent sau creşterea accelerată a nivelului de trai al populaţiei prin accesul la tehnologii foarte avansate. Toate obiectivele „din umbră” sunt tăinuite publicului larg şi chiar guvernanţilor, căci interesele sunt mult mai mari şi ele vizează, conform teoriilor „conspiraţioniste”, controlul deplin al întregii planete.

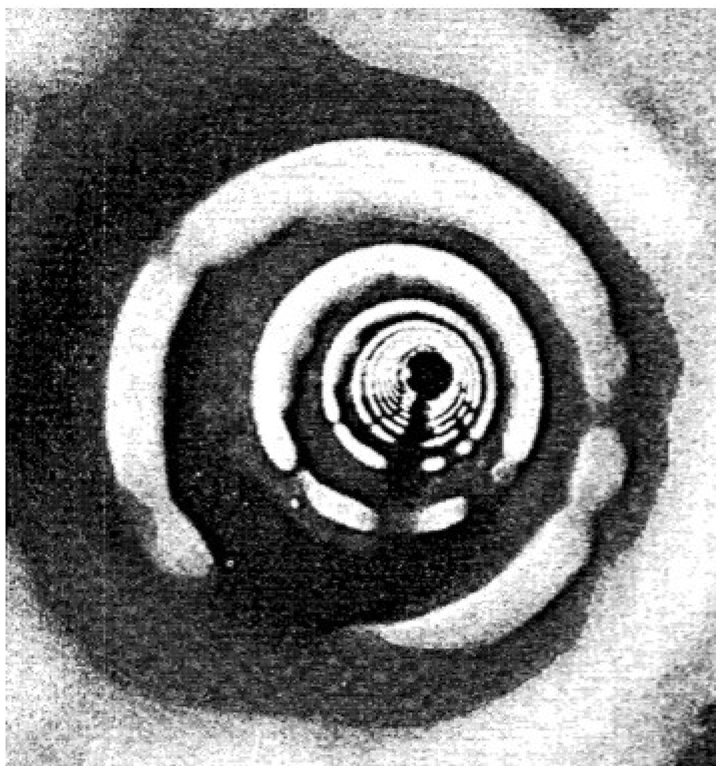
Prin urmare, una dintre direcţiile cele mai importante care au „înghiţit” astfel de sume uriaşe de bani a fost construirea de baze secrete atât în subteran, cât şi pe fundul oceanelor. Dificultăţile tehnologice care sunt implicate în astfel de cazuri nu par să fi reprezentat vreo problemă, deoarece tehnologia foarte avansată a fost şi este una dintre directivele prioritare ale „programelor negre”.

De pildă, s-a pus problema încă de la început cum se va fora în mod eficient, astfel încât aceste baze subterane să fie construite repede şi în condiţii de înaltă siguranţă. Adevărul este că maşini de forat pământul, de foarte mare performanţă, au fost concepute şi construite încă din anii ’40. Mai jos este fotografia maşinii de 13 milioane de dolari, cu care s-a forat pentru construcţia bazei subterane Zona 51:

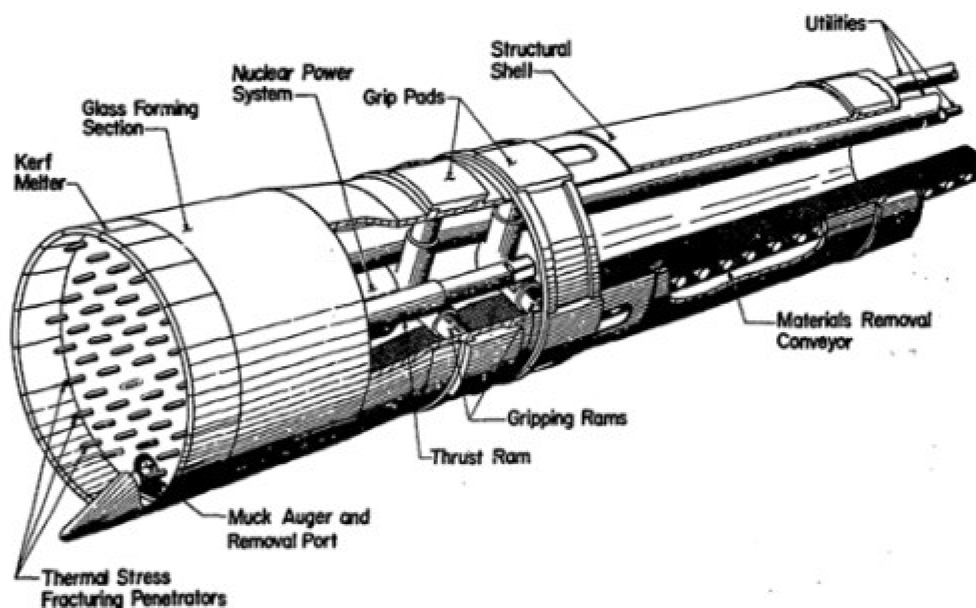

De-a lungul timpului au existat mai multe proiecte de maşini gigantice de forat, care au fost puse în practică, culminând cu *maşina de forat nucleară*, care topeşte roca solidă şi lasă în urma ei pereţii tunelului ca de sticlă.

Imagine de arhivă a unui tunel rezultat prin forare cu o maşină nucleară de mici dimensiuni

Ideea care a stat la baza construirii unei astfel de mașini de forat, care implică un reactor nuclear, a fost dezvoltată de Los Alamos Scientific Laboratory (http://www.lant.gov/) la începutul anilor ’70: inginerii s-au gândit că, în loc să se sape prin rocă solidă, mai bine să topească acea rocă prin căldura intensă generată de un reactor nuclear.

Maşina de forat nucleară pentru străpungerea rocilor dure

În felul acesta se pot săpa tuneluri mai largi şi într-un timp mai scurt decât prin folosirea maşinilor de forat convenţionale. Mai mult decât atât, o maşină de forat obişnuită nu poate realiza decât

tuneluri de formă circulară, deoarece burghiele funcţionează prin rotaţie, dar maşina de forat nucleară poate realiza tuneluri de orice formă. În plus, ea nu va produce decât o foarte slabă vibraţie sau aceasta poate chiar să lipsească; nu produce praf, are un timp de viaţă mai lung şi necesită mai puţin personal de lucru.

Cu toate acestea, anumite limitări tehnologice au arătat că o astfel de maşină de forat nucleară nu justifică cheltuielile de realizare; ea poate fora, de pildă, un tunel cu diametrul de 7, 3 metri înaintând cu 1, 5 metri pe oră la o putere de 25 MW a reactorului nuclear, ceea ce este destul de bine, însă o maşină de forat convenţională poate realiza o deschidere de 16 metri a tunelului, cu o rată de înaintare de 4, 8 metri pe oră, deci din acest punct de vedere ea este mult mai performantă.

În cele din urmă, proiectul a fost abandonat sau cel puţin datele şi informaţiile pe care le avem la dispoziţie spun acest lucru. Mai multe detalii pot fi aflate de aici: http://www.sheeplety.com/nuclear-tunnel-boring-machines-switzerland-has-nothing-on-us-2/

Aşadar, tehnologia de forare în subteran a rămas la metode convenţionale, care totuşi sunt foarte eficiente, mai ales că materialele care sunt implicate în construcţia lor au evoluat foarte mult, fiind acum mult mai dure şi mai rezistente.

Mai jos sunt prezentate câteva astfel de tipuri de maşini de forat, care au fost folosite în diferite etape pentru realizarea bazelor subterane şi a tunelurilor de legătură între acestea sau cu alte facilităţi de la suprafaţa pământului.

CATERPILLAR

Existenţa bazelor secrete subterane sau suboceanice are ca obiectiv – pe lângă asigurarea facilităţilor necesare cercetării ştiinţifice şi a experimentelor implicate în „proiectele negre" – adăpostirea unei elite conducătoare în cazul calamităţilor planetare, ori a cataclismelor ce ar putea lovi planeta, care pot fi cauzate fie de mâna omului (printr-un război atomic la nivel mondial), fie din cauze naturale (erupţii vulcanice teribile,

cutremure devastatoare, impactul planetei cu un meteorit uriaş etc).

Ceea ce uimeşte foarte mult este că pe tot cuprinsul globului există câteva sute de astfel de baze secrete subterane (conform cu unele date, numărul bazelor subterane depășește de fapt 1500, după cum vom arăta mai târziu); în marea lor majoritate acestea sunt americane, însă aproape fiecare guvern şi mai ales guvernele marilor puteri economice ale lumii au dispus construirea cel puţin a câte unei astfel de baze, uneori chiar prin colaborare.

Una dintre cele mai „cunoscute” baze subterane este cea de la Dulce. Situată în statul american New Mexico (https://www.newmexico.org/true-stories/), ea a fost construită lângă micul oraş de provincie Dulce, sub localitatea Archuleta Mesa, aproape de graniţa statului New Mexico cu statul Colorado.

Dulce are o populaţie de aproximativ 3.000 de locuitori şi este capitala naţiei Jicarilla de indieni apaşi. O localizare destul de clară a bazei, inclusiv unele detalii interesante pot fi accesate aici: http://www.marsanomalyresearch.com/evidence-reports/2009/174/dulce-base.htm.

Oricât de mic şi neînsemnat ar părea oraşul Dulce, el a fost totuşi centrul atenţiei şi a unor intense controverse la începutul anilor ’80, atunci când fizicianul şi inventatorul Paul Bennevitz a pretins că a descoperit o bază subterană ocupată de fiinţe extraterestre, situată în apropierea orașului.

Paul Bennewitz

„Povestea" lui s-a răspândit repede în comunitatea ufologilor din întreaga lume. Faptele ciudate care sunt atribuite locaţiei în care se află baza subterană includ răpiri ale fiinţelor umane de către fiinţele extraterestre şi o luptă teribilă ce a avut loc în interiorul bazei, între „micii cenuşii" şi militarii americani. De asemenea, Bennewitz este cel care a afirmat tot atunci, cu mult curaj, că fiinţele extraterestre reptiliene erau implicate în dezvoltarea unor tehnologii avansate care includ manipularea genetică.

Planul lor ar fi fost acela de a prelua controlul asupra guvernului american, iar mai apoi asupra întregii planete prin intermediul Noii Ordini Mondiale, care ar fi urmat să fie astfel instituită. Alianţa între oameni şi „micii cenuşii” presupunea de asemenea legături cu societăţi oculte, cum ar fi cea a Iluminaţilor, cu Masoneria, cu Grupul Bilderberg şi cu organizaţia Skull and Bones.

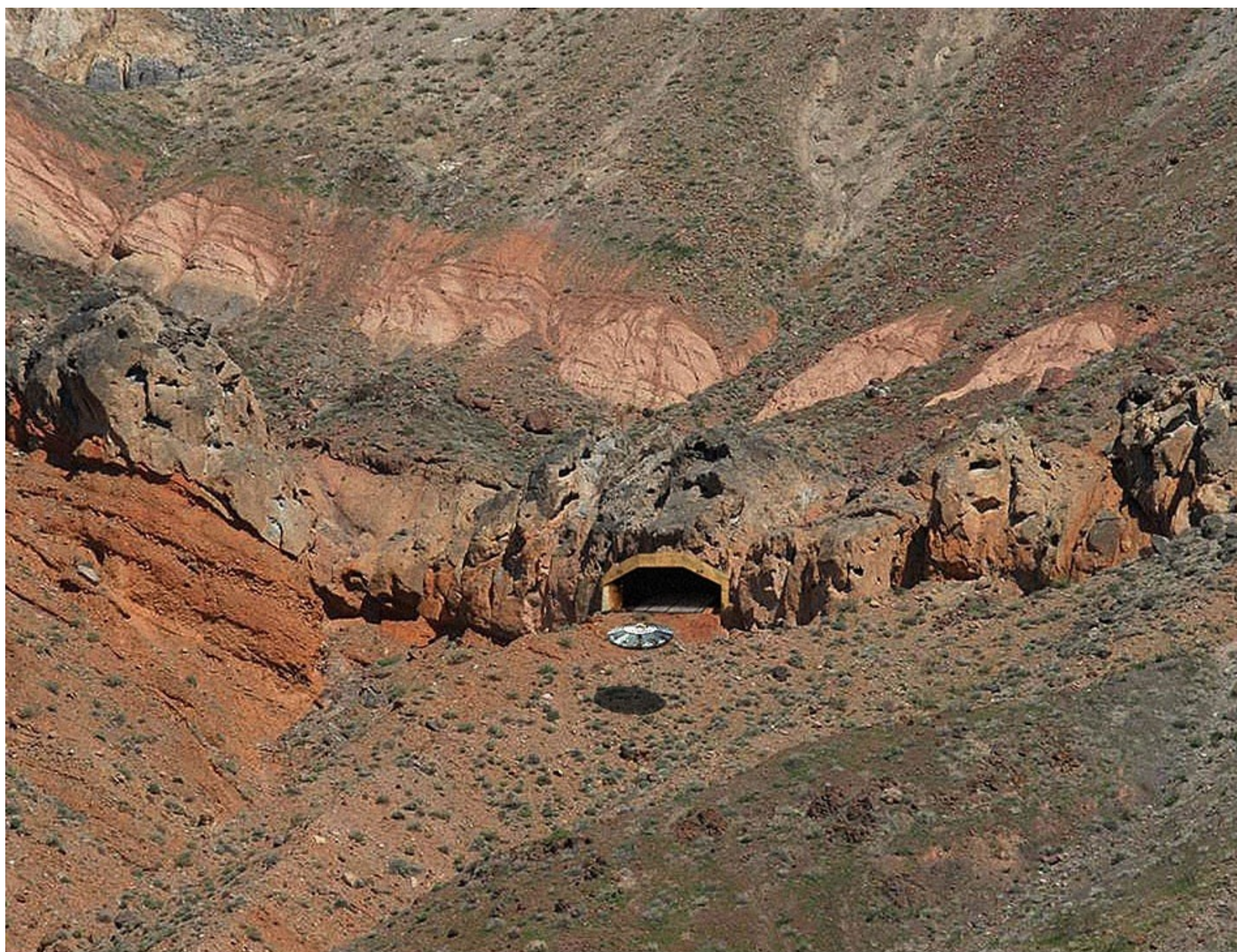
Pentru dezvăluirile făcute, Paul Bennewitz a fost discreditat în totalitate (http://www.greatdreams.com/Falcon-Richard-Doty.htm) şi hărţuit pe multiple fronturi. Ca de obicei, „metoda” adoptată a fost aceea de atribuire celui în cauză a verdictului de „instabilitate psihică” şi „dezordine mentală”, fapt pentru care el a şi fost internat de câteva ori în spitale de profil, unde a murit în anul 2003.

Cu toate acestea, Paul Bennewitz nu este singurul care a dezvăluit informaţii despre ceea ce s-a petrecut atunci în baza subterană de lângă Dulce, New Mexico. Phil Schneider, care a fost un inginer genial ce a lucrat pentru guvernul american şi a deţinut un nivel de securitate foarte înalt, a vorbit de asemenea despre implicarea lui în anul 1979, ca geolog, la construirea unei baze militare secrete subpământene la Dulce.

Phil Schneider

Acela a fost locul teribilei confruntări cu fiinţele extraterestre care existau deja într-o bază subterană proprie. Phil Schneider a spus că fiinţele respective erau de tip reptilian („cenuşii înalţi”), dar a văzut de asemenea şi pe acoliţii acestora, adică „micii cenuşii”. El spune că acea bază subterană extraterestră exista acolo de foarte mult timp şi că reprezenta un fel de „avanpost” extraterestru pe Pământ.

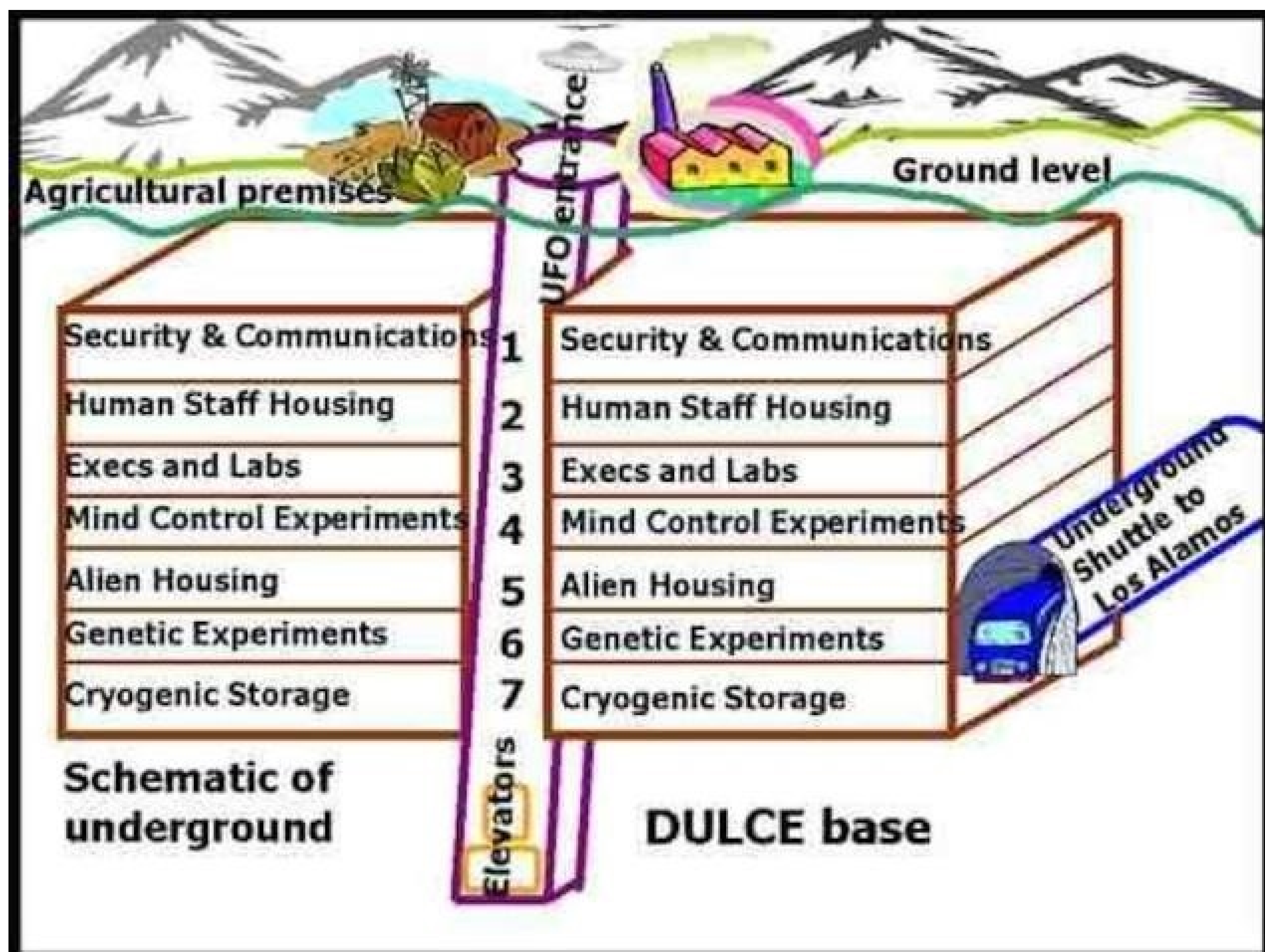
În urma teribilei lupte care s-a dat atunci între militarii Beretelor Verzi şi cei ai Gărzii Naţionale, pe de o parte, şi fiinţele extraterestre pe de altă parte, au murit 60 de savanţi şi militari şi aproape toţi extratereştrii care se aflau acolo.

Baza militară secretă Dulce este considerată a fi cea mai adâncă bază subterană din lume (aproximativ 4 kilometri sub suprafaţa pământului) şi este de asemenea una dintre cele mai complexe.

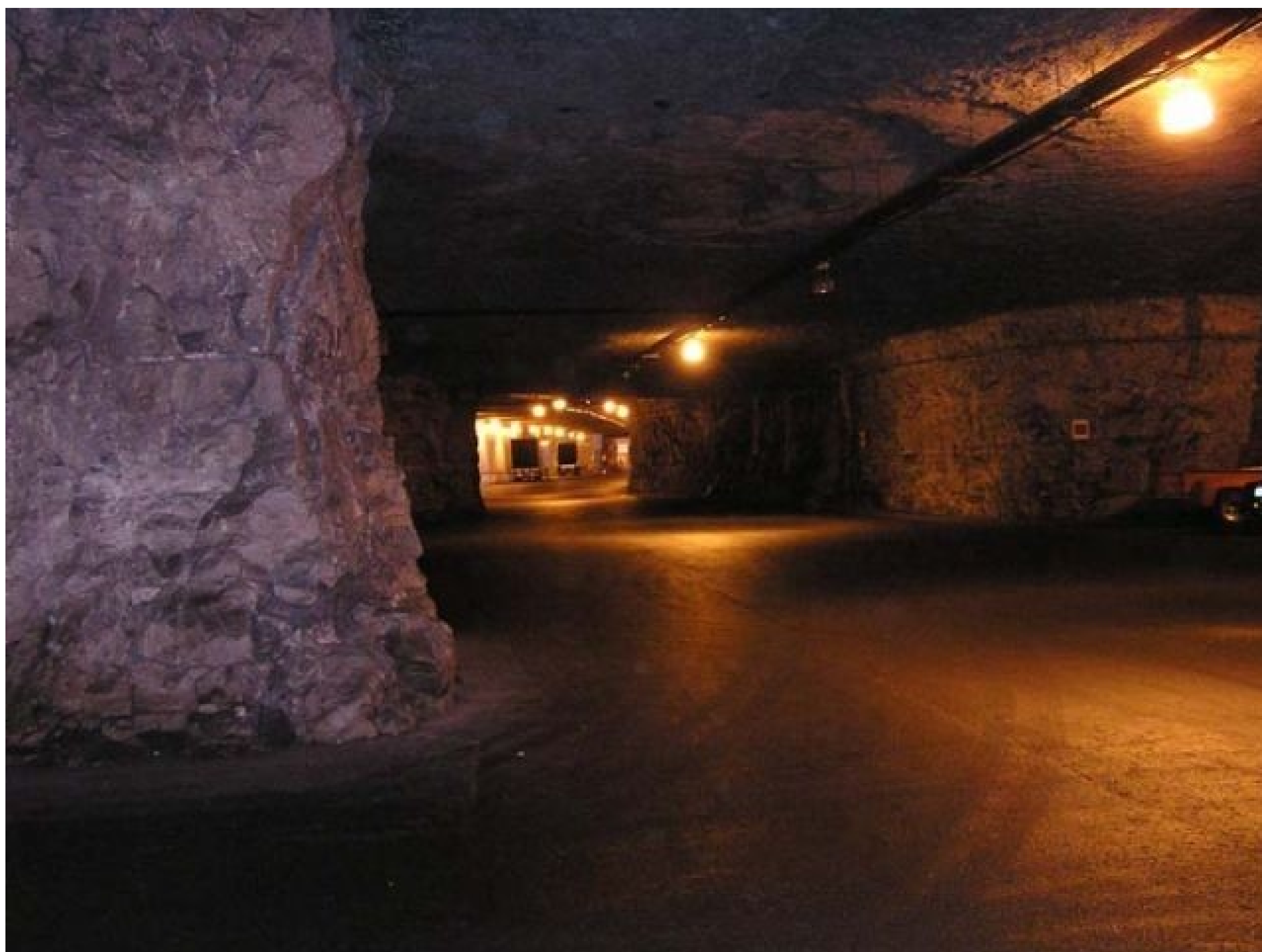

Ea este structurată pe şapte niveluri, de la cel al securităţii şi comunicaţiilor, până la cel al experimentelor genetice şi al depozitelor criogenice.

Schneider a fost mai apoi în mod sistematic urmărit şi ameninţat de felurite agenţii şi servicii secrete guvernamentale, fiind în cele din urmă „sinucis" în anul 1996. Detalii interesante despre viaţa şi moartea sa pot fi citite în excelentul articol scris de Tim Swartz (http://www.ufodigest.com/mystery.html).

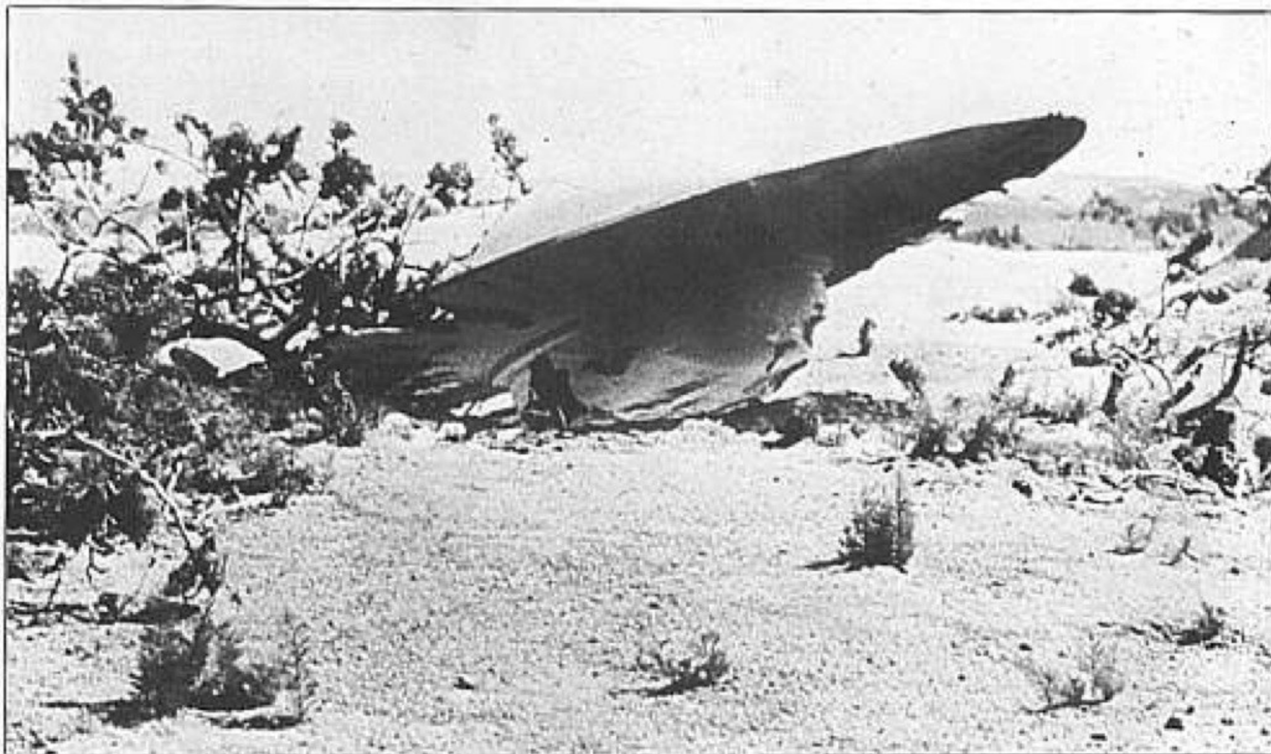
De fapt, construcţia bazei subterane umane de la Dulce pare să fi început cu mult mai devreme de anul 1979. Conform celor scrise de John Rhodes (http://www.reptoids.com/Vault/Articlellassics/dulce ŢEC – history.htm), la începutul anilor '60 a fost detonată o bombă atomică în subteran, aproximativ la 40 de kilometri de oraşul Dulce, ceea ce corespunde cu localizarea actuală a bazei extraterestre în acea zonă. Pe atunci, exploziile nucleare în felurite medii (terestru, subteran, acvatic, aerian) constituiau un fel de „sport naţional", astfel încât nimeni nu s-a grăbit să acuze sau să investigheze situaţia. Deşi detonarea a fost prezentată ca fiind un „experiment" realizat în cadrul proiectului Plowshare, se pare că în realitate ea a avut scopul de a crea spaţiul necesar pentru construcţia unui tunel de legătură şi transport cu o bază militară secretă din zonă.

În dorinţa lor nebunească de a nega orice ar putea fi în legătură cu fiinţele extraterestre pe planeta noastră şi mai ales implicarea lor în anumite contracte cu guvernul american, membrii aşa-numitului „Guvern Ocult” recurg la felurite persoane publice oficiale, care sub masca unei anumite „competenţe” trag concluzii şi diseminează prin mass-media informaţii menite să abată atenţia de la faptele concrete sau, mai rău, să o înşele în totalitate.

De pildă, referitor la baza subterană Dulce, profesorul de ştiinţe politice Michael Balkun a afirmat că numeroasele baze subterane militare care au fost construite în anii Războiului Rece, necesare pentru a adăposti rachetele balistice cu focoase atomice, au condus gradat la „folclorul” despre baza extraterestră de la Dulce. Totuşi, în anul 1999 asociaţia franceză Cometa a publicat un raport independent, în care se arată faptul că guvernul american a cenzurat în mod evident informaţiile despre OZN-uri şi fiinţele extraterestre, care ar fi trebuit oferite în mod public. Raportul a fost intitulat: *OZN-urile şi apărarea împotriva lor: La ce trebuie să ne aşteptăm?*; el reprezintă o sinteză a unui studiu guvernamental detaliat asupra subiectului, realizat de Institutul de Studii Superioare pentru Apărarea Naţională din Franţa, şi poate fi consultat aici: http://www.ufoevidence.org/newsite/files/COMETA – part1.pdf.

Dulce nu este singurul loc în care există baze subterane secrete, însă este cel mai de notorietate în timpurile recente, la fel cum prăbuşirea OZN-ului la Roswell, în 1947, a devenit exemplul de referinţă pentru dovada existenţei OZN-urilor și a fiinţelor extraterestre, deşi au mai existat zeci sau chiar sute de alte prăbuşiri sau epave în alte zone ale lumii, atât înainte cât şi după „momentul Roswell”.

Fotografie de arhivă, cu OZN-ul prăbuşit la Roswell, 1947

Cele mai „înţesate” zone cu baze militare secrete subterane sunt considerate a fi SUA, Australia, Antarctica şi America de Sud. Dintre acestea, subvenţiile cele mai generoase de la „bugetele negre” le-au avut, desigur, bazele americane care după unele afirmaţii ar fi în număr de 130 numai pe teritoriul Americii. Începând cu anii ’90, ritmul construcţiilor de baze militare subterane secrete a devenit de două astfel de baze pe an, pornindu-se de la realitatea ce exista atunci la nivelul întregului glob, adică aproximativ 1477 de baze ce erau deja construite. Aceasta înseamnă că în prezent numărul lor a depăşit 1500.

Ce implică o astfel de facilitate militară secretă şi ce urmăreşte ea? Pentru a exemplifica în sinteză aceste aspecte, vom reveni cu unele date mai precise despre baza din Zona 51. Amintisem, la începutul articolului, că aceasta este de fapt o foarte întinsă şi complexă bază militară subterană. Situată la 134 de kilometri pe direcţia nord-vest de oraşul Las Vegas, în bazinul secat al unui lac (Groom Lake) din deşertul Nevada, această facilitate militară este cunoscută pentru cei care au lucrat acolo mai ales sub numele de Dreamland (Tărâmul de vis), dar în anul 1956 regiunea a fost numită în mod oficial Watertown (Orașul de apă).

Denumirea probabil era mai mult ironică, deoarece uscăciunea deşertului în acea zonă este teribilă. Evident, nimeni nu ar putea visa prea frumos într-un asemenea peisaj și nici nu ar avea prea multe posibilităţi pentru a înota. Iată o fotografie a drumului ce duce către baza secretă, luată cu ajutorul unei drone:

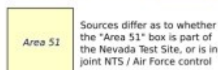
Numărul „51” semnifică doar încadrarea spaţială a bazei, în conformitate cu o grilă ce a împărţit zona în mai multe suprafeţe pătrate. Baza ca atare se află în pătratul cu numărul 51, lângă zona de intersecţie a trei regiuni din partea de sud a Nevadei: Clark,

Lincoln şi Nye County.

FEDERAL LANDS IN SOUTHERN NEVADA

Land use:

Legend:

Location:

De pildă, regiunea pentru teste nucleare din acelaşi deşert, care este situată mai la nord, poartă numele de Area 13 (Zona 13).

Test nuclear subteran în Area 13 (Zona 13)

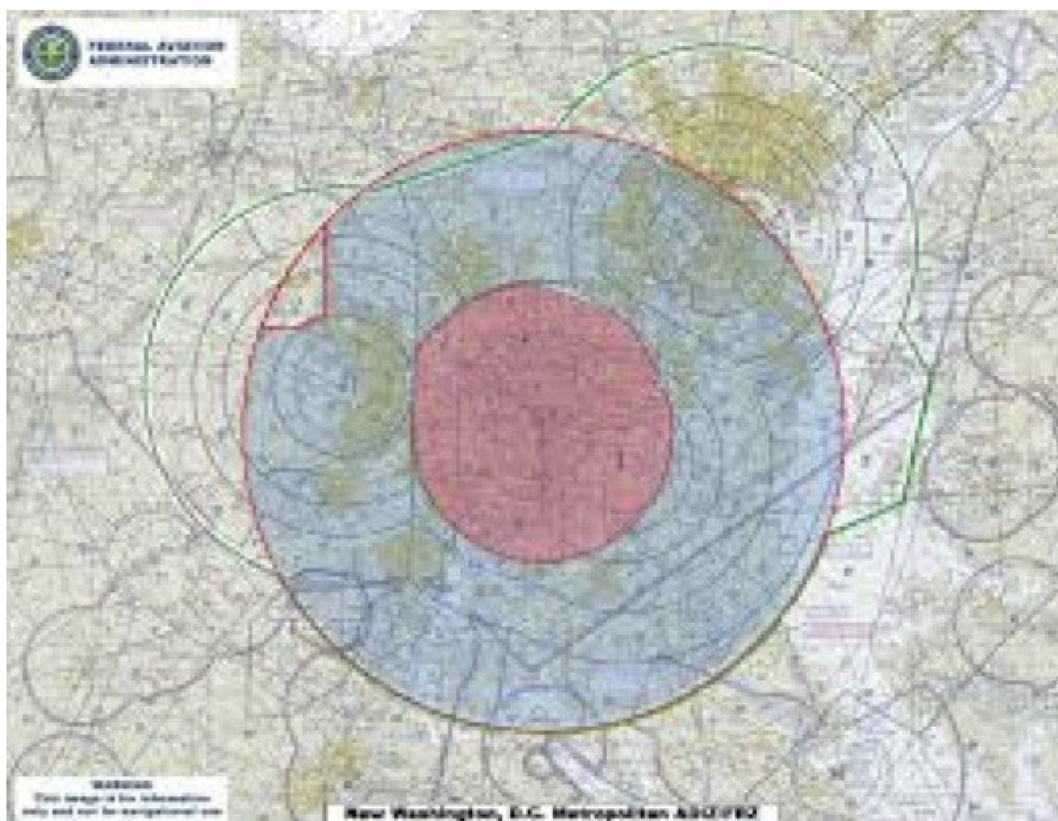
Baza secretă din sectorul 51 a început să fie construită în anul 1955 şi la început a fost denumită Paradise Ranch, tocmai pentru a înşela vigilenţa lucrătorilor şi contractorilor externi, precum şi pentru a ademeni personalul ce urma să lucreze în această bază sub nişte reguli foarte stricte.

Trailer Area As Seen From Tower. Paved Flight Strip In Background.

O imagine aeriană, din timpul unui zbor de încercare ne arată stadiul în care se afla construcţia bazei secrete din Zona 51 în anul 1965:

Din punct de vedere al zborurilor aeriene, zona este restricţionată chiar şi în prezent, fiind cea mai întinsă din lume (aproape 1500 km²) cu acest „regim”.

Acelaşi gen de restricţii este impus şi accesului terestru. Din loc în loc, delimitând această regiune, pot fi văzute astfel de pancarte cu text de atenţionare:

NELLIS BOMBING AND GUNNERY RANGE
RESTRICTED AREA
NO TRESPASSING
BEYOND THIS POINT
PHOTOGRAPHY IS PROHIBITED
WARNING
U.S. Air Force Installation

WARNING
PHOTOGRAPHY OF THIS AREA IS PROHIBITED
WARNING
MILITARY INSTALLATION

Supravegherea este suplimentată cu senzori de mişcare îngropaţi în pământ, iar perimetrul este patrulat cu regularitate de către maşini special echipate ale unor firme contractate în acest sens.

Pentru personalul care lucrează în bază, permisele de securitate şi nivelul lor sunt controlate cu regularitate. Aparatele de fotografiat şi armele nu sunt admise.

Chiar şi piloţii de încercare care activează acolo sunt

sancţionaţi cu asprime dacă din greşeală se „rătăcesc” în afara perimetrului bazei atunci când efectuează zborurile cu diferite tipuri de avioane.
Iată una dintre cele mai rare fotografii, clare şi relativ recente (2007) a bazei din Zona 51, care a ajuns în documentarea publică:

Dintre cele mai cunoscute „proiecte negre” ce au fost studiate în cadrul Zonei 51 sunt avionul „invizibil” (stealth) F117-Nighthawk, proiectul Looking Glass, proiectul Sidekick şi proiectul Acquarius.

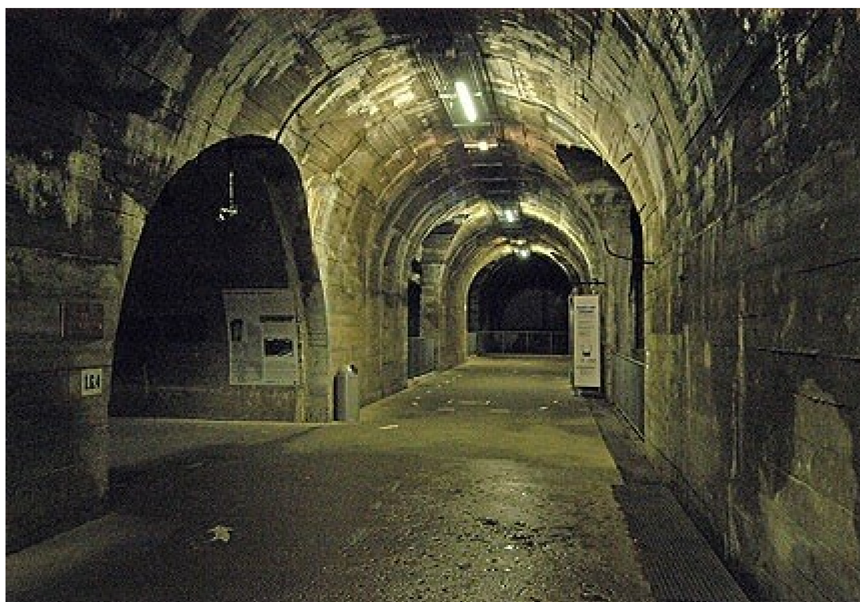
Guvernul american a admis în cele din urmă, în 2013, că această bază secretă chiar există, însă CIA a declarat că în acel spaţiu s-au realizat doar „teste” ale unor diferite aparate de zbor. Aşa după cum am spus mai sus, probabil că această „dezvăluire” a fost făcută numai după ce baza a fost „decontaminată” de ceea ce era cu adevărat sensibil acolo, materialele fiind mutate în alte baze militare secrete care sunt mai puţin cunoscute.

Statul american are însă multe alte baze militare subterane cu regim secret, peisajul muntos fiind de preferat, mai ales în eventualitatea unui atac nuclear.

Unele dintre cele mai cunoscute sunt bazele militare subterane din munţii Cheyenne (Colorado), baza militară Camp David (Maryland), baza FEMA sau cea a NSA.

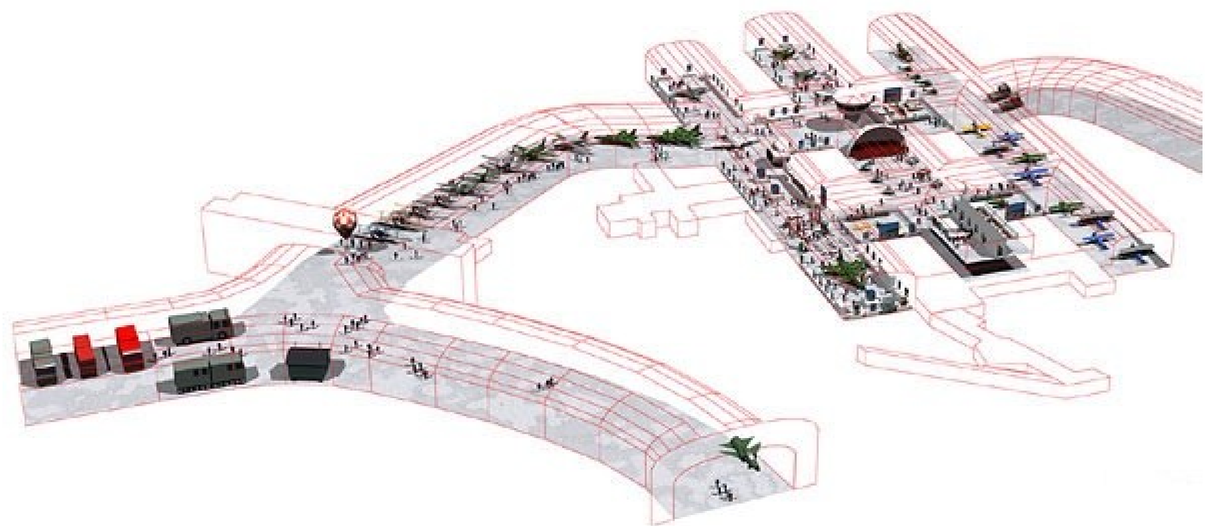

Astfel de baze militare secrete subterane nu sunt însă comune doar Statelor Unite, ci şi altor state. Iată de pildă intrarea într-o bază subterană din China:

…sau planurile generale ale unei facilităţi militare complexe, în subteran, rezultată din cooperarea dintre guvernul suedez şi cel norvegian:

Această bază militară navală suedeză a fost construită în subteranul munţilor Musko şi ea este uriaşă. Inginerii constructori au trebuit să disloce 1, 5 milioane de metri cubi de rocă pentru a crea spaţiul necesar construcţiei ei. Numai spitalul care se află în interior conţine 1.000 de paturi, ceea ce nici la suprafaţa pământului nu găsim cu uşurinţă.
Desigur, nici Rusia nu este mai prejos, cu atât mai mult cu cât fotografia următoare înfăţişează o zonă limitată dintr-o bază subterană veche, din anii ’60:

Probabil cea mai mare autoritate în ceea ce priveşte subiectul bazelor secrete subterane şi suboceanice este cercetătorul și scriitorul american Richard Sauder, care de două decenii popularizează în mod sistematic acest subiect, pentru ca el să fie cunoscut în mod public. Sauder este autorul competent al câtorva lucrări pe această temă şi a mai multor rapoarte complexe. Cercetările şi investigaţiile pe care el le-a făcut sunt reunite în cărţile sale, dintre care cea mai cunoscută este „Hidden în Plain Sight – Beyond the X-files”.

Richard Sauder

Bazele secrete subterane sunt foarte bine dotate tehnologic, astfel încât să poată rezista unui atac nuclear direct. Ușile care asigură legătura între diferitele zone importante ale bazei sunt enorme; în funcţie de specificul și amplasarea bazei, o astfel de ușă cântăreşte până la 25 de tone și este special concepută pentru a

rezista atacurilor și exploziilor nucleare.

Aceste baze nu sunt însă făcute doar pentru apărare, ci de asemenea sunt concepute şi ca depozite de armament; prin aceasta, ele constituie baze de atac foarte importante. Sauder menţionează în cartea sa o întâmplare interesantă în legătură cu acest aspect: *„Aşa cum este obiceiul, după ce am ţinut o conferinţă în urmă cu câţiva ani, un individ a intrat în vorbă cu mine, spunându-mi că a activat ca ofiţer în Marina SUA. Am continuat să discutăm un timp pe diverse aspecte mai puţin importante, până când el a menţionat că a lucrat o vreme la China Lake [aceasta este o regiune din deșertul Mojave (California) care aparţine Marinei SUA, fiind dedicată testelor și construcţiei de facilităţi militare (n.n.)]). Am ciulit urechile. L-am întrebat dacă acolo există vreo bază subterană. Mi-a răspuns că într-adevăr, există o astfel de facilitate secretă şi că ea este gigantică. L-am întrebat atunci dacă a fost vreodată în acea bază subterană şi mi-a spus că a fost, deşi nu până la nivelurile cele mai de jos ale ei [care în astfel de cazuri adăpostesc cele mai secrete activităţi (n.n.)]. L-am întrebat atunci la ce adâncime ajunge cel mai de jos nivel al bazei. El s-a uitat la mine foarte serios şi a spus: „La adâncimea de o milă” [aproximativ 1600 de metri (n.n.)]. Apoi l-am întrebat ce anume se află în acea baza secretă? Mi-a răspuns: „Arme”. Am continuat să-l*

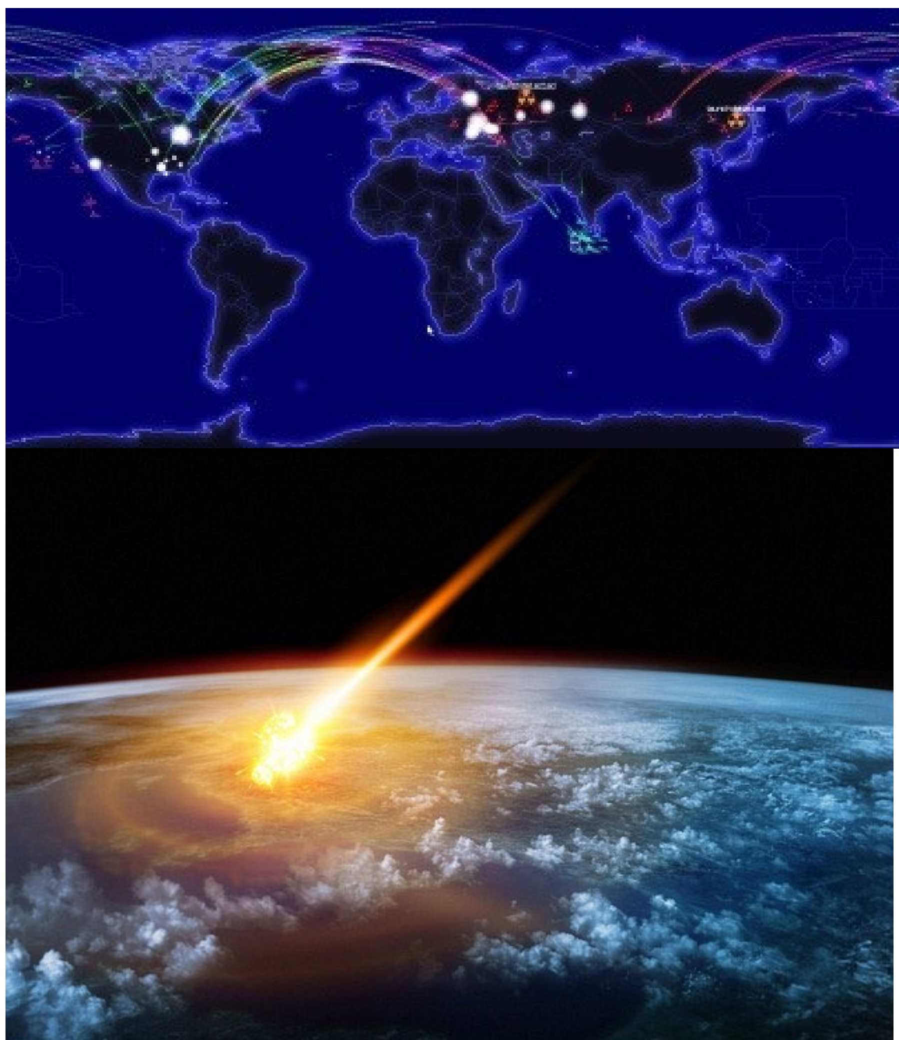
întreb: „Ce fel de armament?” Atunci, fără să facă pauză, el mi-a spus: „Arme mai puternice decât cele nucleare”.

Vedere generală a bazei secrete de la China Lake din deșertul Mojave (California)

Anumite documente care pot fi consultate acum arată că în anul 1964, în plin Război Rece, exista deja planul construirii unui centru guvernamental de comandă la o mare adâncime sub Washington DC şi, de asemenea, sub China Lake (California), la 4.000 de picioare (aproximativ 1300 metri) sub suprafaţa pământului, ceea ce confirmă spusele fostului ofiţer de marină, la care s-a referit Richard Sauder. Dacă baza subterană de la China Lake a fost construită şi are caracteristicile menţionate de fostul angajat al Marinei SUA, atunci ne putem imagina ce dimensiuni şi funcţionalităţi are baza subterană care aproape sigur a fost construită sub Washington DC.

În timpul Războiului Rece, atât Statele Unite cât şi fosta Uniune Sovietică au creat o infrastructură uriaşă pentru a adăposti arme complexe de atac şi de apărare. Această infrastructură include zone şi facilităţi militare secrete pentru dezvoltarea, testarea, depozitarea şi chiar producerea şi manufacturarea armelor foarte puternice. Aceste facilităţi reprezentau – iar unele dintre ele poate chiar încă mai reprezintă – baza centrelor de comunicare şi comandă a liderilor politici ai guvernelor principalelor puteri ale lumii, în cazul unui conflict armat atomic la nivel mondial, ori al unui cataclism planetar natural.

Prima relatare *top secret* în legătură cu acest subiect (al bazelor subterane) a fost făcută de Robert McNamara la data de 7 noiembrie 1963, din Biroul Departamentului Apărării. Un al doilea raport a fost dat în aceeaşi zi, care se referea la propunerea construirii unui Centru Naţional de Comandă Subteran, la aproximativ 3500 de picioare sub Washington.

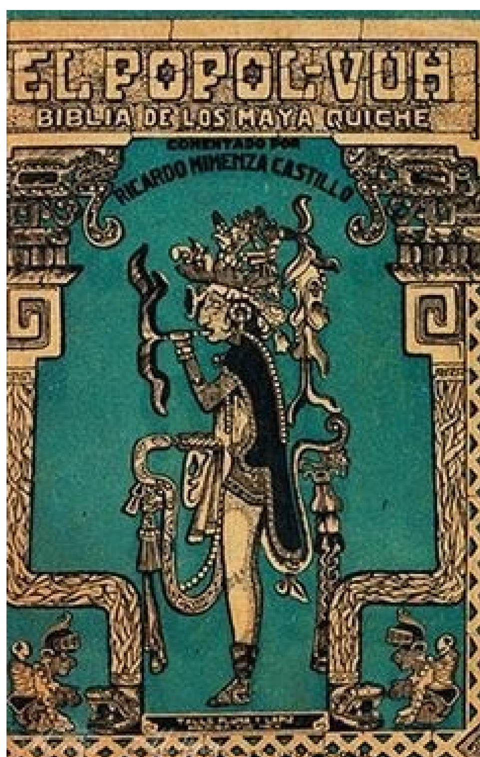
Raportul menţiona de asemenea existenţa unor puţuri pentru lifturi sub Departamentul de Stat şi sub Casa Alba, care ar fi urmat să coboare cu o mare viteză la acea adâncime, de unde grupul de comandă ar fi fost preluat printr-un tunel orizontal de transport spre baza subterană principală. Toate acestea erau deja pe hârtie

la începutul anilor ’60; ne putem imagina ce există în zilele noastre, la nivelul tehnologic la care ne aflăm.

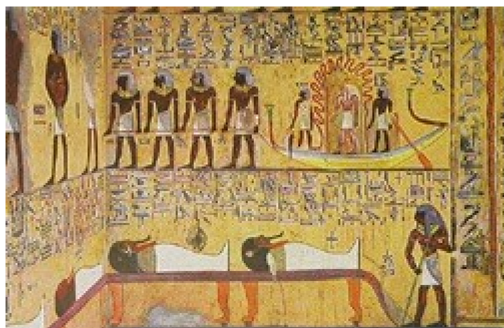

Interesant de observat este faptul că relatări despre „baze subterane” putem întâlni şi în mitologiile lumii. Multe dintre legendele, miturile şi poveştile din popor par să se refere, într-un mod adecvat înţelegerii simple, la „locuri”, mari încăperi sau chiar zone subterane care sunt ocupate de „zei”. În funcţie de cultura din care aceste mituri şi legende au provenit, poate fi vorba de Hades, Tartar, Xibalba, Duat, Patala etc. De remarcat faptul că aceste „case ale zeilor” nu se găsesc mereu „în adâncurile Pământului”, ci uneori sunt descrise ca fiind în interiorul munţilor, ori în adâncurile oceanelor. Accesul în aceste zone este întotdeauna descris ca făcându-se printr-o „poartă” specială, asociată cel mai adesea cu gura unei peşteri. O astfel de intrare poate să apară ca fiind deschisă la un moment dat, iar apoi să dispară vederii complet şi instantaneu. Locuitorii acelor „tărâmuri” nu doresc să fie vizitaţi de oricine şi oricând, ci doar de anumite persoane care sunt alese în mod special pentru aceasta.

Textele antice precizează faptul că accesul în acele tărâmuri este foarte dificil de obţinut. De exemplu, cartea sacră a vechilor mayaşi, *Popol Vuh*, descrie drumul urmat de doi eroi, Hunhun-Ahpu şi Vukup-Hunapu, care erau fraţi, pe tărâmul Xibalba. Textul vorbeşte despre o coborâre abruptă în casa Stăpânilor din Xibalba şi despre numeroasele încercări pe care cei doi eroi au trebuit să le depăşească pentru a ajunge acolo.

În mod similar, texte precum *Cartea egipteană a morţilor* descrie calea pe care trebuie să o urmeze regele-faraon pentru a intra pe tărâmul Duat. La fel ca în cele descrise de epopeea mayaşă *Popol Vuh*, acest drum este presărat cu multe obstacole, pe care sufletul trebuie să le treacă pentru a intra în tărâmul morţilor.

Calea spre Duat, tărâmul de „dincolo” la vechii egipteni

Diferenţa dintre cele două descrieri este aceea că, dacă în cazul celor doi eroi din *Popol Vuh* trecerea lor *dincolo* a fost realizată atunci când ei erau în viaţă, folosindu-se de corpurile lor fizice care probabil şi-au modificat frecvenţa de vibraţie pentru a deveni mai subtile şi a avea acces astfel pe tărâmul din altă dimensiune de existenţă, în cazul *Cărţii egiptene a morţilor* este descris un proces care este integral de natură subtilă, pentru că acolo este implicat doar *sufletul* faraonului; mumia lui rămâne ca o „ancoră” în planul fizic.

Concluzia este importantă: pe aceste tărâmuri, lumi sau zone se poate ajunge atât cu corpul fizic (totuşi, într-un astfel de caz fiinţa respectivă trebuie să îndeplinească anumite condiţii: puritate, intenţii nobile, eroism etc), dar mai ales cu corpul subtil

eteric sau astral.

O referinţă interesantă este dată de asemenea în textul hindus *Vishnu Purāṇa*, unde se afirmă că cel mai de jos taram, Patala, se află la 70.000 de yojana sub suprafaţa pământului (*yojana* este o unitate veche de măsură în India; de obicei ea este echivalată cu o lungime cuprinsă între 3 şi 6 kilometri, însă Swami Prabhupada afirmă – în traducerea textului *Bhagavata Purāṇa* – că o *yojana* ar măsura de fapt 13 kilometri).

Reprezentări ale feluritelor zeităţi menţionate în textul *Vishnu Purāṇa*

Un calcul simplu ne arată că, indiferent care dintre aceste echivalenţe ar fi cea adevărată, tărâmul la care se referă textul *Vishnu Purāṇa* nu poate fi un „loc” din interiorul Pământului. De altfel, vechii hinduşi şi înţelepţii yoghini care au redactat textele antice au avut în vedere în special dimensiunile subtile de existenţă, în care totuşi se poate pătrunde printr-o transsubstanţializare a corpului fizic, dacă acest lucru este permis şi adecvat condiţiilor de moment.

Textul sumerian *Epopeea lui Gilgamesh*, considerat cea mai veche scriere literară (începutul mileniului al III-lea î.Hr.), vorbeşte de asemenea despre o zonă de „tranziţie” către un alt tărâm. Eroul Gilgamesh traversează „12 leghe” printr-un întuneric de nepătruns şi ajunge apoi într-un spaţiu luminos din lumea „de dedesubt”.

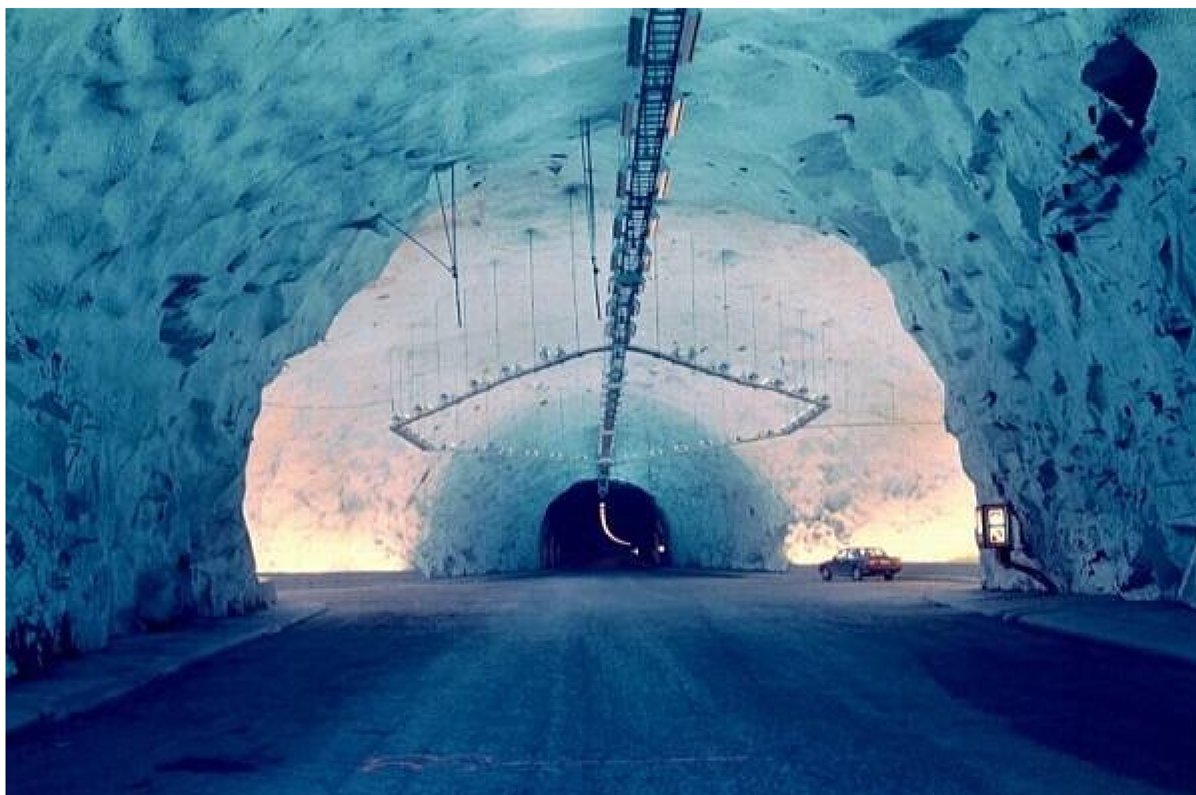
Eroul sumerian Gilgamesh în căutarea nemuririi

Tărâmurile subterane ale zeilor sunt descrise ca având case sau săli foarte mari, unde trăiesc mii de fiinţe. Acolo se găsesc fântâni, plante şi ierburi înalte, animale de toate felurile, cu alte cuvinte o floră şi faună care sunt bogate şi diverse. Înţeleptul hindus Narada, din tradiţia spiritualităţii hinduse, descrie tărâmul Patala în care el a avut acces: „*Patala este mai degrabă un tărâm încântător, decât unul ceresc. Ce poate fi comparat cu Patala, unde şerpii Naga sunt împodobiţi cu nestemate frumoase şi strălucitoare? Această regiune este de asemenea casa fiicelor Daitya-urilor şi Danava-urilor*”.

Tărâmul mitic Patala

Descrieri similare ale unor regiuni subterane sau suboceanice în care locuiesc „zeii” pot fi întâlnite în aproape toate mitologiile culturii umane. De pildă, casa zeului fertilităţii la sumerieni, care era Enki, e localizată în adâncurile oceanului; ea este descrisă ca fiind din aur, argint şi lapis lazuli. Până şi marii filosofi şi scriitori, cum ar fi Platon, fac referiri la această noţiune, de *subpământean* și *suboceanic*. Platon credea că Pământul este presărat cu anumite spaţii goale care conţin apă, aer, copaci, fructe, flori şi fiinţe. Mai mult decât atât, Platon – de la care ne-a rămas de asemenea descrierea precisă a „miticului” continent scufundat al Atlantidei – face unele afirmaţii care sunt corelate cu bănuielile ufologilor moderni: el spune că aceste „spaţii goale” din interiorul pământului sunt conectate unele cu altele prin nişte tuneluri subterane foarte lungi şi mari. Asemănarea cu modul de concepţie şi construcţie a bazelor militare secrete, precum şi cu funcţionalitatea lor, este uimitoare.

Dar Platon nu este singurul care se referă la existenţa unor tuneluri de dimensiuni mari, care există în subteran. Legendele incaşilor vorbesc despre reţele vaste de tuneluri care se intersectează de-a lungul şi de-a latul întregii planete, făcând astfel legătura între oraşele subterane.

Atunci când Pizzaro şi conchistadorii spanioli au invadat teritoriul care în zilele noastre este Perú, ei l-au luat prizonier pe Atahualpa, regele de atunci al incaşilor, cerând o mare răscumpărare pentru el: Pizzaro a solicitat suficient aur pentru a umple o cameră, deoarece oamenii lui auziseră zvonuri că incaşii ar deţine cantităţi uriaşe de aur, pe care le ţineau ascunse într-o vastă reţea de tuneluri subterane.

Acele tuneluri erau vechi de mii de ani şi erau lungi de zeci de kilometri pe sub teritoriul regatului incaș.

Având toate aceste referinţe (care sunt doar sumare), nu ne putem delimita de cele care privesc „interiorul gol al planetei”, care de asemenea abundă în literatură. Unele dintre ele pot descrie într-adevăr baze sau chiar mici oraşe subpământene (dintre cele care şi în prezent abundă, fiind construite de diferite guverne puternice ale lumii), însă altele se pot referi chiar la dimensiuni subtile, la lumi paralele, aşa-zis „invizibile”.

În toate aceste cazuri avem de a face cu un element comun, dar esenţial: *trece rea dincolo*. Indiferent dacă este vorba despre planul fizic sau alt plan, există o „graniţă”, un punct de trecere, care este „punctul de inflexiune” dintre lumea din care venim şi cea în care pătrundem. Ni se spune că aceasta este încercarea majoră pe care fiinţa trebuie să o treacă pentru a ajunge în tărâmul

„celălalt”, dar această trecere poate de asemenea să aibă loc şi în mod „natural”, aproape fără să ne dăm seama.

Una dintre cele mai uluitoare relatări şi experienţe în această direcţie este fără îndoială cea a amiralului american Richard Byrd, care în cadrul misiunii Highjump din anul 1947, în Antarctica, a pătruns fără să ştie într-o regiune care nu avea nimic de a face cu relieful îngheţat şi pustiu al continentului pe care el debarcase împreună cu trupele sale. Vom reveni însă ceva mai târziu asupra acestui subiect foarte interesant.

Importanţa bazelor suboceanice nu este cu nimic mai prejos decât a celor subterane. Problema lor a început să fie adusă în discuţie încă de acum câteva zeci de ani. Totuşi, în cazul bazelor suboceanice există o problemă tehnologică mult mai spinoasă: dacă în cazul bazelor militare secrete subterane modalitatea de construcţie este relativ simplă (maşini de forat gigantice, tehnologie de construcţie avansată, cu materiale adecvate, explozii controlate pentru crearea spaţiului necesar etc), în cazul bazelor suboceanice problema este cu mult mai spinoasă, cel puţin dacă vom lua în considerare nivelul tehnologic „ortodox” care este cunoscut în prezent.

Una este să forezi în pământ – chiar şi la o adâncime de câteva sute de metri – şi cu totul altceva să construieşti pe fundul oceanului, la o adâncime de câţiva kilometri. Din câte se vehiculează în prezent, tehnologia actuală „de duzină” abia permite trimiterea de batiscafuri ştiinţifice la cel mult 3 – 4 kilometri adâncime, cu echipaj uman (format cel mai adesea din 2 – 3 persoane). Există, desigur, şi cazul celebru al regizorului de film James Cameron, care în anul 2012 a coborât singur într-un minisubmarin pe fundul oceanului Pacific, în cel mai adânc loc de pe Pământ, care este Groapa Marianelor, în zona Challenge Deep, la 10 900 metri adâncime.

James Cameron

Pentru a realiza această experienţă unică, James Cameron a finanţat concepţia şi construcţia celui mai sofisticat şi modern submersibil care există în prezent, denumit Deepsea Challenger.

Minisubmarinul Deepsea Challenger

Submarinul măsoară 8 metri lungime şi este proiectat în spiritul celor mai moderne şi sofisticate tehnologii care există pe pământ la ora actuală, rezistând la presiuni uriaşe. De altfel, în timpul coborârii până pe fundul oceanului, în punctul determinat, carcasa lui s-a contractat cu 7 centimetri ca urmare a presiunii gigantice.

James Cameron nu a găsit în Groapa Marianelor nicio bază militară sau extraterestră secretă, dar exemplul acelei experienţe

inedite şi totodată unice ne arată că adâncimile oaceanelor (chiar şi cele mai mari) pot fi totuşi explorate. Însă de aici şi până la a construi efectiv o bază pe fundul oceanului, este o distanţă uriaşă, care aparent nu poate fi acoperită de nivelul tehnologic cunoscut în mod public în prezent.

Cu toate acestea, la Stanford Research Institute din California (SUA) problema construcţiei a câteva zeci de astfel de baze suboceanice s-a pus încă din anul 1968. Studiul a fost numit „Fezabilitatea bazelor suboceanice cu personal uman”. Textul acestui studiu poate fi citit aici (http://www.worldcat.org/title/feasibility-of-manned-in-bottom-bases/ocic/436280740). Din cercetarea lui putem înţelege mai bine ce anume dorea „complexul militar-industrial” să realizeze şi ce anume putea să facă la nivelul tehnologic care exista acum 50 de ani. Mai jos este un extras edificator în acest sens:

„Construcţia a treizeci de baze cu personal uman pe fundul oaceanului este posibilă din punct de vedere tehnic şi economic. Totuşi, este necesar ca în prealabil să se construiască unele tipuri de facilităţi experimentale, înainte să se demareze programul oficial de construcţie a bazelor. Această fază premergătoare, dar necesară, ar putea să dureze 15 ani.

Tehnologia generală pentru construcţia unei baze subterane este acum destul de bine pusă la punct [şic!]; pentru bazele de pe fundul oceanului este necesar să se facă doar nişte adaptări. Fazele experimentale necesită şi ele dezvoltarea unor echipamente şi tehnologii care să permită accesul de la distanţă al operaţiunilor de pe fundul mărilor şi al oceanelor.

Există planuri bine puse la punct pentru realizarea a trei astfel de staţii experimentale, dar nu pentru baze avansate pe fundul oceanului. Pentru aceasta e nevoie de o dezvoltare suplimentară a ştiinţei şi ingineriei în mediul oceanic, care să completeze testele militare legate de funcţiile pe care bazele suboceanice trebuie să le îndeplinească. Costurile pentru realizarea fazei experimentale, denumită aici „program demonstrativ”, pot fi surprinzător de mici: aproximativ 500 milioane de dolari pe parcursul a 15 ani.

O diferenţă semnificativă între bazele militare secrete subterane şi cele suboceanice este numărul fiinţelor umane care asigură personalul din interiorul acestor baze şi adâncimea la care se construieşte facilitatea. Este necesar de asemenea să fie construite şi anumite baze terestre, la suprafaţă, pentru a asigura construcţia bazelor suboceanice şi controlul de la distanţă ale acestora.

În prezent [anul 1968, n.n.], începerea construcţiei unei baze

militare suboceanice implică mai puţine probleme tehnice decât cele pe care le pune realizarea submarinelor, submersibilelor şi roboţilor ce vor realiza construcţia efectivă. După încheierea celei de a treia faze a programului demonstrativ, care constă în realizarea unei baze experimentale pe fundul oceanului şi evaluarea ei, se poate trece la implementarea unui program de bază pentru astfel de construcţii. Costul unui astfel de program va fi de aproximativ 2, 7 miliarde de dolari pentru construirea a 30 de facilităţi secrete pe fundul oceanului".

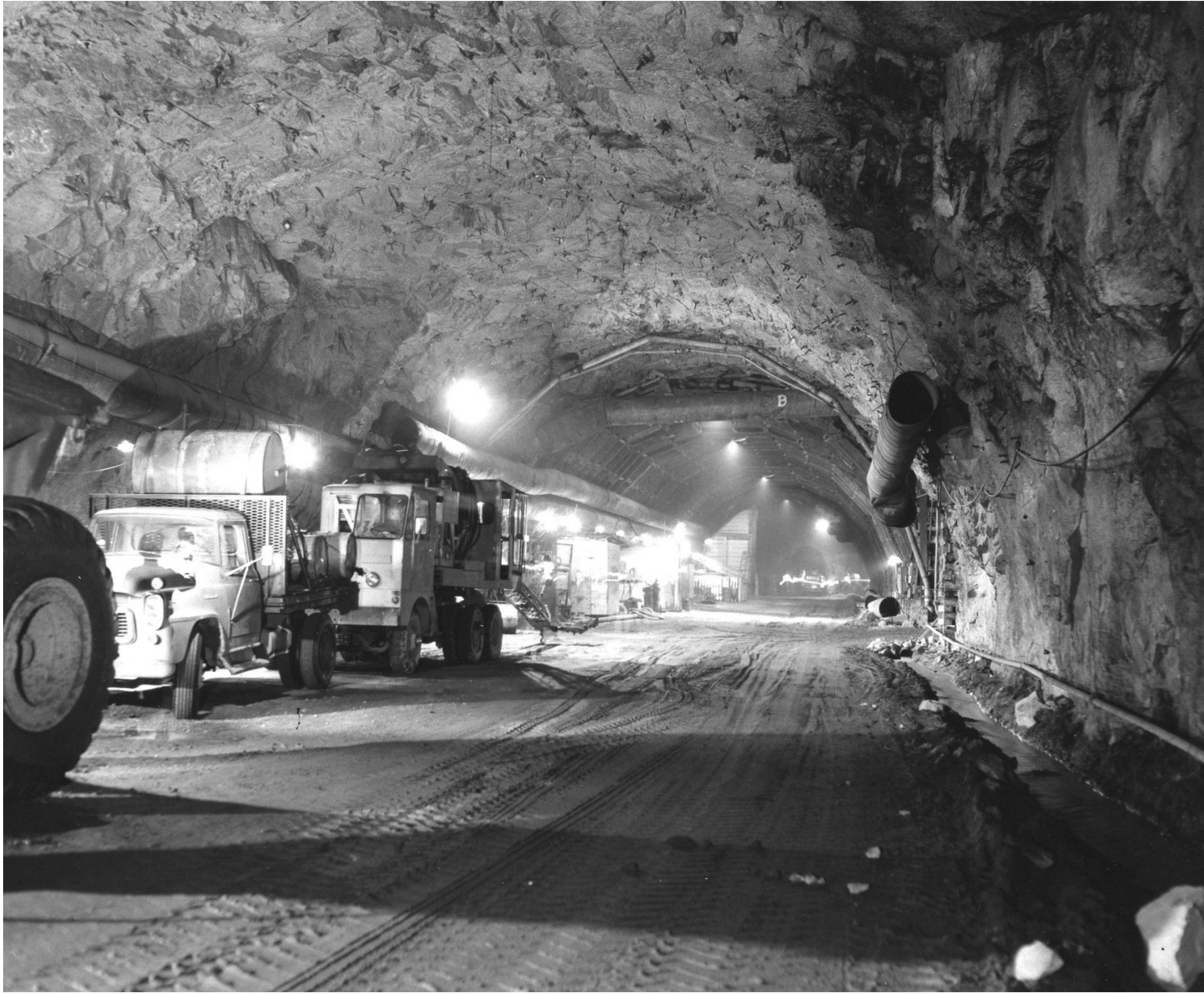
Prin urmare, dacă problema s-a pus în acest fel în urmă cu 50 de ani, putem presupune aproape cu certitudine că astfel de baze suboceanice secrete există în prezent şi că ele sunt foarte avansate din punct de vedere tehnologic. Lloyd Duscha, fost director adjunct al instituţiei Engineering and Construction for the U.S. Army Corps of Engineers, a ţinut în anul 1987 o conferinţă intitulată „Baze subterane de apărare – Experienţă şi învăţături". În primul paragraf al acelei prezentări, el a spus: *„După cel de Al Doilea Război Mondial, factorii politici şi economici au schimbat viziunea asupra construcţiilor subterane şi au condus spre o aşa-numită „gândire în spiritul adâncimii". Ca rezultat al acestui interes major, instituţia noastră s-a implicat în proiectarea şi construcţia unor facilităţi militare foarte complexe şi interesante. Deşi această conferinţă şi-a propus să trateze subiectul din titlu, trebuie să deviez puţin de la el deoarece câteva dintre cele mai interesante facilităţi care au fost proiectate şi construite de noi sunt clasificate ca strict secrete"*. (Lloyd A. Duscha, „Underground Facilities for Defense – Experience and Lessons", extras din *Turmeling and Underground Transport: Future Developments în Technology. Economics and Policy*, ed. F.P. Davidson (New York: Elsevier Science Publishing Company, Inc., 1987), pp. 109 – 113).

Mai apoi, Duscha a început să vorbească despre implicarea Corpului de Ingineri al Armatei SUA în construcţia marii baze militare a NORAD, adânc îngropată în Munţii Cheyenne din Colorado.

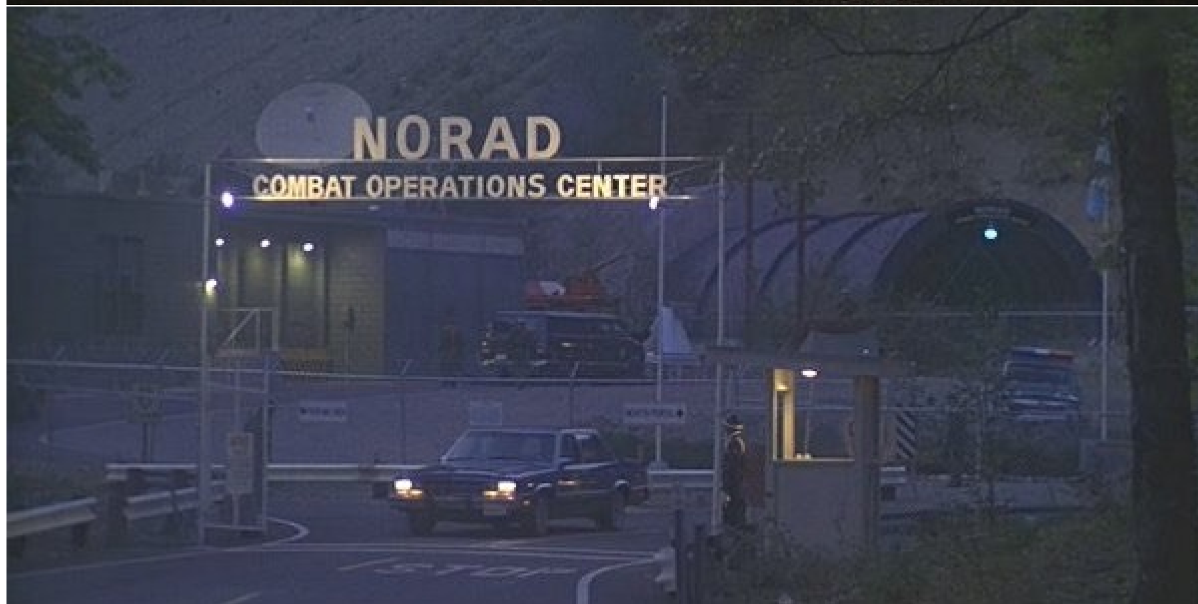

15

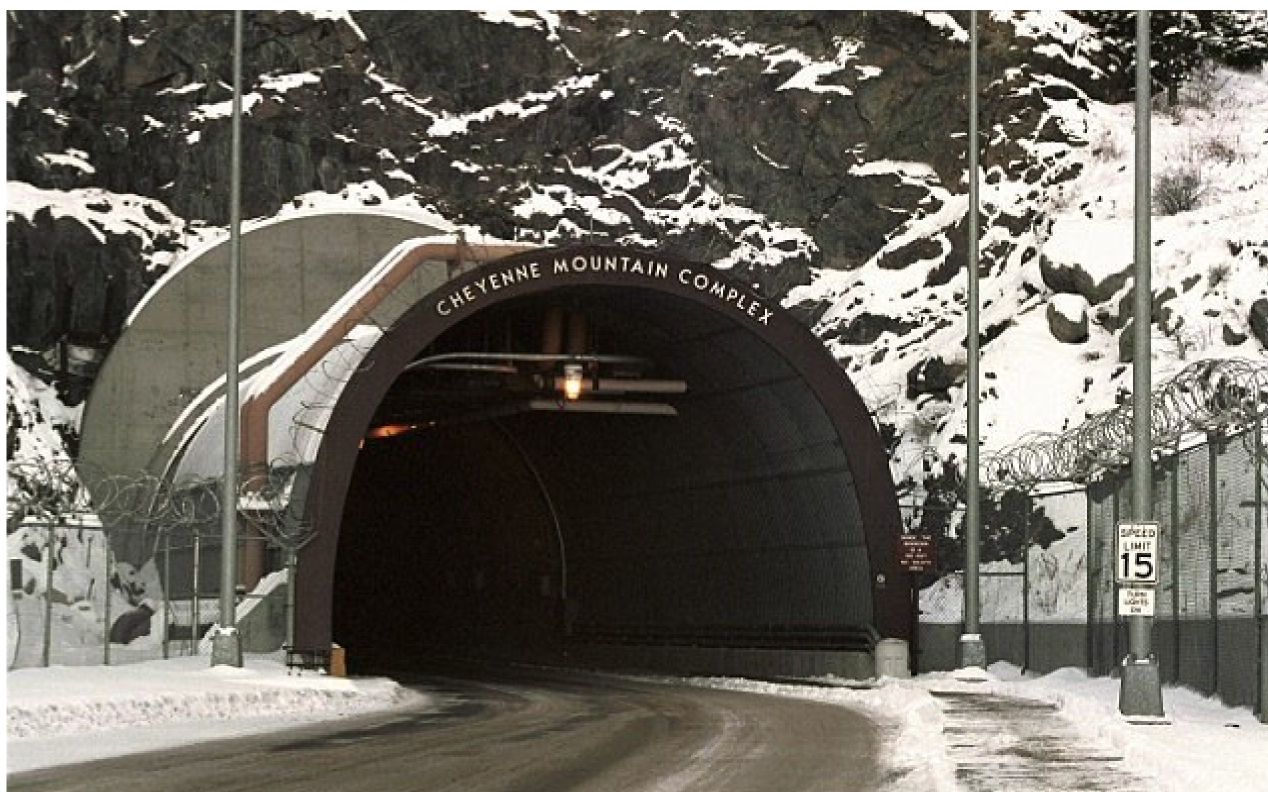

CLEARANCE 10FT 5IN

NORAD
COMBAT OPERATIONS CENTER
STOP

Chiar dacă discursul său a fost unul public şi relativ simplu, putem spune că nu vom găsi în altă parte o declaraţie mai clară şi mai semnificativă despre existenţa bazelor secrete subterane şi suboceanice.

Totuşi, astfel de mărturisiri nu reprezintă singurele dovezi despre subiectul care ne interesează. Există de asemenea multe alte documente obţinute prin aceeaşi lege a Dreptului la Libera Informare (FOIA), care expun adevărul despre aceste baze secrete şi despre contractele care au fost făcute pentru a le realiza.

Pe lângă documentele de informare declasificate şi cele obţinute prin intermediul FOIA, există – aşa după cum am prezentat – şi declaraţii ale unor foşti lucrători în astfel de baze sau care au colaborat într-un fel sau altul la construcţia lor, ori la

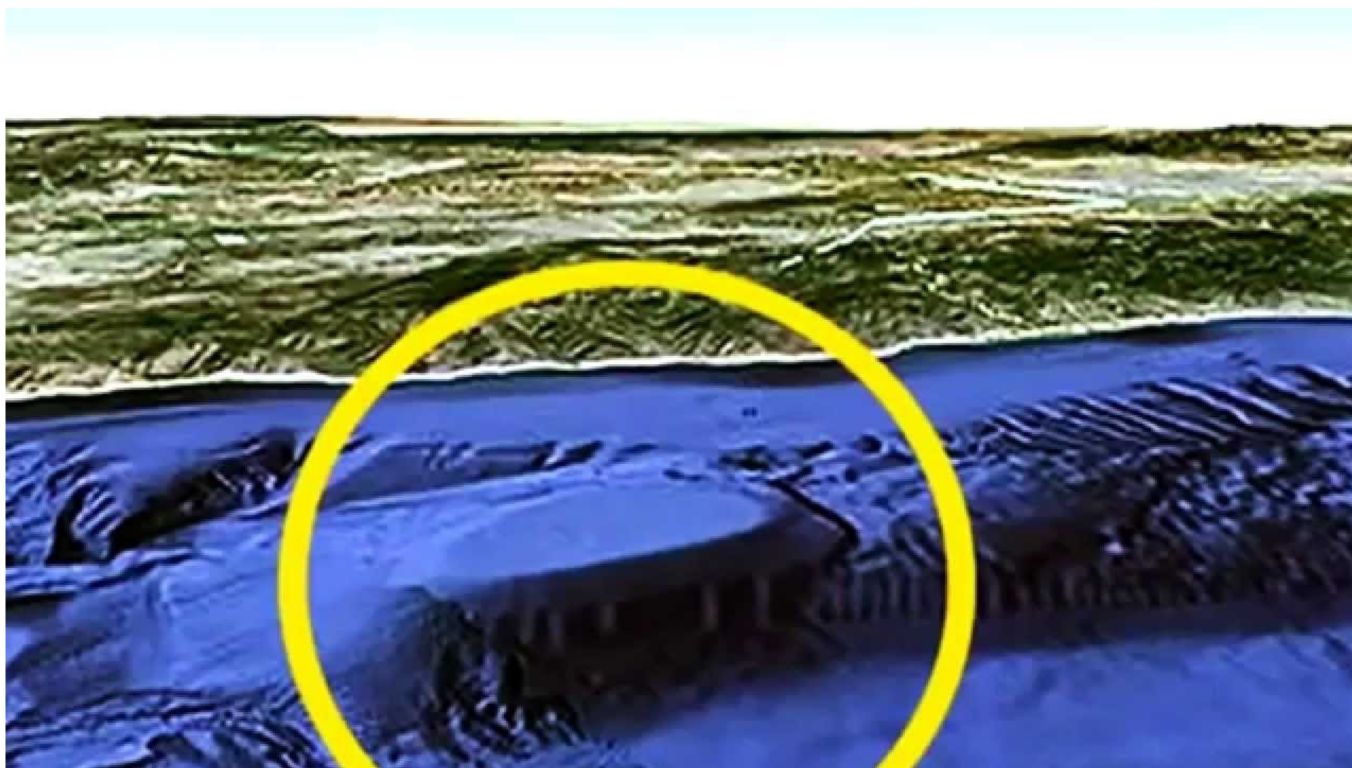
proiectele care se derulau în interiorul lor.

Un exemplu notabil în această direcţie îl reprezintă William McLean, care a fost inventatorul rachetelor aer-aer Sidewinder şi directorul tehnic al Naval Ordnance Test Station (NOTS) din Inyokern, California (denumirea actuală a instituţiei este Naval Air Weapons Station China Lake). El a ocupat de asemenea funcţia de director tehnic al U.S. Naval Undersea Warfare Center din San Diego, funcţie pe care a avut-o până în anul 1974.

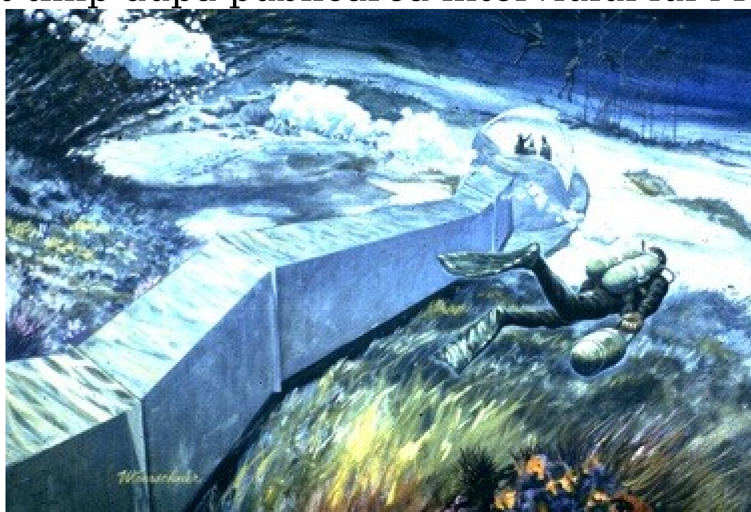

William B. McLean

La vremea respectivă McLean a făcut unele declaraţii faţă de editorul şef al revistei *Astronautics and Aeronautics*, afirmând fără echivoc că astfel de facilităţi secrete (bazele suboceanice) erau deja în plin avânt şi dezvoltare. („A Bedrock View of Ocean Engineering” – interviu cu William B. McLean de John Newbauer, *Astronautics and Aeronautics* (aprilie, 1969): pag. 30 – 36).

Prin urmare, interviul a fost luat în anul 1969, dar prezentarea în sinteză de mai sus – despre fezabilitatea bazelor secrete suboceanice – a apărut în anul 1968. Aceasta înseamnă că acele construcţii fie fuseseră deja începute, fie aceasta s-a petrecut la scurt timp după publicarea interviului lui McLean.

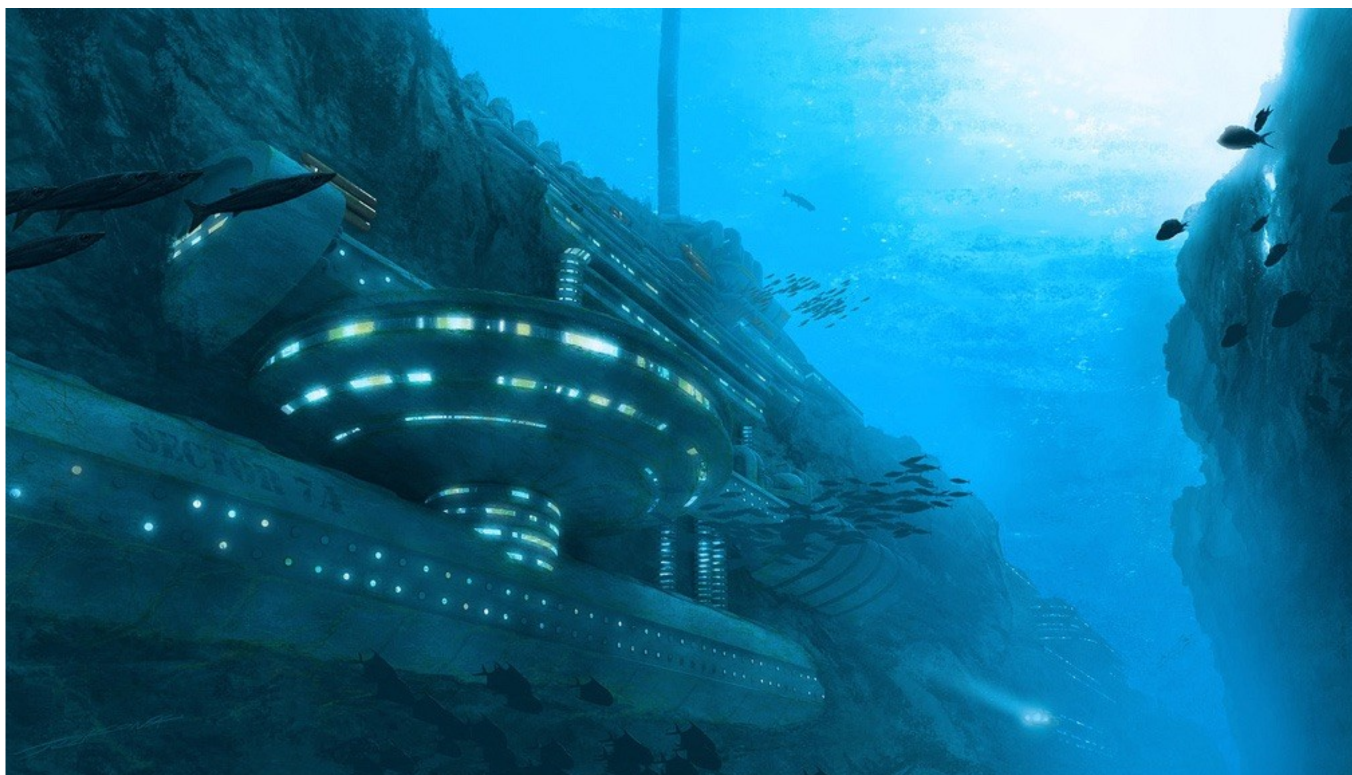

Una dintre întrebările pe care şi le pun investigatorii fenomenului este cea referitoare la felul în care arată bazele suboceanice. Ce formă au? Care este structura lor? Walter Koerschner, care a colaborat cu Marina SUA în anii ’60 în calitate de desenator şi fotograf al revistei Marinei, l-a contactat pe Richard Sauder, care după cum am spus este considerat a fi autoritatea cea mai mare în ceea ce priveşte cercetarea secretelor legate de facilităţile subterane şi suboceanice, pentru a-i pune la dispoziţie unele dintre ilustraţiile pe care le-a făcut vizavi de aceste proiecte. Sauder a inclus mai apoi acele ilustraţii în cartea sa,

„Hidden în Plain Sight”, şi a făcut de asemenea unele comentarii în ceea ce priveşte tehnologia şi aspectele inginereşti care au fost implicate în realizarea acelor construcţii suboceanice. Iată un fragment din aceste comentarii şi unul dintre desenele prezentate în cartea lui:

„Această facilitate suboceanică – numită „Conceptul Nautilus” – poate să „găzduiască” simultan trei submarine. Ea are o bază-soră, care de asemenea poate să servească drept loc de andocare pentru mai multe submarine. Imaginea este revelatoare prin ea însăşi. Submarinele mari măsoară sute de picioare în lungime [în special submarinele nucleare, care depăşesc 100 metri; cele din clasa Typhoon, care sunt cele mai mari, au o lungime de 175 metri (n.n.)], astfel încât dimensiunile unei facilităţi ca cea prezentată în fotografie trebuie să fie foarte mari. Puntea centrală de andocare ar putea fi mai lungă de 1.000 de picioare [aproximativ 300 metri (n.n.)] şi să depăşească cu uşurinţă diametrul de 100 de picioare [aproximativ 30 metri (n.n.)]. Zona de locuit ar trebui în mod evident să fie suficient de mare pentru a permite şederea a câteva sute de membri ai echipajelor şi ea trebuie să dispună de un anumit confort”.

Dacă luăm în vedere faptul că peste 95% din apele adânci ale planetei (în special oceanele) au rămas neexplorate, este aproape imposibil ca astfel de baze suboceanice să nu fie şi de altă natură decât cea umană. Într-adevăr, peste 50% din observaţiile OZN se referă la intrări şi ieşiri din apele oceanelor a unor OZN-uri, la care se adaugă numeroase dispariţii misterioase de nave şi avioane sau chiar a unor submarine.

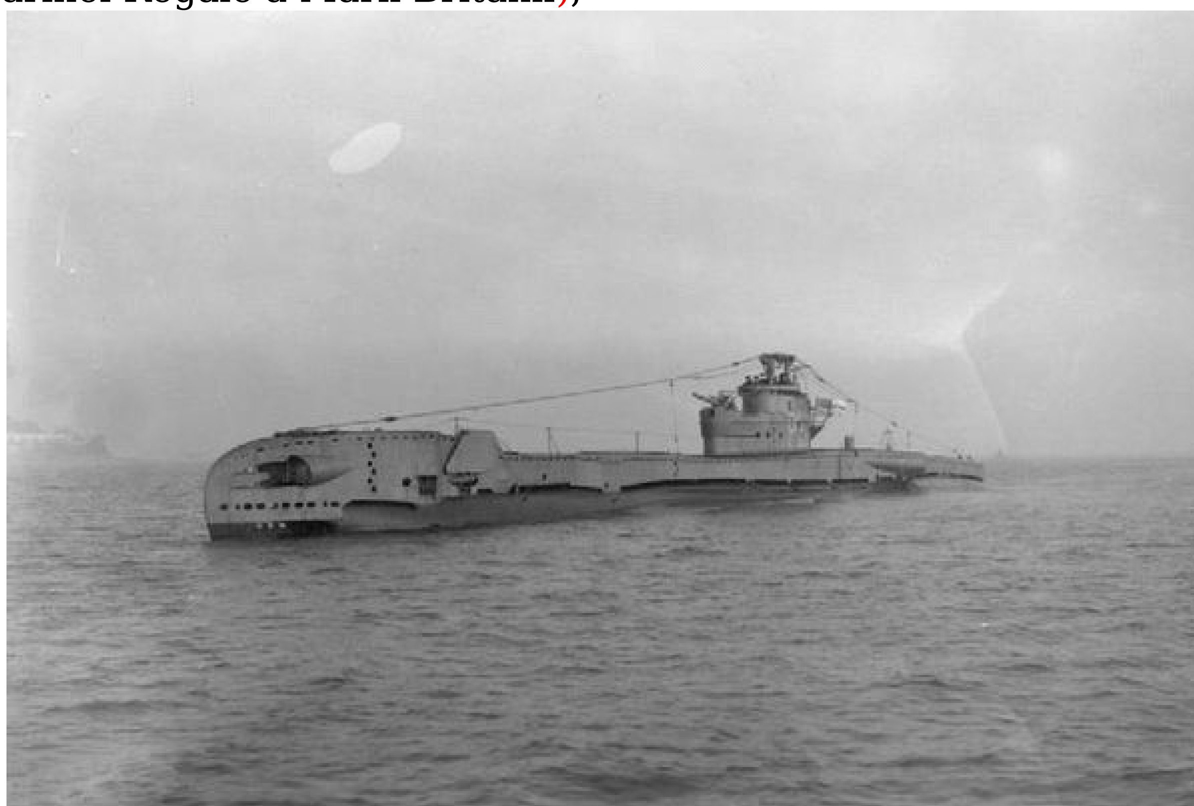

De pildă, în 1968 nu mai puţin de 4 submarine au dispărut brusc şi în condiţii enigmatice, fără a mai fi găsite vreodată. http://www.emmitsburg.net/archivelist/articles/mişc/cww/2011/submarines.htm

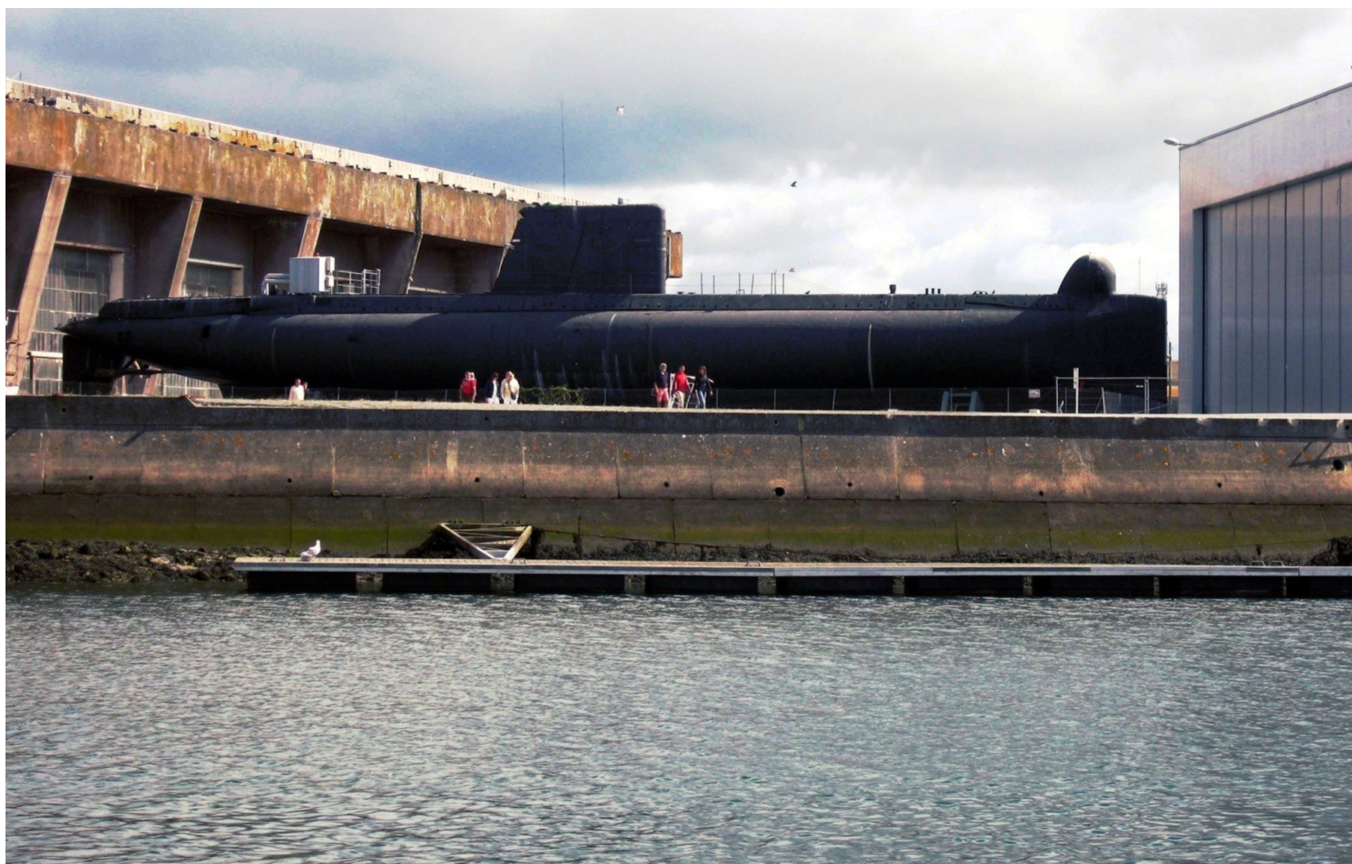
Misterul dispariţiei lor nu a putut fi rezolvat nici în ziua de azi. Unul dintre submarine a fost submarinul nuclear USS Scorpion;

Submarinul nuclear USS Scorpion al doilea a fost submarinul israelian INS Dakar (o adaptare după submarinul din clasa Totem al Marinei Regale a Marii Britanii);

Submarinul israelian INS Dakar al treilea a fost submarinul francez Minerve;

Submarinul francez Flore, fratele-geaman al submarinului dispărut Minerve iar al patrulea a fost submarinul sovietic K-129, din care o operaţiune secretă a CIA a recuperat o parte a epavei, identificată la adâncimea de 4900 de metri în Oceanul Pacific, la începutul anilor ’70.

Submarinul sovietic K-129

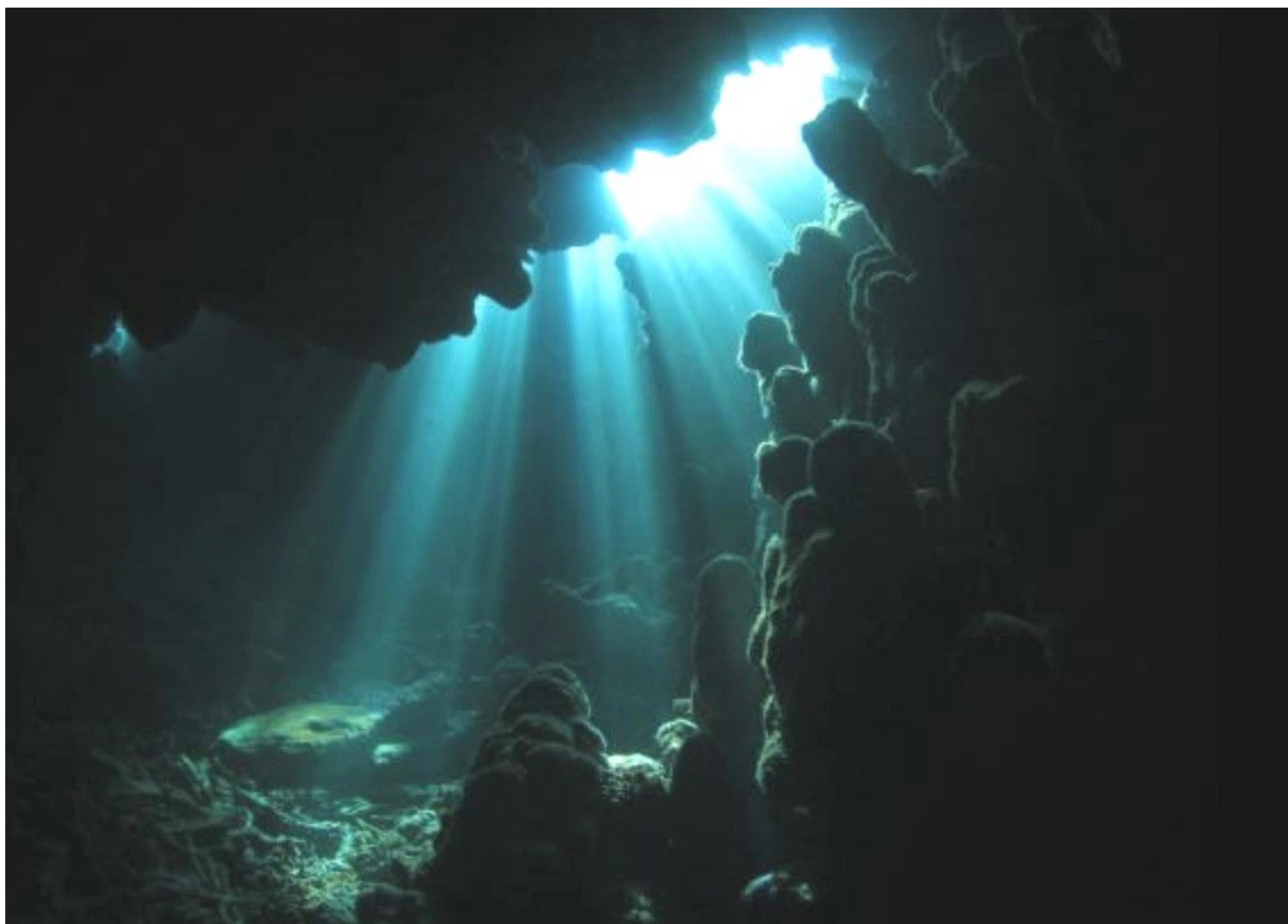
Misterele mărilor şi oceanelor sunt la concurenţă cu cele de pe uscat. În 2015 o echipă de cercetători a identificat un „zumzet” misterios, de foarte joasă frecvenţă, la o adâncime de aproximativ 2100 metri în ocean, care apărea însă numai la apus şi în zori.

Iniţial s-a crezut că era o problemă tehnică, dar înregistrarea a fost făcută cu echipament performant; verificările ulterioare au arătat că nu era vorba despre o problemă tehnică. „Zumzetul” nu a putut fi însă asociat nici cu vreo creatură a oceanelor, cunoscută până acum; nu este un sunet puternic şi durează 1 – 2 ore în fiecare zi. El provine din zona întunecată a oceanului, acolo unde nu prea există niciun fel de hrană pentru animale, deoarece lipseşte fotosinteza.

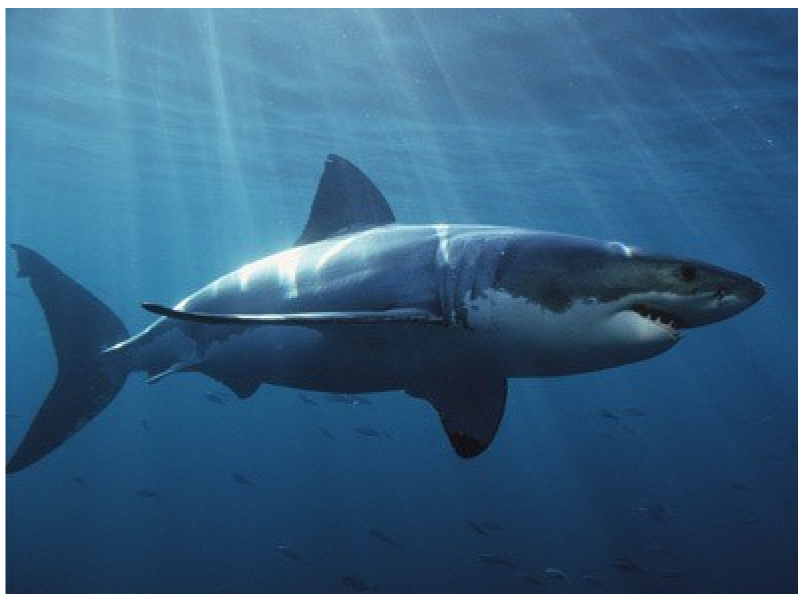

S-a pus deci întrebarea: ce fel de animal marin sau obiect poate genera un astfel de sunet? Uluirea oamenilor de ştiinţă provine şi din faptul că zona de unde apare „zumzetul”, chiar dacă se află la o adâncime foarte mare (2100 metri), nu reprezintă totuşi o regiune „moartă” a oceanului: un studiu ştiinţific realizat în 2015 a relevat faptul că aproape 90% din populaţia oceanelor îşi desfăşoară activitatea exact în această „zonă crepusculară” a oceanelor, care e foarte adâncă şi dificil de explorat, chiar dacă în mod paradoxal acolo hrana este aproape inexistentă.

„Zumzetul” respectiv este însă doar ultimul dintr-o serie de sunete stranii pe care oamenii de ştiinţă le-au înregistrat şi monitorizat de-a lungul timpului; ele vin din adâncurile oceanelor, cele mai multe dintre ele rămânând neexplicate.

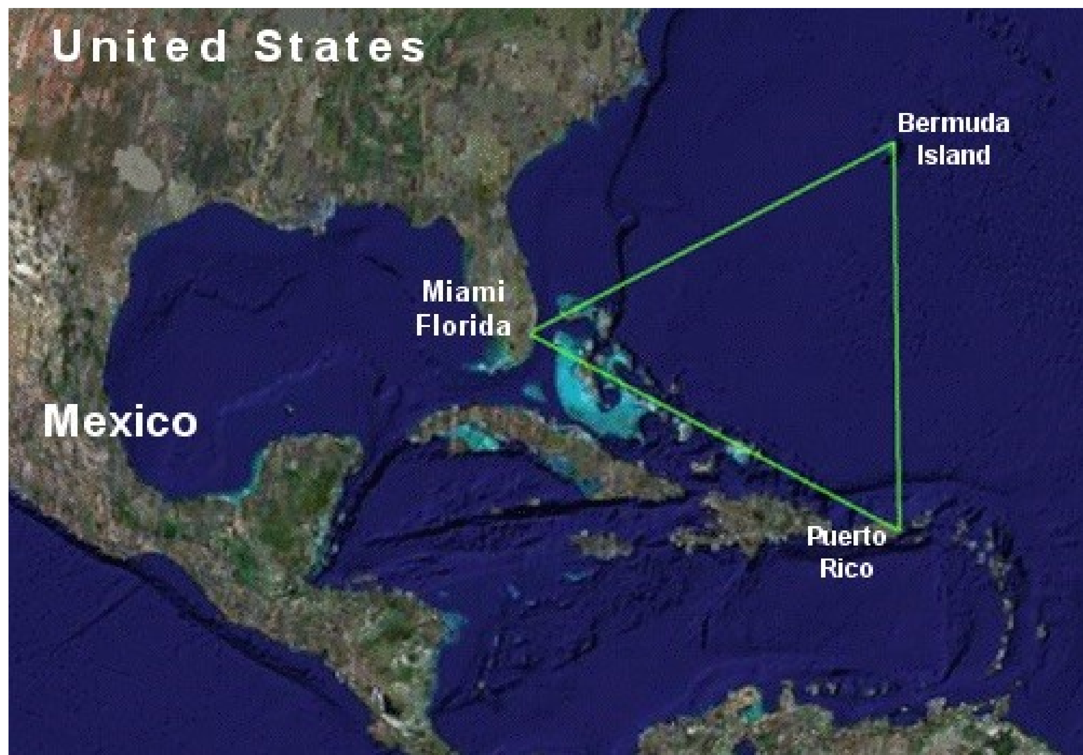
Misterul a continuat să se adâncească după realizarea unui experiment ştiinţific, care cel puţin în principiu trebuia să fie simplu: un grup de savanţi din Australia a plasat pe spatele unui rechin uriaş, de 3 metri lungime (un „mare alb”), un dispozitiv de urmărire. Atunci când au recuperat dispozitivul de urmărire, rechinul lipsea. Savanţii observaseră ceva tulburător: în primele zile de la începutul monitorizării rechinul înota aproape de suprafaţa apei, dar brusc el a plonjat spre adâncuri, ajungând foarte repede la 600 de metri. Uimitor a fost faptul că temperatura de pe dispozitivul de urmărire s-a schimbat şi ea brusc, de la 8C la 25C, ceea ce n-ar fi putut să se petreacă decât dacă rechinul fie a fost înghiţit de o fiinţă acvatică mult mai mare decât el, fie dacă a intrat într-un loc cu o temperatura mai ridicată.

Marele rechin alb

Tot ceea ce au putut spune savanţii şi mass-media a fost că „probabil a fost un alt rechin, care l-a mâncat pe primul”. Însă ce „alt rechin” l-ar fi putut lua brusc pe primul (care măsura 3 metri în lungime) şi trage după el la 600 metri adâncime doar în câteva minute, pentru a-l mânca?! În plus, din rechin nu au mai rămas niciun fel de „resturi”, ci doar dispozitivul de urmărire.

Astfel de „teorii ştiinţifice” sunt precum ultima găselniţă (din toamna anului 2015) a savanţilor, prin care ei spun că au „rezolvat” definitiv misterul Triunghiului Bermudelor: conform cu „noua lor descoperire”, tot ceea ce a dispărut vreodată trecând pe acolo s-a datorat unor „bule imense de gaz hidrocarbonat, care au ieşit la suprafaţă tocmai atunci când pe acolo treceau nave şi avioane, cauzându-le dispariţia”.

United States
Bermuda
Island
Miami
Florida
Mexico
Puerto
Rico

Să vedem ce alte „bule” mai inventează savanţii anul acesta, ca fiind tot atâtea „soluţii” la evenimentele neexplicate până acum. De pildă, tot din categoria misterelor din adâncurile apelor este şi epava sau obiectul straniu descoperit în Marea Baltică, în urmă cu patru ani, despre care noi am mai relatat în unul dintre articolele noastre (http://www.editura daksha.ro/articles/view/noi-stiri-despre-obiectul-misterios-descoperit-pe-fundul-marii-baltice-a138). Este vorba despre o „navă” sau un obiect circular, care are caracteristici foarte speciale pe suprafaţa sa.

Obiectul misterios de pe fundul Mării Baltice (reprezentare computerizată)

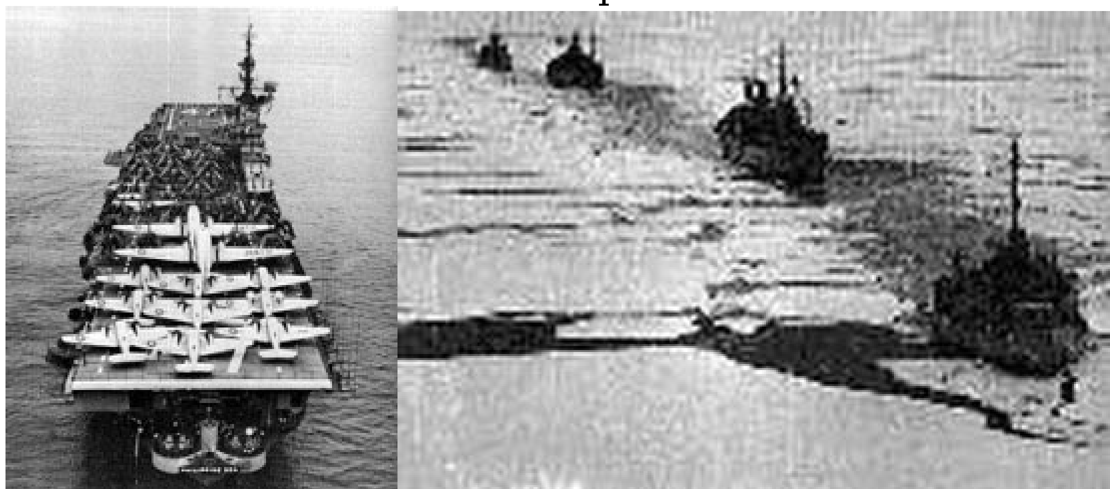
De asemenea, un eveniment foarte misterios, petrecut în urmă cu un an şi jumătate, a implicat manifestarea grandioasă pe cer a unor lumini portocalii şi roşii, fotografiate de un pilot olandez (JPC van Helist) pe 24 august 2014 în sudul peninsulei Kamceatka; conform mărturiei lui, chiar şi după mulţi kilometri de zbor acele uluitoare lumini încă se mai puteau vedea şi ele au putut fi observate şi de alţi piloţi care zburau cu avioanele de la Hong Kong spre Alaska.

O prezentare detaliată a ceea ce s-a petrecut atunci poate fi citită aici: https://bookofresearch.wordpress.com/2015/01/18/what-was-the-unknown-orangered-glow-over-the-pacific-ocean/

Fotografie realizată de van Helist în timpul zborului său

Comunitatea ufologilor a fost imediat „aprinsă” de ineditul acestor observaţii şi fotografii, deoarece există o mare probabilitate ca fenomenul să fie legat de manifestarea unor nave extraterestre. De altfel, un domeniu foarte important în activitatea pe mări şi oceane, dar mai ales a ceea ce se petrece pe teritoriul Antarcticii este cel în care sunt incluse întâlnirile dintre felurite OZN-uri şi nave maritime. Povestea Operaţiunii Highjump şi cea a amiralului Byrd în lumea din interiorul Pământului, care a avut loc în anul 1947, a devenit deja virală şi mulţi dintre cei pasionaţi de subiect o cunosc din documentarea pe internet.

Operaţiunea a implicat 4700 de soldaţi din SUA, Marea Britanie şi Australia, aflaţi sub conducerea amiralului Byrd, care au fost aduşi în Antarctica pentru a realiza o „invazie”. Ceea ce este foarte puţin spus, mai ales la nivel oficial, e faptul că atunci şi acolo amiralul Byrd şi trupele sale au fost nevoite să facă faţă unei replici extraordinare venite din partea unei escadrile de farfurii zburătoare, care au spulberat practic orice şansă de cucerire a

teritoriului de către americani.

Amiralul Richard E. Byrd

Practic vorbind, operaţiunea Highjump a fost o invazie a Antarcticii de către americani. Ea a implicat trei grupe de nave maritime (13 vase de război), care au plecat din Norfolk (Virginia) la data de 2 decembrie 1946. Flotila era comandată de amiralul Richard Byrd, care se afla pe nava principală, spărgătorul de gheaţă Northwind. Navele transportau în Antarctica rezervoare imense de petrol, 33 de avioane şi tancuri.

Crucişătorul american Northwind, nava de comandă a amiralului Byrd

Practic vorbind, era o operaţiune de „cucerire" a Antarcticii,

care trebuia să se încheie în luna august 1947. Flota a ajuns în Marea Ross pe 31 decembrie 1946, începându-şi misiunea, despre care nu există informaţii foarte clare. În orice caz, ele sunt „cosmetizate” într-o anumită măsură, iar în unele locuri sunt chiar contradictorii. De asemenea, unele date nu se sprijină pe surse verificabile.

Se pare că americanii s-au îndreptat spre o zonă „interzisă” din Antarctica, pe care au vrut să o cucerească. Tot ceea ce se ştie este că la un moment dat a început lupta, contingentele americane fiind atacate de farfurii zburătoare.

Avioanele au fost trimise să atace OZN-urile, dar capacităţile lor tehnice nici măcar nu se puteau compara cu cele ale OZN-urilor. Amiralul Byrd a pierdut mulţi oameni în acel formidabil atac şi a dat brusc ordinul de încetare a misiunii la sfârşitul lunii februarie, întorcându-se în SUA în cea mai mare grabă. Motivul oficial care a fost invocat de guvernul american pentru a explica încetarea acelei operaţiuni de amploare a fost „înrăutăţirea vremii”.

Bineînţeles, ne punem imediat întrebarea: care a fost motivul acelei invazii americane neaşteptate şi pentru ce erau necesare asemenea forţe armate, dacă teritoriul vizat era unul îngheţat, pustiu şi fără nicio formă de viaţă?!

Răspunsul parţial a fost oferit chiar de comandantul operaţiunii în timp ce se întorcea spre portul Norfolk, după înfrângerea totală suferită în lupta din Antarctica. Aflat atunci la bordul navei amfibie USS Mount Olympus, amiralul Byrd a fost de acord să dea un interviu jurnalistului Lee Van Atta de la *International News Service*; se pare că interviul nu a fost publicat niciodată în limba engleză. El a fost însă preluat şi publicat în

ziarul *El Mercurio* din Santiago (Chile) la data de 5 martie 1946. http://www.strângehistory.net/2012/06/06/admiral-byrd-and-nazi-cobblers/

Amiralul Byrd a afirmat fără echivoc că, atunci când a primit comanda operaţiunii Highjump i s-a ordonat imperativ de către guvernul american să ia imediat toate măsurile necesare de apărare şi luptă împotriva „regiunilor ostile”. Dar care ar fi acele „regiuni” şi cu ce ar fi putut fi ele „ostile”, dacă tot ce poţi să vezi pe tărâmul Antarcticii este doar zăpadă, gheaţă şi teren pustiu?

Oficial, guvernul american a anunţat că operaţiunea avea drept scop „explorarea, testarea echipamentului militar şi antrenarea militarilor în condiţii climaterice foarte aspre”. Însă de aici şi până la declaraţia amiralului Byrd este cale lungă.

Realitatea acelor vremuri ne îndeamnă să facem unele observaţii de bun simţ: cel de Al Doilea Război Mondial tocmai se încheiase cu victoria aliaţilor, aşadar ce motive „presante” ar fi putut determina astfel de operaţiuni de amploare din partea americanilor imediat după semnarea păcii? în plus, efectivele angrenate în operaţiunea Highjump erau cu mult mai mari decât ar fi fost necesar pentru o „explorare” sau chiar „testare militară”. Prin urmare, ce anume dorea guvernul american să ascundă de cunoaşterea publică? Amiralul a spus că nu a vrut să sperie pe nimeni şi din această cauză nu a vorbit despre ceea ce s-a petrecut atunci, însă a precizat că într-un astfel de „război” SUA n-ar avea nicio şansă în faţa OZN-urilor cu care trupele lui s-au confruntat în Antarctica şi care pot zbura de la un pol la altul al Pământului doar în câteva minute, la viteze ameţitoare.

Într-un mod care a devenit deja clasic, mass-media internaţională nu a menţionat nimic despre acel eveniment stânjenitor pentru guvernul şi poporul american. S-a evitat în acest mod răspunsul la unele întrebări importante: cui aparţineau acele OZN-uri care au atacat şi au învins fără drept de apel forţele armate americane? de unde veneau ele? care era motivul real pentru care SUA au decis să cucerească Antarctica şi cu cine se aşteptau ele să se lupte pe acel teritoriu?

Însă cea mai interesantă parte a operaţiunii Highjump este relatarea amiralului Byrd (considerată „controversată”) despre pătrunderea sa la bordul avionului pe care îl pilota în lumea din interiorul Pământului, pe care o descrie. Amiralul a fost spitalizat şi a murit în luna martie 1957; mulţi au sugerat că el a fost de fapt omorât pentru ceea ce a spus şi a văzut în interiorul Pământului.

Informaţiile care au răzbătut până în prezent, cercetările şi

lucrările scrise despre operaţiunea Highjump, despre relatările amiralului Byrd şi despre conflictul ce a avut loc atunci conduc, toate, către concluzia că lupta a fost dusă între americani şi elita celui de al Treilea Reich German, care după sfârşitul războiului s-a retras cu o flotilă de submarine foarte evoluate tehnologic în Antarctica, într-o zonă apropiată de polul sud geografic. Acolo ei au construit o bază subterană, pe care au denumit-o Neuschwabenland, practic un oraş care a fost dezvoltat gradat şi care se pare că este foarte evoluat din punct de vedere tehnologic.

Unele imagini de arhivă, poate unice, care surprind instantanee din baza subterană germană din Antarctica apar în acest scurt documentar, în special începând cu minutul 6:

Detalii destul de riguroase despre operaţiunea Highjump şi despre interviul amiralului Byrd pot fi consultate aici: http://www.scribd.com/doc/25311/Hitler-s-Antarctic-Base-the-Myth-and-the-Reality

Există de asemenea presupunerea că germanii au fost ajutaţi şi asistaţi de o anumită civilizaţie extraterestră. OZN-urile pe care le menţionează amiralul erau germane (din clasa Haunebu), iar construcţia lor fusese dezvoltată în secret spre sfârşitul războiului. Interesant este însă faptul că Neuschwabeland este de asemenea legată de posibila colaborare a germanilor cu civilizaţiile din interiorul Pământului, dar tema pe care am propus-o pentru acest articol nu ne permite să dezvoltăm şi acest subiect aici.

Poate cea mai complexă prezentare a bazei subterane din Antarctica şi a ceea ce s-a petrecut în acea regiune o găsim în cartea „Arktos – The Polar Myth în Science, Symbolism, and Nazi Survival” de Joscelyn Godwin (http://www.arktos.com/joscelyn-godwin-arktos-the-polar-myth.html)

Baze militare secrete în subteran şi în oceane – o dovadă a intenţiilor oculte pe care le are cabala mondială din umbra (4)

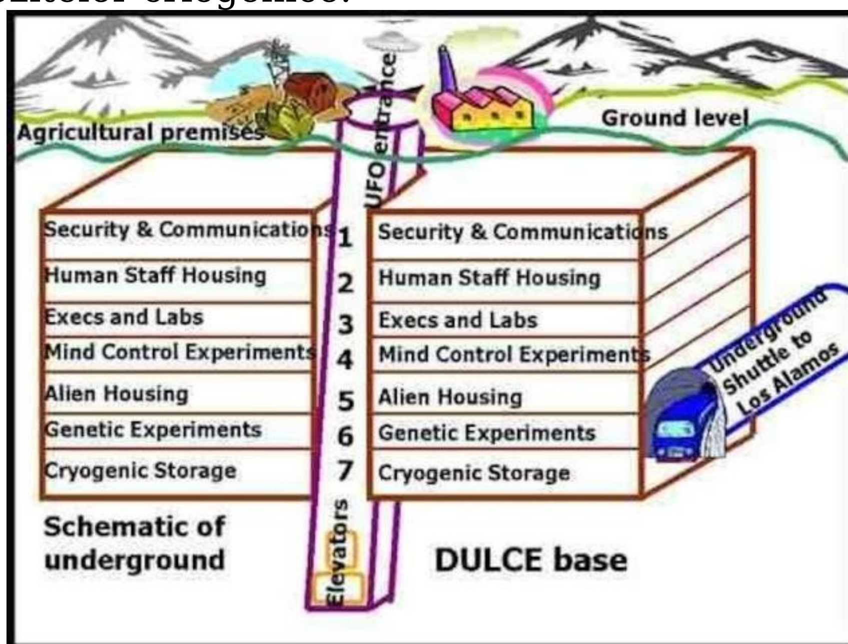
Autor: Resonance 25 – 04 – 2016

Baza militară secretă Dulce este considerată a fi cea mai adâncă bază subterană din lume (aproximativ 4 kilometri sub

suprafaţa pământului) şi este de asemenea una dintre cele mai complexe.

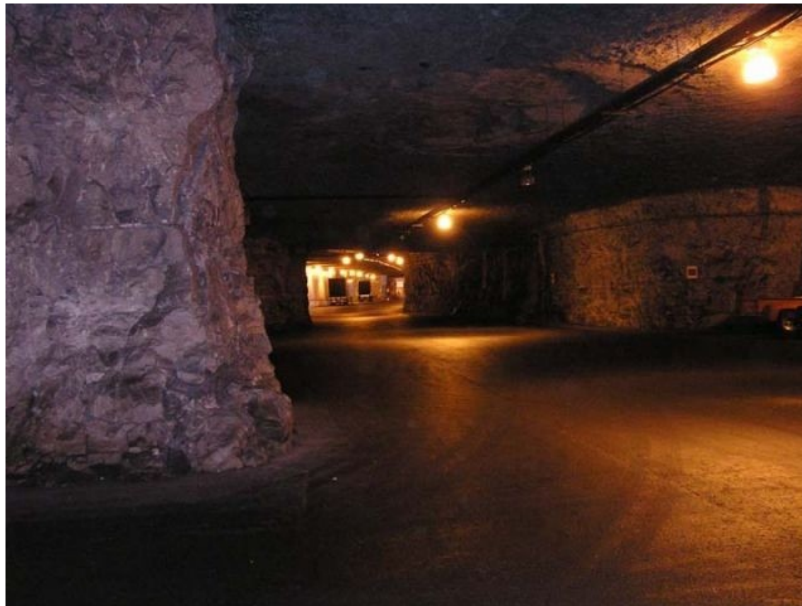
Ea este structurată pe şapte niveluri, de la cel al securităţii şi comunicaţiilor, până la cel al experimentelor genetice şi al depozitelor criogenice.

Schneider a fost mai apoi în mod sistematic urmărit şi ameninţat de felurite agenţii şi servicii secrete guvernamentale, fiind în cele din urmă „sinucis” în anul 1996. Detalii interesante despre viaţa şi moartea sa pot fi citite în excelentul articol scris de Tim Swartz (http://www.ufodigest.com/mystery.html).

De fapt, construcţia bazei subterane umane de la Dulce pare să fi început cu mult mai devreme de anul 1979. Conform celor scrise de John Rhodes (http://www.reptoids.com/Vault/Articlellassics/dulce TEC –

history.htm), la începutul anilor ’60 a fost detonată o bombă atomică în subteran, aproximativ la 40 de kilometri de oraşul Dulce, ceea ce corespunde cu localizarea actuală a bazei extraterestre în acea zonă. Pe atunci, exploziile nucleare în felurite medii (terestru, subteran, acvatic, aerian) constituiau un fel de „sport naţional”, astfel încât nimeni nu s-a grăbit să acuze sau să investigheze situaţia. Deşi detonarea a fost prezentată ca fiind un „experiment” realizat în cadrul proiectului Plowshare, se pare că în realitate ea a avut scopul de a crea spaţiul necesar pentru construcţia unui tunel de legătură şi transport cu o bază militară secretă din zonă.

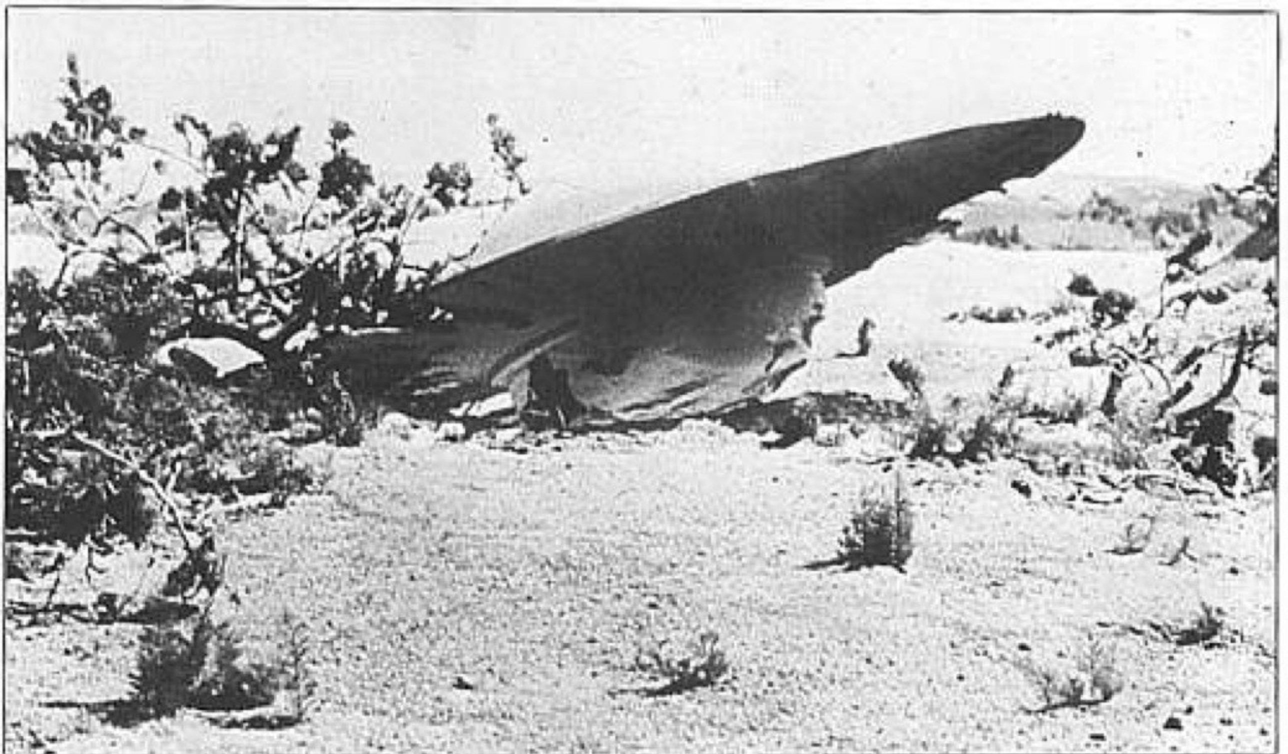

În dorinţa lor nebunească de a nega orice ar putea fi în legătură cu fiinţele extraterestre pe planeta noastră şi mai ales implicarea lor în anumite contracte cu guvernul american, membrii aşa-numitului „Guvern Ocult” recurg la felurite persoane publice oficiale, care sub masca unei anumite „competenţe” trag concluzii şi diseminează prin mass-media informaţii menite să abată atenţia de la faptele concrete sau, mai rău, să o înşele în totalitate.

De pildă, referitor la baza subterană Dulce, profesorul de ştiinţe politice Michael Balkun a afirmat că numeroasele baze subterane militare care au fost construite în anii Războiului Rece, necesare pentru a adăposti rachetele balistice cu focoase atomice, au condus gradat la „folclorul” despre baza extraterestră de la Dulce. Totuşi, în anul 1999 asociaţia franceză Cometa a publicat un raport independent, în care se arată faptul că guvernul american a cenzurat în mod evident informaţiile despre OZN-uri şi fiinţele extraterestre, care ar fi trebuit oferite în mod public. Raportul a fost intitulat: *OZN-urile şi apărarea împotriva lor: La ce trebuie să ne aşteptăm?*; el reprezintă o sinteză a unui studiu guvernamental

detaliat asupra subiectului, realizat de Institutul de Studii Superioare pentru Apărarea Naţională din Franţa, şi poate fi consultat aici: http://www.ufoevidence.org/newsite/files/COMETA part1.pdf.

Dulce nu este singurul loc în care există baze subterane secrete, însă este cel mai de notorietate în timpurile recente, la fel cum prăbuşirea OZN-ului la Roswell, în 1947, a devenit exemplul de referinţă pentru dovada existenţei OZN-urilor şi a fiinţelor extraterestre, deşi au mai existat zeci sau chiar sute de alte prăbuşiri sau epave în alte zone ale lumii, atât înainte cât şi după „momentul Roswell".

Fotografie de arhivă, cu OZN-ul prăbuşit la Roswell, 1947

Cele mai „înţesate" zone cu baze militare secrete subterane sunt considerate a fi SUA, Australia, Antarctica şi America de Sud. Dintre acestea, subvenţiile cele mai generoase de la „bugetele negre" le-au avut, desigur, bazele americane care după unele afirmaţii ar fi în număr de 130 numai pe teritoriul Americii. Începând cu anii '90, ritmul construcţiilor de baze militare subterane secrete a devenit de două astfel de baze pe an, pornindu-se de la realitatea ce exista atunci la nivelul întregului glob, adică aproximativ 1477 de baze ce erau deja construite. Aceasta înseamnă că în prezent numărul lor a depăşit 1500.

Ce implică o astfel de facilitate militară secretă şi ce urmăreşte ea? Pentru a exemplifica în sinteză aceste aspecte, vom reveni cu unele date mai precise despre baza din Zona 51. Amintisem, la începutul articolului, că aceasta este de fapt o foarte întinsă şi complexă bază militară subterană. Situată la 134 de kilometri pe direcţia nord-vest de oraşul Las Vegas, în bazinul secat al unui lac (Groom Lake) din deşertul Nevada, această facilitate militară este cunoscută pentru cei care au lucrat acolo mai ales sub numele de Dreamland (Tărâmul de vis), dar în anul 1956 regiunea a fost numită în mod oficial Watertown (Oraşul de apă).

Denumirea probabil era mai mult ironică, deoarece uscăciunea deşertului în acea zonă este teribilă. Evident, nimeni nu ar putea visa prea frumos într-un asemenea peisaj şi nici nu ar avea prea multe posibilităţi pentru a înota. Iată o fotografie a drumului ce duce către baza secretă, luată cu ajutorul unei drone:

Numărul „51” semnifică doar încadrarea spaţială a bazei, în conformitate cu o grilă ce a împărţit zona în mai multe suprafeţe pătrate. Baza ca atare se află în pătratul cu numărul 51, lângă zona

de intersecţie a trei regiuni din partea de sud a Nevadei: Clark, Lincoln şi Nye County.

De pildă, regiunea pentru teste nucleare din acelaşi deşert, care este situată mai la nord, poartă numele de Area 13 (Zona 13).

Test nuclear subteran în Area 13 (Zona 13)

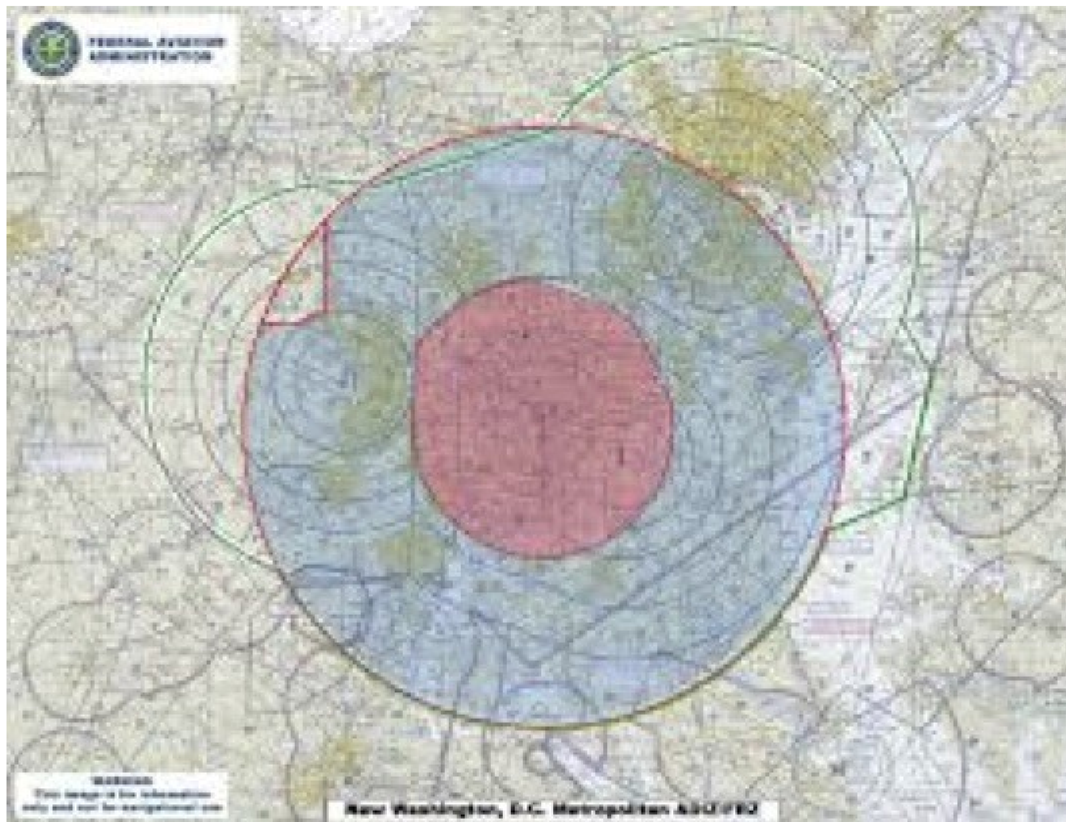
Baza secretă din sectorul 51 a început să fie construită în anul 1955 şi la început a fost denumită Paradise Ranch, tocmai pentru a înşela vigilenţa lucrătorilor şi contractorilor externi, precum şi pentru a ademeni personalul ce urma să lucreze în această bază sub nişte reguli foarte stricte.

Trailer Area As Seen From Tower. Paved Flight Strip In Background.

O imagine aeriană, din timpul unui zbor de încercare ne arată stadiul în care se afla construcţia bazei secrete din Zona 51 în anul 1965:

Din punct de vedere al zborurilor aeriene, zona este restricţionată chiar şi în prezent, fiind cea mai întinsă din lume (aproape 1500 km^2) cu acest „regim”.

Acelaşi gen de restricţii este impus şi accesului terestru. Din loc în loc, delimitând această regiune, pot fi văzute astfel de pancarte cu text de atenţionare:

NELLIS BOMBING AND GUNNERY RANGE
RESTRICTED AREA
NO TRESPASSING
BEYOND THIS POINT
PHOTOGRAPHY IS PROHIBITED
WARNING
U.S. Air Force Installation

WARNING
WARNING
MILITARY INSTALLATION
PHOTOGRAPHY OF THIS AREA IS PROHIBITED

Supravegherea este suplimentată cu senzori de mişcare îngropaţi în pământ, iar perimetrul este patrulat cu regularitate de către maşini special echipate ale unor firme contractate în acest sens.

Pentru personalul care lucrează în bază, permisele de securitate şi nivelul lor sunt controlate cu regularitate. Aparatele de fotografiat şi armele nu sunt admise.

Chiar şi piloţii de încercare care activează acolo sunt sancţionaţi cu asprime dacă din greşeală se „rătăcesc” în afara perimetrului bazei atunci când efectuează zborurile cu diferite tipuri de avioane. Iată una dintre cele mai rare fotografii, clare şi relativ recente (2007) a bazei din Zona 51, care a ajuns în documentarea publică:

Dintre cele mai cunoscute „proiecte negre” ce au fost studiate în cadrul Zonei 51 sunt avionul „invizibil” (stealth) F117-Nighthawk, proiectul Looking Glass, proiectul Sidekick şi proiectul Acquarius.

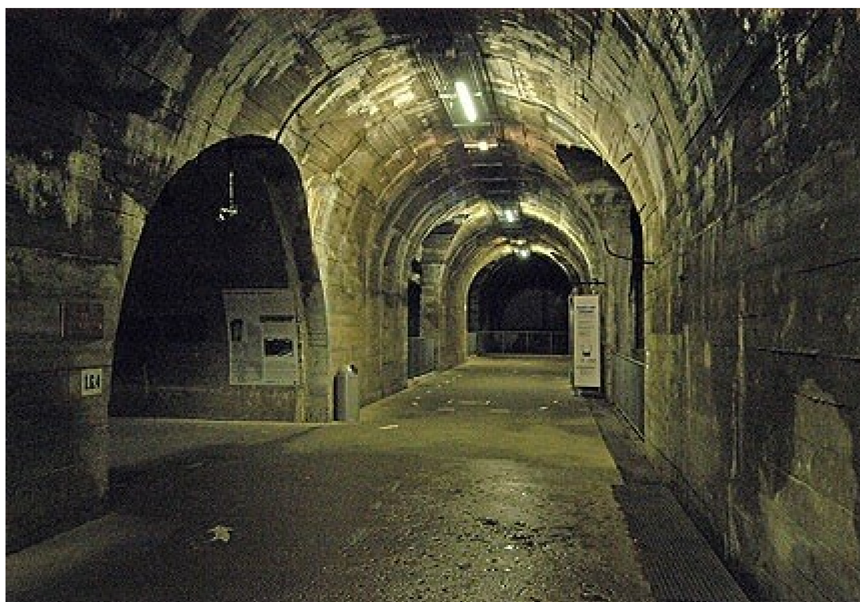
Guvernul american a admis în cele din urmă, în 2013, că această bază secretă chiar există, însă CIA a declarat că în acel spaţiu s-au realizat doar „teste” ale unor diferite aparate de zbor. Aşa după cum am spus mai sus, probabil că această „dezvăluire” a fost făcută numai după ce baza a fost „decontaminată” de ceea ce era cu adevărat sensibil acolo, materialele fiind mutate în alte baze militare secrete care sunt mai puţin cunoscute.

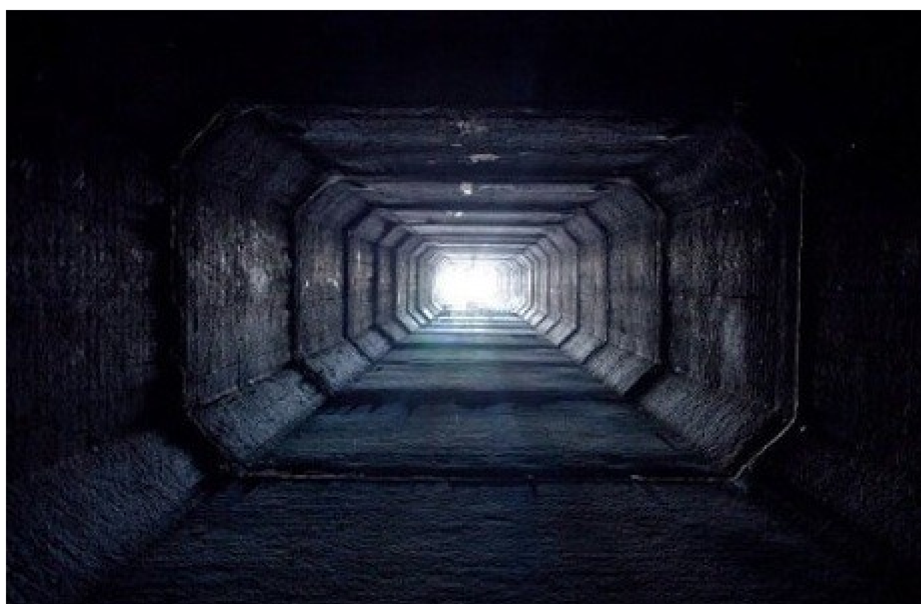
Statul american are însă multe alte baze militare subterane cu regim secret, peisajul muntos fiind de preferat, mai ales în eventualitatea unui atac nuclear.

Unele dintre cele mai cunoscute sunt bazele militare subterane din munţii Cheyenne (Colorado), baza militară Camp David (Maryland), baza FEMA sau cea a NSA.

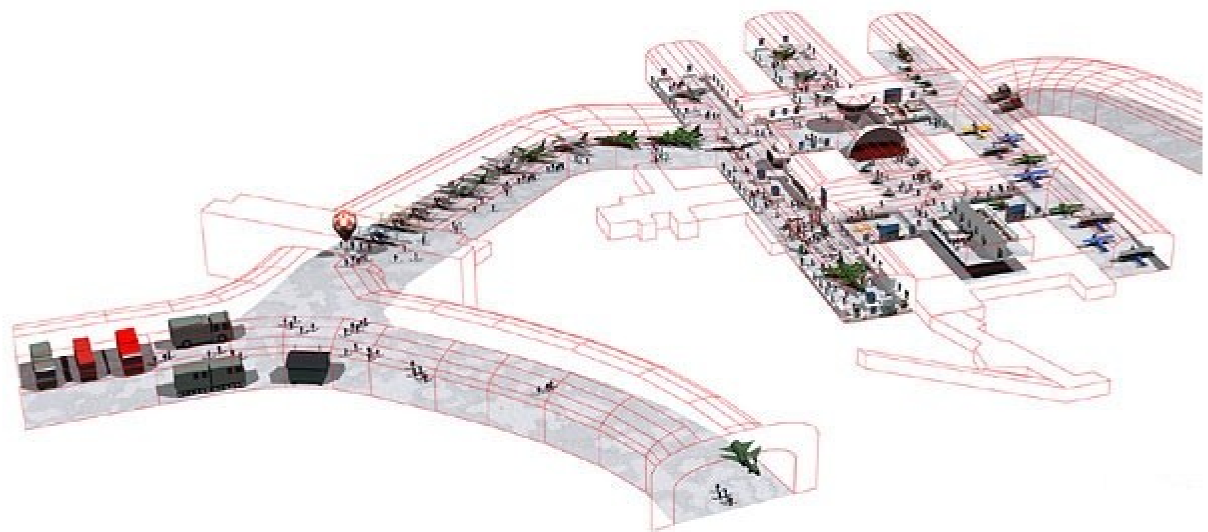

Astfel de baze militare secrete subterane nu sunt însă comune doar Statelor Unite, ci şi altor state. Iată de pildă intrarea într-o bază subterană din China:

…sau planurile generale ale unei facilităţi militare complexe, în subteran, rezultată din cooperarea dintre guvernul suedez şi cel norvegian:

Această bază militară navală suedeză a fost construită în subteranul munţilor Musko şi ea este uriaşă. Inginerii constructori au trebuit să disloce 1, 5 milioane de metri cubi de rocă pentru a crea spaţiul necesar construcţiei ei. Numai spitalul care se află în interior conţine 1.000 de paturi, ceea ce nici la suprafaţa pământului nu găsim cu uşurinţă.

Desigur, nici Rusia nu este mai prejos, cu atât mai mult cu cât fotografia următoare înfăţişează o zonă limitată dintr-o bază subterană veche, din anii ’60:

(va urma)

Baze secrete subterane
8 Iunie 2013 de Cristian Terran 8 comentarii
8 Votes

— Scurta introducere în domeniu

Chiar dacă la o primă vedere par a fi ceva de domeniul SF, tunelurile şi bazele subterane sunt cât se poate de reale pentru cei avizaţi care le-au studiat. Universul subteranelor, al tunelurilor, al bazelor secrete şi al cavernelor este compus din grote, beciuri, misterioase oraşe subpământene şi, mai ales, din tuneluri şi din gigantice baze militare clandestine a căror funcţionare este învăluită pentru omul de rând într-o aură de mister. Exista zvonuri ca în toată lumea se construiesc cu frenezie buncăre subterane (în SUA, se spune, se construiesc 2 baze subterane pe an iar până în

prezent exista deja în jur de 140). Despre aceste baze militare clandestine, deşi sunt secrete, există unele documente. Aceste baze constituie doar vârful vizibil al aisbergului. Ele reprezintă partea cea mai concretă şi cea mai palpabilă din această problematică, în timp ce oraşele subterane şi celelalte aspecte par să ţină de domeniul mitului, fiind documentate numai de mărturii care au uneori un aspect fantasmagoric. Vom urmări să discernem între mituri şi realitate, îmbinând intuiţia cu raţiunea, întrucât în cazul martorilor care s-au aventurat în interiorul acestor tărâmuri subterane, experienţele şi relatările lor nu au nimic fictiv. Adesea, realitatea depăşeşte cu mult imaginaţia! În toată lumea ar fi în jur de 1500. În America ele sunt denumite DUMB (Deep Underground Military Bases) iar primele dintre ele au fost construite în anii ’40 ai secolului trecut. Aceste baze sunt, practic, nişte oraşe subterane mari, între care circulă trenuri de mare viteză. Ele funcţionează pe principiul levitaţiei magnetice, care dezvoltă viteze de până la 2 Mach. În SUA, s-a constatat că DUMB-urile sunt construite, în special, în zona unor obiective strategice, cum ar fi baze militare, sedii DHS (un departament federal care se ocupa cu protejarea ţării împotriva atacurilor teroriste şi a dezastrelor naturale) sau celebra zona Area 51. În medie, adâncimea unei astfel de baze este de peste 1, 6 km, acestea fiind practic adevărate oraşe subterane. Toate ocupă un spaţiu între 4, 3 şi 6, 8 km³. Utilajele pentru forat sunt cu laser, ele pot face un tunel de peste 11 km într-o singură zi.

Începuturi…

Pe 1 decembrie 1974, un Boeing 727 al companiei TWA se zdrobea de piscurile masivului Mount Weather, obturat de ceţurile din nordul Virginiei. Niciunul dintre cei 92 de pasageri nu a supravieţuit exploziei. Avionul s-a prăbuşit în apropierea unei baze militare, înconjurata cu un gard de sarma, care nu apărea pe nicio harta.

După accident, un purtător de cuvânt militar a refuzat politicos să comenteze în vreun fel utilitatea, efectivele sau povestea bazei militare de la Mount Weather. În ciuda protestelor armatei americane, ziarul „The Washington Post” a publicat o fotografie a locului, avansând ipoteza conform căreia dispozitivele radio ale bazei militare produceau interferente cu sistemul radar al avionului, lucru care ar fi dus la tragicul accident. Realizata chiar de pe Mount Weather, imaginea oferă o vedere interesanta a panourilor şi a semnalelor luminoase instalate în jurul bazei. Pe una dintre pancarte se poate citi: „Orice persoană sau vehicul care intra în aceasta zona sunt controlate. Orice fotografie, desen, nota, harta sau alta reprezentare grafica a zonei sau a activităţii din acest perimetru sunt strict interzise”. Deşi nu se ştie cu adevărat la

ce serveşte baza din Mount Weather, mulţi observatori afirma ca ea este destinata găzduirii demnitarilor americani de rang înalt în caz de război nuclear. De ce atunci atâta paza?
În 1970, Richard Pollack, un ziarist de la publicaţia „Progressive”, a stat de vorba cu mai mulţi muncitori care au lucrat la aceasta baza secreta. El a descoperit ca baza de la Mount Weather era dotată cu apartamente private şi dormitoare, străzi, cofetarii, spitale, un sistem de purificare a apei, o centrală electrica şi birouri, baza mai avea şi un mic lac, alimentat de la o sursă. Ea dispunea de propriul sau sistem de transport colectiv, nişte maşini electrice mici, dotate cu baterii reîncărcabile, care se plimbau pe străzile oraşului subteran. Conform unui dosar furat de un fost muncitor de la Mount Weather, în cazul unui război nuclear, preşedintele Americii s-ar îmbarca la bordul unui Boeing 747 special, care poate fi alimentat cu carburant în timpul zborului; astfel, ar putea să stea în aer timp de trei zile încontinuu. La aterizarea la Mount Weather, preşedintele s-ar fi instalat în una dintre aripile bazei, numita bine înţeles Casa Alba. Din acest loc, el ar putea guverna forţele militare ale ţării, lovite de un război nuclear.
Din afirmaţiile mai multor surse americane, care din motive lesne de înţeles au dorit să-şi păstreze anonimatul, se ştie că la Mount Weather este organizata de două ori pe lună o simulare de lupta pentru a antrena personalul prin mai multe scenarii de catastrofe nucleare. O dată pe an, membrii cabinetului prezidenţial şi alţi oficiali de la Casa Albă, veniţi cu avionul de la Washington, iau parte la aceste exerciţii.
Acest amplasament, foarte atent supravegheat, nu a fost recunoscut de guvernul britanic. Hotărâta să-şi ducă până la capăt investigaţia, presa americană considera ca ce se ştie pana în prezent despre baza de la Mount Weather e doar partea vizibilă a aisbergului. Pentru a descoperi întreg adevărul, cercetătorii problemei au colectat o bibliotecă întreaga de informaţii despre baze de acelaşi tip, situate în întreaga lume. Surpriza! Deşi Războiul Rece nu mai este decât o amintire, multe dintre ele sunt încă 100% operaţionale.
Cel mai important lucru care trebuie clarificat este motivul pentru care fondurile publice sunt înghiţite în construirea unor astfel de adăposturi, deşi Războiul Rece s-a terminat de mult, iar ameninţarea unui conflict nuclear pare să se fi îndepărtat. Absenta oricăror informaţii publice în legătura cu astfel de baze da foarte mult de gândit.

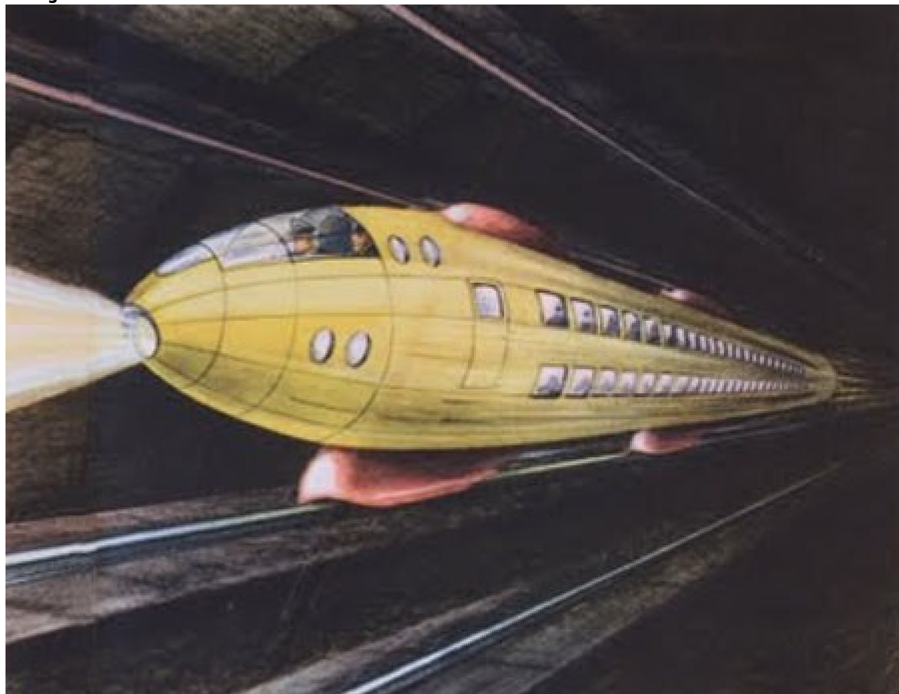
Cum e posibil să fie construite aşa de multe locaţii subterane şi atât de multe tuneluri care însumează mii de kilometri lungime?

Ei bine, americanii se pare că ar dispune de o maşină de produs tuneluri care funcţionează cu energie nucleară şi foloseşte laserul pentru a „sapa” pe sub pământ. Am pus în ghilimele cuvântul „sapa” deoarece nu e vorba propriu-zis de o sfredelire a pământului ci de... o topire a lui. Cu ajutorul reactorului nuclear, maşina dezvolta o temperatura de 1.000 de grade Celsius cu care topeşte pământul şi rocile pe care le întâlneşte în cale. În acest fel se crează şi pereţii tunelului care, în faza finală, au un aspect sticlos şi sunt foarte duri. Un alt avantaj al acestui mijloc de produs tuneluri este ca nu lasa în urma deşeuri sau moloz, care să trebuiască să fie scoase în exterior cu benzi rulante, trenuleţe sau camioane.

Nuclear Subterrene, cum se cheamă maşina, poate produce tuneluri de peste 12 metri diametru într-un ritm de până la 10 kilometri pe zi. Da, aţi înţeles bine, 10 (zece) kilometri de tunel pe zi. O astfel de maşina costa 13 milioane de dolari. Nu se ştie de câte astfel de maşinării dispune SUA. La construirea unui singur DUMB lucrează între 10.000 şi 18.000 de americani. Costul realizării unui oraş subteran se ridica în jur la 20 miliarde de dolari. Banii investiţi în asemenea structuri se spune că ar proveni din aşa-zisul Buget Negru, din care sunt finanţate proiectele secrete. Se apreciază ca în 2009, Bugetul Negru al SUA ar fi fost de 50 de miliarde de dolari.
Aşadar, sume imense de bani se investesc în aceste oraşe subterane. Intrigant este faptul ca ele se construiesc în secret, dacă se construiesc. De ce? Care e scopul lor? E normal ca orice guvern din lume, orice preşedinte de stat, să poată dispune de un astfel de buncăr, baza subterana, pentru a se refugia în cazul unui război, unui cataclism natural. E logic! Dar, numai SUA ar dispune

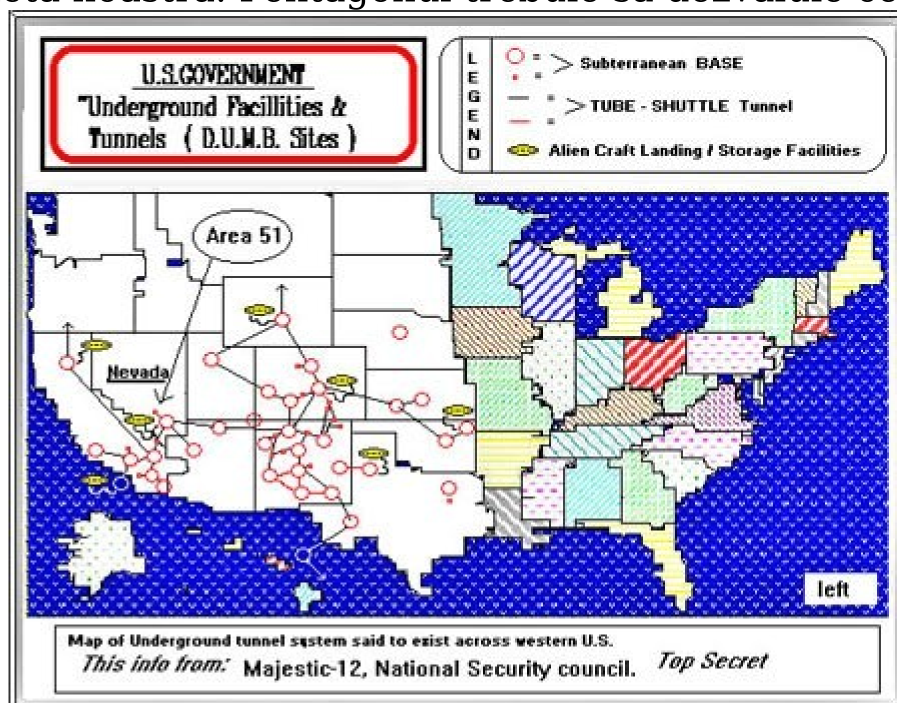
de 140 de DUMB-uri! Pentru cine? Pentru ce? Se prefigurează vreo catastrofa naturala planetara? Vreun război nuclear? Vreo schimbare climatica dramatica? Este real acel plan de reducere a populaţiei umane cu 90%?

Localizarea celor mai celebre baze subterane SUA:

— Imensul complex al Băncii Rezervei Federale sub Muntele Pony, aproape de Culpepper;
— Baza de la Mount Wheather din Virginia, se întinde pe aproximativ 3, 5 km², la 30 de km vest de Washington, Mount Weather este una dintre cele mai mari enigme ale Americii. Accesul în interiorul acestei construcţii „săpate în granitul cel mai dur din estul Americii" se face printr-o uşă asemănătoare cu aceea a unui seif uriaş. Construit pe vremea preşedintelui Truman, la începutul anilor '50, oraşul este păzit 24 de ore din 24. Se poate ajunge la el pe drumul 601, la vest de Bluemont. Cei care locuiesc în zona ştiu de mult ca acest drum duce într-un loc secret, pentru ca, atunci când ninge, el este primul drum curăţat.
— Standard Oil are un centru subteran aproape de Hudson în New Jersey; – Northroy deţine un complex aproape de Tehochop Mountains, în nord-vestul Californiei;
— McDonnel Douglas îşi desfăşoară activitatea în baze care sunt amplasate tot în California, la Hellandale şi la Llona. Scopul iniţial al construcţiei acestor baze subterane secrete a fost acela de a oferi capilor din industrie şi finanţe un adăpost pentru a putea supravieţui unui atac nuclear. Însă unii cercetători considera ca aceste scopuri s-au schimbat în ultimii ani. Observatori militari au observat transportul unor dispozitive robotice către Polul Sud şi au existat speculaţii conform cărora

Forţele Aeriene Americane au transportat gigantica lor maşină sfredelitoare „Subterrene” (alimentată cu energie nucleară) către o bază secretă din Antarctica. Armata americană a cenzurat orice informaţii cu privire la această descoperire senzaţională. În ciuda embargoului informaţional impus, au circulat diverse rapoarte prin care americanii au început, în secret, excavarea locului acestei descoperiri senzaţionale.
Preşedintele Parlamentului Francez confirmă că e vorba de o structură veche de peste 12.000 de ani. Unele ţări europene chiar au protestat faţă de lucrările de excavaţie întreprinse de armata SUA, întrucât se ştie că Antarctica este teritoriu internaţional protejat de orice exploatări făcute de mâna omului. Nicole Fontaine, fost preşedinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: „Dacă armata americană a construit ceva acolo, ea violează Tratatul internaţional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce e vorba. Poate fi ceva ce are o vechime de cel puţin 12.000 de ani, ce a fost acoperit de gheţurile Antarcticii. Aceasta ar reprezenta cea mai veche structură artificială de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie ceea ce ascunde”.

Rusia

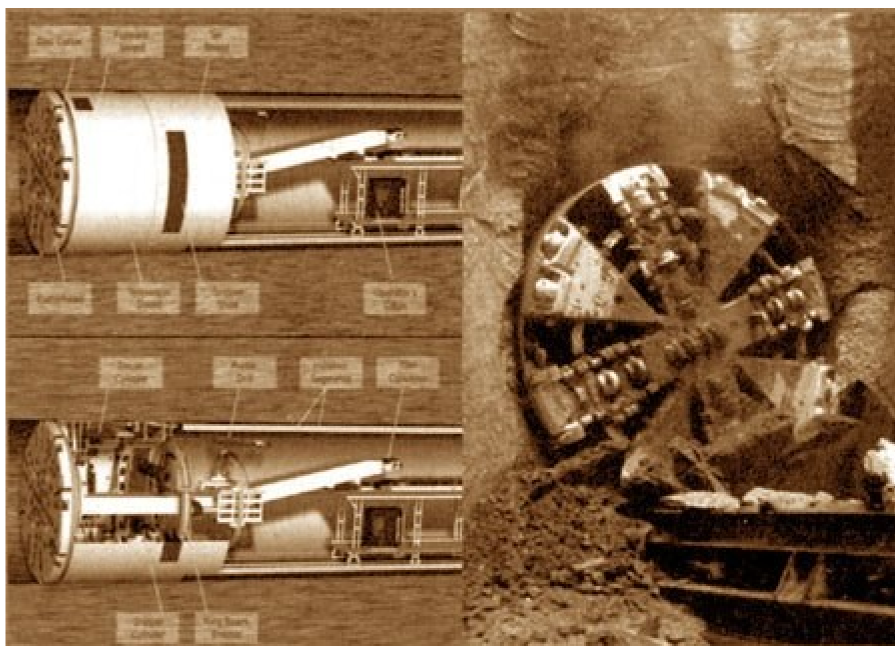
Jurnaliştii ruşi au dezvăluit informaţii despre cea mai mare bază secretă din subteranul Uniunii Sovietice. GTS-825 este numele conspirativ al uneia dintre cele mai mari baze secrete de pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice. Potrivit site-ului englishrussia.com, baza a fost construita în perioada Războiului Rece, între 1957 şi 1961. Baza este situata în munţii Tavros, are două intrări şi acces la apa. În interiorul sau pot fi stocate 100 kilotone de arsenal nuclear şi are un tunel acvatic subteran cu

docuri pentru submarine, depozite de combustibili şi de muniţie nucleară. În Golful Balaklava se vede una dintre intrările în buncăr, care putea fi închisa, în caz de urgenţă, cu un cheson de 150 de tone. Cealaltă ieşire spre mare este situata în partea de nord a muntelui Tavros, ambele căi de acces fiind mascate în mod profesional. 14 submarine pot intra în tunel şi 3.000 de persoane, populaţia oraşului Balaklava în momentul construirii bazei. În tunel existau şi provizii pentru supravituirea celor 3.000 de oameni timp de trei ani. Locuitorii ştiau însă ca în acel loc se afla o staţie telefonică Buncărul avea propriul spital, o brutarie şi magazine alimentare.

China şi bazele sale subterane

China deţine (cel puţin în mod oficial) în jur de 40 de buncăre subterane. Aceste 40 de baze subterane au capacitatea de proteja cam 1500 de avioane, aşadar nu sunt simple structuri subpământene, ci dimpotrivă baze aeriene în adevăratul sens al termenului. În cazul unui atac, avioanele surprinse pe piste şi facilităţile tehnice ale bazei, la care se adauga şi depozitele, sunt mult mai importante decât bombardarea pistelor de decolare-aterizare. Pentru remedierea unei piste sunt necesare câteva ore, dar dacă baza respectiva îşi pierde tehnicienii şi capacităţile de reparaţii şi întreţinere, depozitele de carburant sau piese de schimb, situaţie este atunci cu adevărat dramatica. Aceste baze aeriene subterane sunt în mod clar gândite defensiv şi au în vedere prevenirea unei lovituri preventive din partea unui inamic, lovitura care ar avea ca scop distrugerea la sol a aviaţiei chineze şi, poate mai important, distrugerea bazei tehnice de întreţinere şi reparaţii a avioanelor.

Marea Britanie

La treizeci de metri adâncime, dedesubtul colinelor bătute de vânt din Corsham, în comitatul Wiltshire din Anglia, este îngropat un complex subteran dotat cu toate facilităţile unui oraş. Numita Burlington, aşezarea a fost construită în anii ’60, în timpul Războiului Rece. Concepută drept adăpost antiatomic pentru demnitarii englezi, ea dispune de apartamente, un spital, o brutarie, ba chiar şi de cinematograf şi bar. Dacă s-ar fi declanşat un bombardament atomic asupra Angliei, în acest adăpost s-ar fi putut refugia 5.000 de persoane, timp de un an întreg. Pana în anii ’80, Burlington a fost postul secret de comanda al britanicilor în caz de război. Din incinta sa, conducătorii Angliei ar fi regizat operaţiunile militare în cazul unui atac nuclear. După ce a fost redus la un statut „semioperaţional” de către guvernul Thatcher, în anii ’80, acest complex a continuat, totuşi, să fie înconjurat de mister pana într-o perioadă recenta. În ianuarie 1999, el şi-a deschis porţile în faţa camerelor de filmat ale canalului de televiziune Chanel 4, primul post care a fost autorizat să filmeze în acest loc. Tim MacDonald, fost ofiţer al marinei regale, le-a declarat jurnaliştilor: „Oraşul se întinde sub pământ pe o suprafaţă de 14, 6 hectare (...) şi numeroase tunele se ramifica în toate direcţiile”. Acum câţiva ani, o astfel de declaraţie ar fi fost de neconceput. Se pare ca, în prezent, autorităţile sunt dispuse să discute despre existenta unor astfel de baze. Burlington nu este singurul oraş de acest fel din Marea Britanie. Multe alte construcţii, a căror amplasare rămâne confidenţială, sunt presărate pe întregul ei teritoriu. În cartea sa, intitulată „Secret Underground Cities” („Oraşe Subterane Secrete”), Nick McCamley descrie construcţia primelor buncăre în timpul celui de-

al Doilea Război Mondial. Aceste edificii aveau drept funcţie adăpostirea materialului militar, a atelierelor de construcţie mecanica şi a operelor de arta din calea bombelor germane devastatoare.
Odată cu sfârşitul celui de-al doilea război mondial şi începutul Războiului Rece, înălţarea oraşelor subterane a devenit o afacere serioasă. Construirea unei reţele de baze secrete, care să-i permită aparatului de stat să facă faţă unui atac nuclear, a devenit o necesitate. Anvergura proiectului este în continuare necunoscuta, la fel ca şi costurile sale exorbitante. Faptul ca toate aceste adăposturi antiatomice, construite în cel mai mare secret, gratie fondurilor publice, nu sunt accesibile publicului larg, poate fi considerat drept un atentat la principiul democraţiei occidentale.

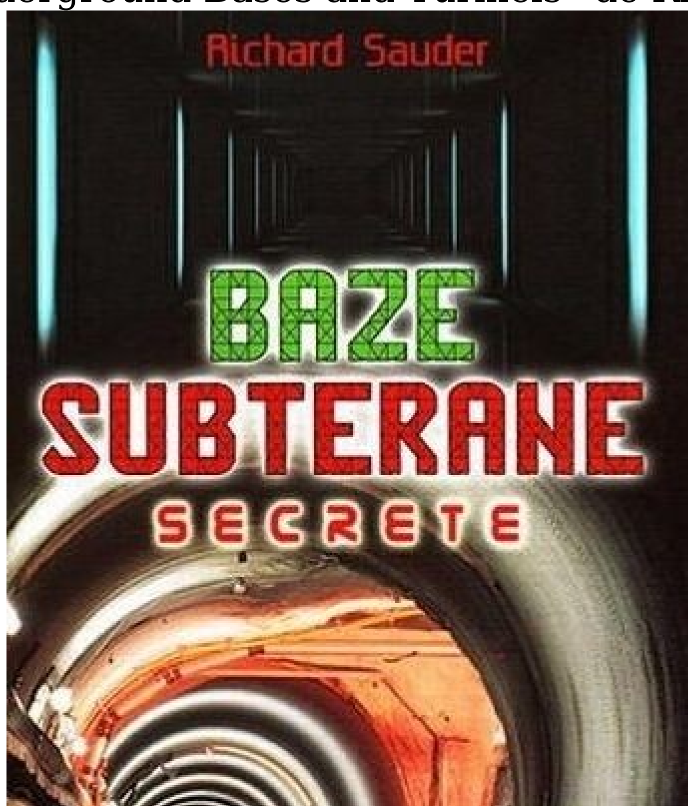

Svalbard: ultima reduta

Buncărul este săpat în platoul montan, lângă satul Longyearbyen, din Svalbard – un arhipelag situat la nord de Norvegia. Climatul arctic asigura congelarea naturala a seminţelor, în timp ce instalaţii adiţionale coboară temperatura constant la –18 grade Celsius. Muntele şi zăpada asigura protecţia naturală uriaşului adăpost. Regiunea care înconjoară buncărul cu seminţe este izolată şi nu este populata nici măcar de ursi polari. Valoarea nepreţuita a seminţelor este reflectata şi de natura inaccesibila a buncărului. Oricine ar încerca să ajungă la seminţe va avea de trecut de patru porţi ferecate: poarta grea de oţel de la intrare, o a doua situata la 115 metri mai jos, în tunel, şi în fine alte două uşi care se închid automat. Cheile sunt codate în aşa fel încât să ofere acces la diferite niveluri ale facilităţii. Nu toate cheile descuie toate porţile. Acest buncăr nu este singular. Seminţe din toate cerealele folosite acum au fost depozitate în alte două bănci imense, plasate în zona Oceanului îngheţat şi în Anglia. Banca de seminţe Millennium se află la doar o oră de Londra şi adăposteşte cam un miliard de seminţe. Tehnologia folosită aici este la fel cu cea din Insulele Svalbard. Există totuşi o diferenţă esenţială.

Seminţele depozitate lângă Londra sunt folosite în tot felul de experimente, în timp ce suratele lor din grotele norvegiene sunt păstrate pentru vremuri grele.

În cartea sa devenită bestseller, „Underground Bases and Turmels: What is the Government Trying to Hide?” („Baze şi tuneluri subterane: ce încearcă să ne ascundă guvernul?”), ufologul Richard Sauder afirma ca fortăreţele subterane secrete, deţinute şi întreţinute de către anumiţi particulari, sunt prezente în tot subsolul Statelor Unite. În afara unor imense baze militare, cum este aceea de la Mount Weather, exista numeroase alte construcţii de talie mai modesta, care aparţin unor întreprinderi private şi sunt destinate să-i adăpostească pe patronii acestora în caz de catastrofa nucleară. Gigantul telecomunicaţiilor AT & T, firma de construcţii Lockheed şi Standard Oil, una dintre cele mai mari companii petroliere americane, şi-ar fi construit asemenea adăposturi. Dacă afirmaţiile lui Sauder sunt exacte, în cazul unui conflict nuclear, Statele Unite n-ar mai fi populate decât de reprezentanţii guvernului, de generali şi de directorii marilor antreprize. Următoarele pasaje au fost extrase din cartea „Underground Bases and Turmels” de Richard Sauder, Ph. D.

„Utilajul pentru forări la adâncime, numit Nuclear Subterrene, a fost proiectat la Los Alamos National Laboratory, din New Mexico. Un număr de brevete şi câteva documente tehnice federale au fost depuse pe aceasta temă de către oamenii de ştiinţă la Los Alamos, dar apoi toate acestea au dispărut fără urmă. Acest utilaj bazat pe energie nucleară înaintează topind solul şi roca din calea

lui, vitrificând solul şi lăsând în urmă un tunel solid, neted, ca de sticlă.
Căldura este furnizată de un reactor nuclear compact, care recirculă un fluid, format din litiu lichid, de la miezul reactorului până la suprafaţa de contact, unde acesta topeşte roca. În procesul de topire a rocii, litiul îşi pierde o parte din căldură. Apoi, acesta este trimis înapoi, de-a lungul exteriorului maşinii, pentru a ajuta la răcirea rocii vitrificate, în timp ce maşina înaintează. Litiul răcit este introdus înapoi în reactor şi ciclul se repetă. În acest mod, Nuclear Subterrene pătrunde prin rocă, la o temperatură de 2000 grade Fahrenheit (1.100 Celsius), croindu-şi drum în adâncime.
Primul brevet pentru utilaje de tip Nuclear Subterrenes a fost patentat de către Comisia pentru Energie Atomică din SUA în 1972. Ulterior, în mod foarte semnificativ, Comisia pentru Energie Atomică din SU şi Administrata pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energetică din Statele Unite au interzis aceste brevete.
Nuclear Subterrene are un avantaj considerabil faţă de TMS-urile mecanice, deoarece ele nu lasă în urmă niciun fel de moloz, care ar fi trebuit eliminat cu cărucioare, trenuri, camioane etc. Acest lucru simplifică foarte mult construcţia de tuneluri. Dacă există Nuclear Subterrene acum, atunci prezenţa lor, cât şi tunelurile pe care le fac, ar fi foarte greu de observat, din simplul motiv că nu ar exista urme sau resturi, aşa cum se petrece cu dispozitivele convenţionale pentru construcţia de tuneluri.
În 1972, brevetul dispozitivului afirma limpede acest lucru.
Rezumatul explicativ consemna:
«... resturile pot fi eliminate sub formă de rocă topită, atât pentru consolidarea tunelului, cât şi prin împrăştiere în fisurile apărute în rocile din jur. Burghiul de topire al rocilor are o formă care, datorită presiunii de propulsie suficient de mari, poate să producă crăpături în rocile situate radial faţă de burghiu, datorită presiunii hidrostatice ce se formează în rocile topite înaintea burghiului. Toată topitura nefolosită la consolidarea tunelului este forţată să pătrundă în crăpături, unde aceasta rămâne cristalizată.»
«... O astfel de consolidare (vitroasă) elimină, în majoritatea cazurilor, costisitoarea şi dificila problemă a eliminării resturilor şi, în acelaşi timp, are avantajul producerii unei carcase protectoare pentru tunel.» (U. S. Patent No. 3.693.731 din data de 26 septembrie, 1972) Astfel, avem o maşină de realizat tuneluri care nu lasă resturi şi produce o căptuşeală protectoare vitroasă care îmbracă tunelul în urma sa.
Trei ani mai târziu a fost depus un alt brevet, pentru o maşină de săpat tuneluri mari în rocă moale sau umedă, argiloasă sau în sol cu bolovani, care separă simultan miezul tunelului de topitura

termică, formând o căptuşeală de sprijin prin separarea materiei topite de pereţii excavaţi şi detaşând materia din faţa tunelului cu ajutorul unui mecanism în care căldura necesară topirii şi materialele pentru căptuşeală sunt prelucrate de un reactor nuclear compact. Practic, după solidificare apare un zid vitros care căptuşeşte în mod uniform tunelul.
Acest brevet din 1975 specifică în continuare că echipamentul este destinat excavării de tuneluri de 12 metri în diametru sau chiar mai mult. Resturile din săpătură, pe care utilajul de excavare le preia în timp ce înaintează, ajung să formeze partea interioară a peretelui tunelului. Deci, într-un limbaj mai simplu, acest echipament va croi un tunel având o suprafaţă perfect cilindrică. Din resturile topite de rocă şi sol, utilajul de excavat tuneluri va realiza o căptuşeală solidă, vitroasă. În acelaşi timp, acest echipament de făcut tuneluri va măcina o parte din roca şi solul desprinse din scobitura topită şi o va transporta în partea din spate a utilajului, pentru eliminare cu ajutorul cărucioarelor, amestecătoarelor de moloz etc. Un al treilea brevet a fost trimis către Administraţia pentru Cercetarea şi Dezvoltarea Energetică din Statele Unite (United States Energy Research and Development Administration) cu doar 21 de zile după cel precedent, în 27 mai 1975, pentru un utilaj asemănător cu cel patentat la 6 mai 1975. Poate că unii dintre cititori au auzit acelaşi zvon pe care l-am auzit şi eu, care circulă ca un vârtej în literatura OZN şi în cea neoficială: poveşti despre tuneluri secrete sau tuneluri vitroase excavate cu ajutorul unor utilaje cu laser. Nu ştiu dacă aceste lucruri sunt adevărate. Dacă sunt, atunci poate că acele tuneluri vitroase sunt făcute de către acele Nuclear Subterrene, descrise în aceste brevete. Un cititor atent va observa că toate aceste brevete au fost obţinute de către agenţii ale guvernului SUA. În plus, toţi, mai puţin unul dintre inventatori sunt din Los Alamos, New Mexico. Desigur, însuşi Laboratorul Los Alamos este subiectul unor zvonuri despre existenţa încăperilor şi a tunelurilor subterane, despre micii cenuşii şi multe alte fenomene sub acoperire ce se desfăşoară acolo”.

În concluzie, zona mărilor şi a oceanelor planetei noastre pare să fie foarte activă. Sunt relatate dispariţii, lumini misterioase, obiecte necunoscute, fenomene fizice neobişnuite, sunete, fotografii, lupte, intrări şi ieşiri din ape ale unor obiecte zburătoare neidentificate… o sursă aproape inepuizabilă de mistere şi fenomene enigmatice, la care ştiinţa sau guvernele statelor nu oferă niciun răspuns oficial. Dacă vom adăuga şi informaţiile despre bazele secrete subterane avem un corpus masiv de date, care ne poate face să înţelegem mai bine această realitate a zilelor noastre. Nu ne rămâne decât să aprofundăm studiul acestor aspecte şi să căutăm răspunsuri pertinente atât de la surse viabile exterioare, cât şi din eventualele dezvăluiri la nivel oficial”. [1][2][3][4][5][6][7]

Ce anume cauta armata S.U.A. În Antarctica sub calota de gheata?

Aprilie 16, 2011 blackjack Lasă un comentariu Go to comments

Armata americană a cenzurat orice informaţii cu privire la această descoperire senzaţională. În ciuda embargoului informaţional impus, au circulat diverse rapoarte prin care americanii au început, în secret, excavarea locului acestei

descoperiri senzaţionale.

Preşedintele Parlamentului Francez confirmă că e vorba de o structură veche de peste 12.000 de ani

Unele ţări europene chiar au protestat faţă de lucrările de excavaţie întreprinse de armata SUA, întrucât se ştie că Antarctica este teritoriu internaţional protejat de orice exploatări făcute de mâna omului. Nicole Fontaine, fost preşedinte al Parlamentului francez, chiar a declarat următoarele: „Dacă armata americană a construit ceva acolo, ea violează Tratatul internaţional privind Antarctica. Dacă nu, trebuie să vedem despre ce e vorba. Poate fi ceva ce are o vechime de cel puţin 12.000 de ani, ce a fost acoperit de gheţurile Antarcticii. Aceasta ar reprezenta cea mai veche structură artificială de pe planeta noastră. Pentagonul trebuie să dezvăluie ceea ce ascunde”.

Americanii au transportat în Antarctica o gigantă maşinărie sfredelitoare

Imediat după aceea, unii observatori militari au observat transportul unor dispozitive robotice către Polul Sud şi au existat speculaţii conform cărora Forţele Aeriene Americane au transportat gigantica lor maşină sfredelitoare „Subterrene” (alimentată cu energie nucleară) către o bază secretă din Antarctica.

„Subterrene” este o maşinărie capabilă să efectueze adevărate călătorii subpământene, căci ea poate distruge toate rocile dure de pe suprafaţa Pământului. Pentru „Subterrene” ar fi cu atât mai uşor să spargă un strat de gheaţă, oricât de gros ar fi acesta.

Cutremure şi anomalii magnetice puternice în zonă…

Tot în acel an 2001, s-au mai aflat veşti conform cărora a fost nevoie de un echipaj medical de urgenţă în acea zonă, pentru a trata personalul care lucra sub gheaţa artică. Şi tot atunci, toată regiunea a fost zguduită de un cutremur neobişnuit de puternic. Seismologii au localizat epicentrul cutremurului chiar în locaţia bizarei structuri de sub gheaţă.

Un alt eveniment important al anului 2001, după ce armata americană se pare că a început săpăturile sub gheaţă, a fost apariţia unei anomalii magnetice puternice în acea zonă, care s-a răspândit până în vecinătatea bazei ruseşti Vostok din Antarctica. Cercetătorii ruşi au fost şocaţi şi uimiţi de ceea ce au observat atunci.

O echipă de televiziune a dispărut misterios în Antarctica…

În momentul în care opinia publică internaţională începuse să fie interesată din ce în ce mai mult de săpăturile misterioase din Antarctica, au avut loc evenimentele teroriste de la 11 septembrie 2001 de la New York, abătând astfel atenţia lumii. Să fi fost evenimentele de la 9/11 o diversiune pentru a ascunde incredibila descoperire americană din Antarctica? Totul ar fi posibil în această lume nebună nebună…

În timp ce lumea a început să uite complet de acest eveniment, o echipă de televiziune din California n-a uitat şi a pornit în noiembrie 2002 spre locul misterios din Antarctica. Dar echipa de televiziune a dispărut la fel de misterios. Dar a fost descoperită o înregistrare video al acestei echipe, de către forţele speciale SEAL ale Marinei Americane; în această înregistrare se

confirma prezenţa unui artifact uriaş, aflat sub gheaţă – o maşinărie preistorică, posibil de origine extraterestră. „Guvernul SUA a spus că va încerca să blocheze difuzarea unei înregistrări video găsit de echipele de salvatori SEAL în Antarctica, înregistrarea ce ar conţine dovada unei descoperiri arheologice masive ce s-ar afla la 3 kilometri sub gheaţă”, suna o declaraţie de presă care a apărut pentru scurt timp pe site-ul televiziunii.

Tunelul timpului de deasupra Antarcticii

Cu câţiva ani înainte, în anul 1995, a avut loc un eveniment şi mai bizar, observat de cercetătorii britanici şi americani, în apropierea locului în care a avut loc ciudata descoperire americană din aprilie 2001.

„În 1995, oameni de ştiinţă americani şi britanici care au condus investigaţii în Antarctica au făcut o descoperire senzaţională. Fizicianul american Marian McLein le-a spus cercetătorilor că în apropierea polului sud a văzut un vârtej de ceaţă gri pe 27 ianuarie, pe care l-au luat drept un simplu vortex de furtună polară. Totuşi, vârtejul nu şi-a schimbat forma şi nici nu s-a deplasat în decursul timpului. Aşa că au decis să cerceteze fenomenul şi au lansat un balon meteorologic garnisit cu echipamente de măsurat viteza vântului, temperatura şi umiditatea. Dar balonul s-a ridicat imediat şi a dispărut brusc în ceaţă.

După un timp, cercetătorii au adus balonul la sol cu ajutorul frânghiei legate dinainte de acesta. Surprinderea a venit din măsurătorile citite pe aparate: cronometrul balonului arăta data 27 ianuarie 1965, adică cu 30 de ani în urmă. Experimentul a fost repetat de câteva ori după ce s-au asigurat că echipamentul balonului era în bună stare de funcţionare. Dar de fiecare dată ceasul arăta dată cu 30 de ani în trecut. Fenomenul a fost numit „poarta temporală” şi a fost raportat la Casa Albă.

Se presupune că acel vârtej de deasupra polului sud este un sui-generis tunel al timpului ce permite trecerea în alte dimensiuni temporale. Mai mult, s-au demarat programe de trimitere a

oamenilor în timp. CI ŞI FBI se luptă pentru a controla proiectele care vor schimba cursul istoriei. Nu există încă nicio recunoaştere oficială a autorităţilor federale americane”. Există oare vreo legătură între acest ciudat „tunel al timpului” şi maşinăria veche de cel puţin 12.000 de ani de sub gheaţa Antarcticii? Dacă da, de ce nu se fac publice aceste date? De ce numai unii vor să deţină controlul asupra tuturor descoperirilor importante ale omenirii?

RECENT UN NOU CUTREMUR ÎN 15 FEBRUARIE 2012- CARE A DISTRUS O BAZĂ SUBMARINA REPTILIANA VEZI:

A 5.1 magnitude earthquake occurred at 18: 31: 57 PM (UTC), Thursday night, February 15, 2012 in the area of Nicobar Islands, south cast of the Bay of Bengal. This specific quake was the trigger event for the Procyon people of the Andromeda Council to take out & destroy a strategically important, massive, extensive Draco & Hydra Reptilian controlled & operated undersea base located on the top of the „Ninetyeast Ridge” on the ocean floor. A complete written transcript of this official news report can be downloaded for free at: www.andromedacouncil.com.

YouTube Video

Unul dintre observatori a punctat:

YouTube Video

„Orice ar fi avut loc pe 8 noiembrie, a fost foarte mare. A propagat un imens impuls energetic pe întreaga crustă a planetei. Fiecare continent s-a cutremurat”. Graficele prezente în documentul PDF al USGS sunt relevante în acest caz. Jurnalistul a pus la dispoziţie mesajul transmis prin email în data de 2 noiembrie. „Data: 2 noiembrie 2011 Alfred, după cum ştii, eu nu voi divulga pentru publicul larg localizarea exactă a acestor baze submarine şi subterane, şi nici informaţii ce ţin de planurile strategice sau tactice… referitoare la un viitor atac asupra bazelor reptiliene. Totuşi, gândindu-mă mai bine la toate acestea, îţi voi spune DOAR ŢIE unde este localizată baza submarină din China. În acest fel, având deja aceste informaţii, le vei putea corela cu cele oficiale care vor veni la momentul respectiv, ceea ce va fi foarte curând. Aşadar, iată locaţia acestei baze submarine. Priveşte la această hartă, poziţionează-te în mijlocul Chinei şi apoi glisează pe orizontală spre Est unde vei găsi scris Marea Chinei de Est. Locaţia este exact deasupra cuvântului” East”, mai precis între litera a şi litera s. Aşadar, Alfred, în încheiere, iată că ai de pe acum informaţia despre

localizarea acestei baze submarine, şi aceasta va conferi o mai mare credibilitate acestor rapoarte care descriu loviturile şi atacurile strategice asupra celor mai importante baze secrete”. Aici se încheie mesajul primit de jurnalist cu 6 zile înainte de cutremurul din marea Chinei de Est. Reprezentantul Consiliului Andromeda subliniază că acest atac a fost pentru anihilarea unei facţiuni a draco-reptilienilor, şi nu asupra întregii rase extraterestre reptiliene. „Aceşti reptilieni au condus operaţiunile în baza submarină de mii de ani; am aflat că ei sunt literalmente” cu sânge rece”, nemiloşi, vicioşi şi foarte cruzi în acţiunile lor. Şi nu au deloc remuşcări”, specifică el. „Personal nu critic întreaga rasă reptiliană. Eu mă bucur că pot învăţa despre diversitatea culturală a atât de multor rase extraterestre. Personal am cunoştinţă de existenţa unei rase reptiliene care este foarte inteligentă, bună şi nobilă. Ei sunt chiar vegetarieni, nu consumă carne. Şi, ce e foarte important, ei nu vânează oameni, şi nici nu se hrănesc cu energia emoţională negativă a oamenilor”, subliniază el. „Bazele subterane şi submarine secrete sunt conduse şi operate de către această facţiune nemiloasă şi crudă de draco-reptilieni. Ei sunt cei care cauzează atâtea probleme oamenilor de pe Pământ”, conchide el. Pe 8 noiembrie 2011, el l-a contactat pe jurnalist: „Am fost anunţat ceva mai devreme astăzi în timpul întâlnirilor de lucru, telepatic, şi am confirmarea comandantului biosferei principale unde au loc multe din întâlnirile Consiliului Andromeda, de distrugerea finală, completă a acestei baze submarine controlată de reptilienii din constelaţiile Draco şi Hydra. Aceasta este baza care se afla pe platoul oceanic în marea Chinei de Est”. „Rezultatul direcţionării fascicolului final de energie sonică pe care cei din Procyon l-au emis astăzi, a distrus complexul submarin şi a creat o uriaşă decompresie care a generat cutremurul de 6, 9 grade Richter. Rezultatul a fost prăbuşirea şi distrugerea totală a bazei submarine”, a spus el. „Alfred, ai cele 3 hărţi ale Chinei şi Asiei pe care deja ţi le-am trimis; două dintre ele sunt hărţi Google pe care am identificat locaţia exactă în marea Chinei de Est a acestei baze submarine, în largul coastelor Chinei. Ai observat datarea de acum 6 zile a acestora (pe 2 noiembrie), aşa cum am indicat atunci. Această datare în urmă cu câteva zile este un aspect important ce validează informaţiile”, subliniază el. „Astăzi ţi-am trimis încă o hartă Google care conţine localizarea cutremurului de 6, 9 grade Richter, şi

care coincide cu ce ţi-am trimis în 2 noiembrie, şi anume – poziţia exactă a acestei baze submarine". „Atacul iniţial asupra acestei baze a început încă din 2 noiembrie, la numai câteva zile după ce o bază similară situată în Golful Aden a fost complet distrusă". „Ei, oamenii din sistemul stelar Procyon, în această acţiune specifică, au continuat pe parcursul a mai multe zile să lovească cu fascicule energetice sonice pentru a distruge această bază. După cum poţi să-ţi dai seama, a fost nevoie de 7 zile de atacuri continue pentru a sparge zona cea mai slabă a câmpului energetic protector al acestei baze reptiliene. Chiar şi sub acest asediu, reptilienii care controlau această bază au făcut tot posibilul să îşi repare câmpul protector folosind energie din alte sectoare ale bazei". „Cei din Procyon au continuat să lovească această zonă iar şi iar, pentru a slăbi şi mai mult scutul energetic protector. După 7 zile, au reuşit să-l spargă, azi, 8 noiembrie 2011". „Lovitura finală care a găurit scutul protector al bazei a creat o decompresie care a făcut să apară cutremurul de 6, 9 grade pe platoul oceanic. Astfel întreaga bază s-a prăbuşit şi a fost distrusă, împreună cu transmiţătorul energetic care pompa constant frecvenţe ce induceau teamă, anxietate, manipulare şi control spre continentul Asiatic, care ajungeau de la nord de peninsula Coreeana şi până în sud în Laos". „Există şi o explicaţie

YouTube Video pentru care acest cutremur a fost mult mai intens decât cele precedente. În cazul acestei baze submarine este vorba de un complex întreg de construcţii ce se aflau sub cupola protectoare, era un întreg oraş submarin, bine apărat. Conform celor spuse de comandantul principalei biosfere a Consiliului Andromeda, citez „aceasta a fost cea mai bine fortificată bază reptiliană dintre toate cele submarine". La momentul loviturii finale, cea care a distrus baza, comandantul mi-a arătat imagini cu explozii masive, se vedeau clădiri care simultan explodau sau implodau în colaps", specifică reprezentantul Consiliului Andromeda". Ca şi în cazul precedentei baze distruse în acelaşi fel [cea din Golful Aden – nota AIM], presiunea imensă exercitată de apa oceanului de deasupra bazei submarine, odată ce scutul protector a fost găurit… imediat colapsul s-a declanşat iar diferitele părţi ale bazei s-au prăbuşit unele în altele, cu apa inundând totul". Comandantul biosferei mi-a spus că acum există urme sub forma unui bol aplatizat, pe fundul oceanului în locul unde era această bază, urme care pot fi văzute de cineva care

poate să exploreze această zonă. Chiar şi acum când baza este distrusă, aceasta se poate vedea". Subliniez din nou, această acţiune a fost realizată de cei din sistemul stelar Procyon, membru principal în Consiliul Andromeda, ocupând locul 4. Când trebuie să menţionez asta, vreau să o fac". Am cerut o confirmare de la comandantul biosferei a faptului că această bază este complet distrusă şi că nu mai sunt necesare alte acţiuni în acest sens. El mi-a spus „Da, această bază este acum complet prăbuşită şi distrusă". „Conform celor spuse de comandant, trebuie să ştiţi cu toţii că există încă baze subterane şi submarine care sunt controlate sau conduse de reptilieni şi care trebuie eliminate. Acestea două, cea din Golful Aden şi cea din marea Chinei de Est, au fost cele mai provocatoare". El mi-a reamintit că cele care au mai rămas vor fi relativ uşor de anihilat, aflându-se în locaţii mai accesibile şi astfel mai uşor de eliminat". În încheiere, scopul acestor acţiuni de curăţare realizate de cei din Consiliul Andromeda este acela de a asigura libertatea şi siguranţa totală şi completă a oamenilor de pe această planetă. Pământul este lumea noastră. Avem dreptul să ne alegem viitorul ca fiinţe umane libere şi suverane. Eliminarea acestor baze reptiliene este pasul final în asigurarea libertăţii şi siguranţei noastre", conchide el. Reprezentantul Consiliului Andromeda pe Pământ clarifică diferenţa de 300 de km între poziţia anunţată în 2 noiembrie şi epicentrul cutremurului din 8 noiembrie. El explică, citând pe comandantul principalei biosfere, faptul că partea principală şi cea mai mare a bazei submarine, acolo unde se afla un puternic generator de energie şi totodată era localizat şi transmiţătorul energetic, se afla la coordonatele specificate în 2 noiembrie. La sud de această poziţie principală era un mare complex de tuneluri cu mai multe clădiri, aşa cum există în statul american New Mexico. Această bază submarină era cea mai mare de pe planetă. Zona epicentrului găzduia clădiri mai mici şi era punctul terminus al bazei, iar forţa tensoare de protecţie energetică nu era aşa de mare ca în restul complexului submarin. Aici spaţiile erau folosite mai mult pentru depozitare. După câteva zile de atacuri focalizate asupra zonei centrale principale a bazei, cei din Procyon au testat şi alte zone ale scutului energetic protector, printre care şi acest punct terminus care a fost în cele din urmă penetrat, ceea ce a dus la prăbuşiri şi distrugeri în lanţ, în toată baza submarină. De aceea cutremurul s-a produs în această zonă, şi nu în cea

principală a bazei. În încheiere, reprezentantul Consiliului Andromeda a ţinut să clarifice câteva aspecte importante. 1)” Vă rog să reţineţi că nu vă cer să credeţi sau să nu credeţi informaţiile la care am acces prin intermediul a 5 contacte cu Consiliul Andromeda care se află pe biosfera principală, deja de 1 an şi 2 luni, şi cu ajutorul lui Alfred Webre. Dacă sunteţi suficient de interesaţi de toate acestea, asta înseamnă că există o rezonanţă între voi şi aceste aspecte, şi asta vă îmbogăţeşte baza de cunoaştere, şi e minunat. Mai important, vreau să vă încurajez să faceţi propriile voastre cercetări independente, căutaţi tendinţe şi informaţii care se potrivesc. Cel mai important este însă să vă folosiţi propria intuiţie în a determina ce informaţie este potrivită pentru voi, sau nu. „2)” O mare parte din timpul meu personal îl dedic rapoartelor a ceea ce învăţ de la diferiţi membri importanţi în Consiliul Andromeda şi de la comandantul principalei biosfere acolo unde au loc multe întâlniri de lucru. Pentru cei care încă nu au aflat, aceşti oameni din Consiliul Andromeda sunt fiinţe umane din dimensiunea vibratorie a 4-a şi din a 5-a. Fac tot ce îmi stă în putinţă pentru a expune ceea ce învăţ în timp. Deliberez mult şi acord o mare importanţă acurateţii informaţiilor pe care le aflu de la contactele mele în Consiliul Andromeda… înainte de a le înregistra şi a le face publice. Le verific de 3 ori înainte de a le publica”. 3)” Am deja peste 50 de ani, am o carieră profesională foarte ocupată, şi o viaţă personală foarte plină. Cu o experienţă de mai mult de 20 de ani în industria software, zilnic fac astfel de verificări asigurându-mă de acurateţea informaţiilor primite, pentru a putea face ajustări specifice serviciului în care lucrez ca şi Coordonator de Operaţiuni şi pentru ca restul colegilor din echipa administrativă să beneficieze de toate informaţiile care le sunt necesare pentru a lua decizii corecte”. 4)” Această activitate de a vă aduce la cunoştinţă ceea ce învăţ de la Consiliul Andromeda nu este diferită. O iau foarte în serios. Drept urmare, acum am o a doua slujbă, aceasta. Vă aduc la cunoştinţă o mulţime de informaţii valoroase, pur şi simplu pentru că este foarte important pentru evoluţia noastră. Nici nu aveţi idee despre cât de multă muncă implică toate astea. Nu sunt plătit cu bani pentru asta. Şi nici nu am timp pentru a mă încurca cu aşa ceva, şi nici să inventez poveşti, pentru că nu ar beneficia nimeni din asta”.

YouTube Video

„Dar mai important, această viaţă a noastră de pe

Pământ, aşa cum este ea azi, este deja prea încurcată, prea preţioasă şi prea scurtă. Şi mulţi profită de alţii în atât de multe feluri. Asta e complet greşit. Vieţile noastre nu trebuie să fie aşa. E complet greşit. Vestea cea bună e ca toate astea se schimbă". „Dar... oamenii merită adevărul despre ceea ce se petrece în cosmos şi cum ne afectează aici pe Pământ, cel puţin în ceea ce priveşte munca depusă de cei din Consiliul Andromeda. Asta e ceea ce fac eu: mă asigur că vă raportez cu o mare acurateţe tot ceea ce învăţ de la contactele mele din Consiliul Andromeda". 5) „Cineva a scris un comentariu spunând că mă" focalizez pe negativ „şi că „de ce nu se focalizează pe lucrurile pozitive „"? „Am făcut deja publice 6 interviuri, iar în 2 dintre acestea am vorbit despre cum va arăta viaţa pentru pământeni pe măsură ce planeta va vibra ca o lume în dimensiunea a 4-a... şi despre uimitoare posibilităţi naturale pe care le vom avea ca fiinţe în dimensiune a 4-a, cum ar fi telepatia, telekinezia, teleportarea, toate acestea dublate de o viaţă foarte lungă şi plină de lumină". „Descrierile despre distrugerea anumitor baze secrete subterane sau submarine au survenit ca urmare a faptului că aceste activităţi au fost realizate de Consiliul Andromeda, iar cei din Procyon au un rol conducător în distrugerea acestor baze, munca lor e foarte dificilă". 6) „Mai mult, Consiliul Andromeda a hotărât încă de la început (şi se ţin de asta) să ajute la eliberarea oamenilor de pe Pământ. Faza finală a acestui efort de curăţenie este aceea de a îndepărta de pe această planetă pe acei foarte răi reptilieni din sistemele Draco şi Hydra, împreună cu aliaţii lor cunoscuţi sub numele de Micii Cenuşii, care au manipulat umanitatea terestră de mii de ani. Aceştia împrăştiau frecvenţe energetice de stres, agitaţie, mânie şi frică din bazele lor subterane şi submarine de prea mult timp. O singură zi de astfel de „bombardamente „cu energii negative, şi deja este prea mult. Dar asta s-a petrecut timp de mii de ani, este deja profund greşit! Poate la fel de rău este faptul că toate astea s-au făcut" pe tăcute", subversiv, ca un efort de a influenţa negativ şi de a menţine sub control oamenii de pe Pământ. Nu pe toţi, dar pe marea majoritate". „Gândiţi-vă la toţi oamenii de pe această planetă care au avut de suferit de pe urma acestor energii negative emise din acele baze. Gândiţi-vă la toate războaiele care au existat pe această planetă... şi la oamenii care au murit atunci în aceste războaie induse artificial de aceşti reptilieni. Nu este deloc corect!" „Aşa cum am mai spus, Pământul este planeta

noastră. Avem dreptul să trăim ca fiinţe umane libere şi suverane pe această planetă, fără să fim manipulaţi de nişte reptilieni care preferă să continue să se hrănească cu emoţiile noastre bazate pe frică şi mânie. Asta trebuie să se sfârşească". 7) „Cât despre aceşti reptilieni care conduceau de mii de ani operaţiunile în aceste baze submarine şi subterane, ei sunt din constelaţiile Draco şi Hydra. Ei sunt literalmente" cu sânge rece", nemiloşi, vicioşi şi foarte cruzi în acţiunile lor. Şi nu au deloc remuşcări", specifică el. „Personal nu critic întreaga rasă reptiliană. Eu mă bucur că pot învăţa despre diversitatea culturală a atât de multe rase extraterestre. Personal am cunoştinţă de existenţa unei rase reptiliene care este foarte inteligentă, bună şi nobilă. Ei sunt chiar vegetarieni, nu consumă carne. Şi, ce e foarte important, ei nu vânează oameni, şi nici nu se hrănesc cu energia emoţională negativă a oamenilor", subliniază el. „Bazele subterane şi submarine secrete sunt conduse şi operate de către această facţiune nemiloasă şi crudă de draco-reptilieni. Ei sunt cei care cauzează atâtea probleme oamenilor de pe Pământ", conchide el. Asta este tot, deocamdată. Pace tuturor. Calea să vă fie luminoasă, plină de bucurie, de iubire şi speranţa… pe măsură ce ne începem călătoria într-o nouă lume şi într-o nouă viaţă. INTERVIU NOU PE YOUTUBE-22 december 2011

Philip Schneider deconspira programele şi operaţiunile secrete ale guvernului cu preţul vieţii

În articolele mele precedente am mai scris despre programele secrete ale cabalei din bazele subterane de pe tot cuprinsul planetei dar mai ales din cele americane. Acum doresc să aduc informaţii despre un american care a activat în aceste baze

subterane, în special în cea de la Dulce, New Mexico şi care, cu preţul vieţii a deconspirat planurile şi operaţiunile secrete. Fie ca aceste informaţii cu care luam cunoştinţa să fie un omagiu adus acestui mare suflet.

Philip Schneider s-a născut la 23 aprilie 1947 în spitalul naval Bethesda. Tatăl sau Oscar Otto Schneider a fost căpitan în US Navy. Philip a fost angajat al corporaţiei Lockheed în Programele de Dezvoltare Avansată din Burbank, California. A lucrat de asemenea în slujba guvernului ca inginer geolog timp de 17 ani în cadrul „Proiectelor Negre”. În cele din urmă câştiga „nivelul 3” de securitate (Rhyolite 38), el putând raporta direct comandantantului Bazei (subterane), şefului CIA şi preşedintelui SUA.

Între anii 1977 şi 1981, Phil Schneider a lucrat pentru firma de construcţii DOD, Morrison – Knudsen şi aproximativ în aceeaşi perioadă a lucrat pentru Departamentul Marinei Militare (Navy), Oficiul de Informaţii al Marinei.

El a petrecut multe luni în baza subterana din Zona 51 (Area 51) ca interpret după ce guvernul a capturat fiinţe extraterestre descrise ca „entităţi biologice reptiliene”.

Phil a fost implicat în analizarea condiţiilor şi forarea unor tunele subterane prin stanca în interiorul Pământului, în vederea creării unor facilitaţi pentru construirea unor Baze Militare Subterane incluzând Rusia, Vietnam, Noua Guinee, Arabia Saudită, Spania, Italia şi SUA.

Deziluzionat de agenda guvernului, Phil şi-a petrecut ultimii doi ani din viaţa sa citind despre operaţiunile acoperite ale guvernului”, bugetul negru” şi OZN-uri ţinând şi numeroase conferinţe publice pe aceste subiecte.

Video aici: http://www.youtube.com/watch? v = 7MQp8-Şijă

El a fost unul dintre cei trei oameni care au supravieţuit incidentului din 1979 dintre extratereştrii (*grey*, micii cenuşii) şi militarii americani, din baza subterana **Dulce.**

Iată ce spune el:

„... Am ajutat la construirea a doua baze subterane principale din SUA, care au o semnificaţie deosebita în ceea ce priveşte Noua Ordine Mondială, una este cea de la Dulce, New Mexico. Am fost implicat într-un conflict armat în 1979 cu umanoizi extratereştrii, iar eu sunt unul dintre supravieţuitori care poate să şi vorbească despre asta, ceilalţi doi sunt sub paza stricta. Eu sunt singurul care cunoaşte dosarele detaliate ale întregii operaţiuni; 66 de agenţi Secret Service, FBI, Beretele Negre şi alte asemenea, au murit în aceasta lupta, am fost acolo...”

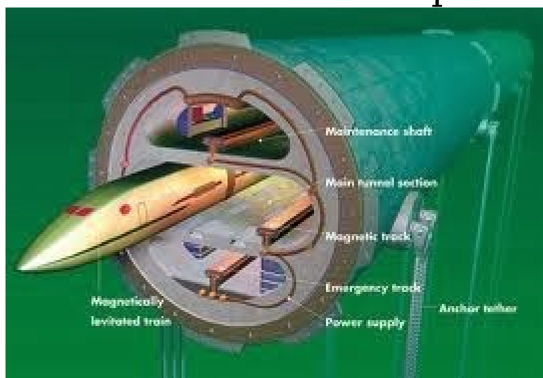
Baze militare subterane şi Bugetul Negru

„Majoritatea bazelor militare subterane sunt finanţate din bugetul negru (acesta

reprezintă mijloace financiare fără control şi ştiinţa Congresului SUA) care reprezintă 25% din PIB-ul SUA. Acesta consuma 1250 miliarde dolari anual. În prezent exista 129 baze subterane adânci în SUA. Ei au construit aceste baze zi şi noapte, fără încetare, începând din 1940, unele dintre ele chiar mai înainte. Aceste baze sunt practic, oraşe subterane de mari dimensiuni legate de trenuri de mare viteză cu levitaţie magnetica, care au viteze până la 2 Mach (1 mach = viteza sunetului, aprox. 1200 km/ora, n.t.). Au fost scrise mai multe cărţi despre această activitate. Al Bielek (este implicat şi în Proiectul Montauk şi este şi unul dintre autorii cărţii cu acelaşi titlu, n.t.) are o copie a uneia dintre ele".

„Richard Souder şi-a riscat viaţa, de asemenea vorbind despre acest lucru. El a lucrat cu agenţii guvernamentale în baze militare subterane adânci. De exemplu în Idaho exista 11 dintre ele".

„Adâncimea medie a acestor baze este de peste 1 kilometru, practic sunt oraşe întregi subterane. Toate acestea sunt între 2, 66 şi 4, 25 mile cubice în dimensiune. Ei au maşinării de forat cu laser care pot sapa un tunel de 7 mile în cel mult o zi. Proiectele Negre dau la o parte autoritatea Congresului şi sunt ilegale. Chiar acum Noua Ordine Mondială se implementează din aceste baze. Dacă aş fi ştiut că lucrez pentru aceasta, nu aş fi făcut-o. Am fost minţit enorm".

Dezvoltarea tehnologiei militare şi implementarea în

tehnologia hiperspaţială

„Practic tehnologia militară este cu 44, 5 ani înainte în fiecare an, fata de cea public expusa. Acesta este motivul pentru care ei, în 1943 cu tehnologia tubului vidat au reuşit să facă invizibila o navă militară (este vorba despre Proiectul Philadelphia, n.t.) dintr-un loc şi să apară în altul. Tatăl meu Otto Oscar Schneider a luptat în ambele războaie. În ultimul a fost căpitan de U-Boat (un anumit tip de submarin, n.t.). A fost capturat şi apoi repatriat în SUA. El a fost implicat în diferite proiecte, A-bomb, H-bomb şi Experimentul Philadelphia. A inventat un aparat de fotografiat de mare viteză care a fost utilizat la primele teste atomice din Insula Bikini pe 12 iulie 1946 (este vorba de prima bomba cu hidrogen, n.t.). Am fotografii originale de la acest test. Acestea arata OZN-uri care se deplasează în cadru cu viteze enorme. Insula Bikini în tot acest timp a fost „invadata" de prezenta OZN-urilor, mai ales sub apa. La acea vreme, generalul MacArthur afirma ca următorul război va fi cu străinii din alte lumi".

Conflictul din Baza Dulce

„În 1954, în timpul administraţiei Eisenhower, guvernul a decis să eludeze Constituţia

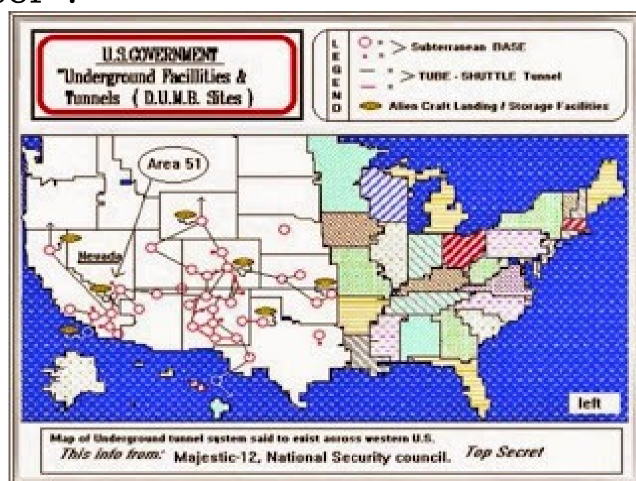

SUA şi să încheie un tratat cu entităţi extraterestre. Acesta a fost denumit Tratatul Grenada 1954, care a făcut practic un acord cu extratereştrii (micii cenuşii, în baza Edwards, n.t.), pentru a preleva probe de ADN de la vite şi a pune implanturi la câteva fiinţe umane, dar să dea detalii la persoanele implicate. Încet ET nu au mai respectat tratatul, iar conflictul armat din Baza Dulce din 1979 a apărut accidental, iar după a fost linişte deplina".

„Am fost implicat în construcţia unei anexe a acestei baze militare subterane, care este, probabil cea mai adâncă. Se duce în jos 7 niveluri şi circa 2, 5 km adâncime. La acel moment am forat 4 găuri distincte în desert ca apoi să le unim pentru a putea obţine o secţiune mai mare. Treaba mea a fost să merg pe găuri în jos, să

analizez roca şi să recomand tipul de explozibil. Cum înaintam în adâncime, am dat la un moment dat de o peşteră mare care era plină de extratereştrii cunoscuţi ca „Greys large” (marii cenuşii). Am împuşcat 2 dintre ei. La acea vreme existau 30 de oameni acolo. Au mai sosit 40 după acest început şi toţi au fost ucişi. Ne-a surprins ca o mare baza extraterestra sa existe acolo. Mai târziu am aflat ca vizitele lor se duc înapoi, în timp chiar 1 milion de ani. Acest lucru explica multe din teoria extratereştrilor antici”.

„Am fost împuşcat în piept cu una din armele lor, care era o cutie de pe corpul lor. A suflat o gaură în pieptul meu şi mi-a dat o doza urata de radiaţii de cobalt care mi-a provocat mai târziu cancer”.

„Nu am fost interesat de tehnologia OZN pana nu am început să lucrez în Zona 51 la nord de Las Vegas. După doi ani de recuperare după incidentul din 1979, m-am întors la lucru la diverse companii. În Zona 51 au fost testate tot felul de nave spaţiale ciudate. Bob Lazăr este fizicianul care a lucrat în Zona 51 şi încearcă să descifreze factorul de propulsie al acestor nave (exista şi interviuri video pe internet cu acesta, n.t.)”.

Îngrijorările lui Schneider

„Sunt foarte îngrijorat de activitatea guvernului federal şi de faptul ca mint şi

dezinformează privitor la problematica extraterestra”.

„Recent am cunoscut pe cineva care a lucrat la Fabrica de Oţel Gunderson. El spunea ca a lucrat la fabricarea de vagoane pentru prizonieri. El a avut un contract de construire a 107.200 de vagoane pentru calea ferată cu 143 de perechi de cătuşe fiecare. Exista 11 subcontractori în acest proiect gigant (în prezent gândiţi-vă la hangarele FEMA care de cel puţin o lună au fost activate în toate cele 10 regiuni în care a fost împărţit teritoriul SUA, n.t.). Acestea sunt probabil pregătite pentru cei ce se opun guvernului federal. Noi nu mai suntem o democraţie ci o tehnocraţie spre feudalism. Aceştia se cred Dumnezeu şi pot face orice fără acordul populaţiei SUA. Voi vorbi despre toate aceste atrocităţi pana, eventual voi primi un glonţ în cap”.

Contractorii Proiectelor Negre

„Am nişte cifre interesante din 1993. Exista 29 de avioane de lupta „stealth” prototip în

prezent. Bugetul pe 5 ani aprobat de Congresul SUA pentru acestea este de 246, 6 milioane $. Pentru aceasta suma nu ai putea cumpăra nici piese de schimb pentru ele. Este o minciună. Bugetul este de cel puţin 1, 3 trilioane de $ pentru 2 ani (1.300 de miliarde, n.t.). Un trilion de dolari cântăreşte 11 tone. Congresul american nu vede niciodată cărţile jucate în acest vas clandestin de aur. Contractorii de programe stealth sunt: EG & G, Westinghouse, McDonnell Douglas, Morrison-Knudson, Wackenhut Security Sistems, Boeing Aerospace, Lorimar Aerospace, Aerospacial în France, Mitsubishi Industries, Ryder Trucks, Bechtel, IG Farben, şi încă mai multe sute. Asta trebuie să susţinem noi ca oameni iubitori de libertate? Eu nu cred asta!”

Războiul stelelor şi o ameninţare aparent străina

„68% din bugetul militar este încă afectat direct sau indirect

de „bugetul negru”. Războiul Stelelor se bazează foarte mult pe tehnologia stealth (aeronavele sunt fabricate din materiale compozite şi se folosesc vopsele speciale care absorb în proporţie foarte mare reflecţia radar, astfel devenind aproape invizibile pe radar, n.t.). Niciunul dintre programele stealth nu ar fi existat dacă nu am fi capturat discuri (OZN) prăbuşite din spaţiul cosmic. Pentru naveta spaţială, lingouri mari de metale speciale sunt măcinate în spaţiu care nu pot fi produse pe suprafaţa pământului. Ei au nevoie de vidul cosmic pentru a face asta”.

Tehnologia stealth pentru aeronave de lupta este utilizata de agenţiile din SUA

„Drug Enforcement Administration şi ATF se bazează pe arme tactice stealth, mai mult de 40% din bugetul lor de operaţiuni. ONU au folosit mai mult de 28% din operaţiunile lor colective avioane stealth americane în perioada 19901992, potrivit Centrului de Studii Strategice şi Raportul ONU nr. 3092”.

Gardienii Stealth şi Delta Force îşi au originea în conflictul din Bosnia

„Exista cel puţin 3 clasificări distincte de poliţie şi garda care trebuie să ţină aceste secrete neatinse. Numărul unu este „Military Joint Tactical Force”, uneori numiţi Delta Force sau Beretele Negre, care este o forţa tactica multinaţionala utilizata în principal pentru a proteja aeronavele stealth la nivel mondial. Au existat 172 de aeronave

construite dintre care 10 s-au prăbuşit. Au existat indicii ca Delta Force a fost trimisa în ultimele zile ale administraţiei Bush (Sr.), ca lunetişti ascunşi pentru a face victime de ambele părţi şi astfel de a începe conflictul din Bosnia în scopurile politice ascunse ale administraţiei”.

Gânduri despre bombardamentele din SUA

„Am fost angajat de nu prea mult timp în urma pentru a face un raport cu privire la bombardamentul asupra World Trade Center. Cunosc toate cele 90 de tipuri de explozivi chimici existenţi în prezent. M-am uitat la fotografii imediat după explozie. Betonul a fost pulverizat şi topit. Oţelul şi armătura au fost extrudate până la 6 metri decât lungimea lor iniţială. Exista doar o singură arma care poate face asta – o arma nucleară mică. Acesta este un dispozitiv special pentru construcţii. Când se spune că a fost un exploziv cu nitrat care a făcut asemenea pagube, mint 100% oameni buni".

„Cei care le au în custodie au făcut crima, cred că acelaşi grup a mai făcut şi alte crime, cum ar fi uciderea unui rabin evreu la New York".

„Cu toate acestea, vreau să menţionez în continuare ca, odată cu ultima explozie din Oklahoma City (este vorba de aşa-zisul atentat terorist, dar se ştie că a fost tot o operaţiune de tip steag-fals, n.t.), ei spun că a fost o bomba artizanala cu azotat pentru îngrăşământ de 1.000 de lire, apoi de 1500 – 2000 de lire, iar acum este de 20.000 de lire sterline. Nu se poate pune îngrăşământ de 20.000 într-un camion Ryder, este o prostie. Am ajutat la construcţia a 13 baze militare subterane adânci în SUA. Am lucrat în Malta, în Germania de Vest. Spania şi Italia. Pot să vă spun din experienţa ca o explozie cu azotat nu face asemenea daune la o clădire ca cea federala din Oklahoma City, spărgea eventual ferestrele şi ucidea câţiva oameni. Am fost minţiţi din nou!"

Adevărul din spatele contractului republican cu America

„Eu nu percep în acest moment că avem mai mult de şase luni de viaţa cu stânga în această ţară, în ritmul actual. Suntem de râsul lumii, pentru că suntem induşi în eroare de către atât de mulţi oameni rai care conduc aceasta tara. Cred că putem face mai mult şi mai bine. Oamenii de peste 45 de ani cred că sunt serios îngrijoraţi de viitorul lor. Contractul cu America: Acesta conţine aceeaşi terminologie pe care Adolf Hitler a folosit-o în 1931 pentru a submina Germania (nici nu-i de mirare, pentru ca tot naziştii conduc sectoarele vitale ale SUA, n.t.). Contractul cu America este un ultim efort al guvernului federal de a smulge drepturile inalienabile ale cetăţenilor americani".

Câteva statistici despre prezenta elicopterelor negre

„Exista peste 65.000 de elicoptere negre în SUA (acestea sunt

cele care apar în operaţiunile speciale cu contact EL, sau OZN; nu au inscripţii şi numere de identificare şi deţin o propulsie foarte silenţioasă, n.t.). La fiecare ora este construit unul. Aceasta este utilizarea corespunzătoare a banilor noştri? Ce face guvernul federal cu atât de multe astfel de elicoptere, decât să vrea să ne înrobească? Exista 157 de avioane invizibile F117A cu radar şi sistem LIDAR cu imagistica pe calculator îmbunătăţita. Acestea pot vedea tot ce mişca la sol când zboară peste casa ta şi obiecte din casa ta în detaliu cu o limita de variaţie de 1 inch la 30.000 de mile (în prezent acestea au fost scoase din uz şi s-au înlocuit cu altele mult mai performante, gen F-35, B-1, B-2, TR-3B şi nu în ultimul rând vestitele drone, aeronave telecomandate de la distanta, n.t.)".

Dispozitive guvernamentale de producere a cutremurelor, SIDA ca arma biologica bazată pe exerciţiile extratereştrilor

„Guvernul federal a inventat acum o arma pentru a produce cutremure. Sunt geolog de

profesie şi ştiu ce vorbesc. Cutremurul din Kobe, Japonia nu a fost unul normal pentru că nu a existat nicio unda de puls naturala. Este un dispozitiv Tesla care este folosit în scopuri rele (probabil se referă la tehnologia HARP despre care am scris într-un articol de-al meu, n.t.). Programele prin bugetul negru au deturnat ştiinţa aşa cum o ştim. SIDA a fost creată în National Ordinance Laboratory din Chicago, Illinois în 1972. A fost o arma biologica folosita împotriva oamenilor din SUA. Ştiu asta pentru că am văzut documentele din Biroul de Servicii Strategice, care este încă în funcţiune, prin CDC din Atlanta. Ei au folosit exerciţiile glandulare de la animale, oameni şi extratereştrii umanoizi pentru a crea virusul. Nu exista absolut nicio apărare împotriva microbilor acestor umanoizi extratereştri. Sunt o arma biologica teribila. Fiecare ET de pe planeta trebuie izolat".

„Saddam Hussein a ucis 3, 5 milioane de kurzi cu arme

biologice similare (era aliatul SUA atunci şi i-au fost date pentru a le experimenta pe viu de către americani, n.t.). Noi oamenii de pe acesta planeta nu meritam asta şi nu facem nimic pentru a opri toate acestea. Eu mai am 6 luni de trăit din cauza cancerului contractat în timpul muncii mele pentru guvernul federal. Dumnezeu să-mi lase răgaz să mai pot vorbi despre aceste lucruri pentru ca oamenii să ştie. 11 dintre cei mai buni prieteni ai mei din ultimii 22 de ani au fost ucişi. Opt dintre crime au fost numite „sinucideri".

„Înainte să vorbesc în Las Vegas, am condus un prieten până la Joshua Tree. Am condus prin munţi, în scopul de-a ajunge în Needles, California şi am fost urmărit de două van-uri E-350 negre cu placi de înmatriculare G-14, fiecare cu o pereche de ocupanţi din care unul avea Uzi (pistol mitraliera de dimensiuni reduse şi cadenţa foarte mare de tragere, n.t.). Am ştiut exact cine sunt. Am reuşit să vorbesc unui număr de 45.000 de oameni. Am tăiat cartea mea de securitate şi am trimis-o guvernului spunând că am fost ameninţat şi am de gând să încarc 140.000 de pagini cu documente pe internet despre structura guvernului şi întregul plan. Am început deja acest lucru".

Sursa: **http://www.apfn.org**

Al Pratt a suspectat că este ceva în neregulă cu prietenul sau Philip Schneider. Timp de mai multe zile acesta a mers la apartamentul lui Phil din Willsonville, Oregon, a văzut maşina în parcare, dar nu a primit niciun răspuns la uşă. În cele din urmă pe 17 ianuarie 1996 Al Pratt împreună cu managerul ansamblului de apartamente şi cu un detectiv de la biroul Clackamas County Sheriff s-au intrat în apartament. În interior au găsit cadavrul lui Philip Schneider. Se pare ca el murise cu 5 – 7 zile înainte. S-a dat versiunea că a avut atac cerebral, apoi că s-a sinucis. Adevărul a fost că a fost strangulat cu o coardă de pian şi înainte a fost torturat.

Deşi niciodată nu a fost în măsura sa dovedească afirmaţiile lui, Phil a crescut cunoştinţele şi conştientizarea „agendei" adevărate a guvernului şi conexiunile ei evidente cu fenomenul extraterestru.

Aşa au sfârşit mulţi alţi oameni valoroşi, ziarişti, oameni de ştiinţă din diferite domenii, militari care au lucrat în bazele secrete sau din structurile de informaţii, cu conştiinţa treaza care au dezvăluit planurile sinistre ale cabalei de sclavizare şi exterminare a omenirii.

În onoarea lor noi avem datoria sa nu-I uitam, să ne trezim pana ce nu este prea târziu şi să acţionam pentru eliberarea noastră...

Dumnezeu să ne ajute!

Civilizaţia subterană care ne poate salva de Apocalipsă. Hitler a vrut-o de partea sa

27 noi 2012 / 15: 26 Salvează PDF Comentarii

aghartha

Există o mulţime de teorii cu privire la Apocalipsă. Există însă şi una care nu se referă la cum vom muri, ci la cum vom fi salvaţi.

Este vorba de o civilizaţie misterioasă care trăieşte în centrul Pământului. Mult timp oamenii au crezut că centrul planetei este gol. Teoria civilizaţiei misterioase se bazează pe această credinţă. La polul opus se află ştiinţa care spune că miezul Terrei este o manta supraîncălzită care se roteşte în jurul unui nucleu de fier solid, scrie evz.ro

Convins că această civilizaţie există, Adolf Hitler ar fi trimis o misiune la Polul Sud ca să găsească intrarea către centrul Pământului, führerul fiind convins că acolo era locul prin care putea pătrunde în măruntaiele Terrei.

El credea că există o rasă super-inteligentă de oameni care aveau o înălţime de 3, 65 metri. Liderul german ar fi intenţionat să îi convingă pe aceşti super-oameni să vină la suprafaţă şi să lupte pentru trupele Germaniei naziste sau, cel puţin, să le dea naziştilor tehnica de luptă a viitorului.

După cum cum subliniază unii dintre comentatorii şi analiştii subiectului, dacă Hitler a trimis această misiune la Polul Sud, cu siguranţă oamenii care au participat la ea nu s-au mai întors niciodată. Aceasta pentru că au fost ucişi de super-rasa din centrul Pământului.

Cum a luat naştere această civilizaţie

La 2300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare către centrul Terrei. Aici, conform spuselor amiralului Richard E. Byrd, primul om care a zburat deasupra Polului Nord ar locui o civilizaţie umană mult mai evoluată.

Cei care populau planeta s-ar fi mutat în subteran acum 100.000 de ani. Un război care ar fi avut loc atunci ar fi distrus suprafaţa Terrei. Virgil Armstrong, fost agent CIA, descrie lumea de sub noi: oameni nemuritori, atmosferă controlată, deplasări cu viteze de 3.000 de mile pe oră, atlanţi şi lemurieni, farfurii zburătoare pentru survolarea celor care trăiesc deasupra, adică noi.

Richard E. Byrd a declarat într-un interviu, în anul 1974, că la 2300 de mile dincolo de Polul Nord a întâlnit o zonă cu climă foarte caldă, cu vegetaţie, cu munţi, lacuri şi râuri. Byrd, un explorator celebru, mai presus de orice bănuială, şi-a notat foarte precis în jurnal despre ceea ce a întâlnit în această zonă.

„Oamenii care locuiesc aici comunică prin telepatie. De fapt, ei nu trăiesc la suprafaţă. Sub pământ, la câteva mile adâncime, există un oraş foarte mare, cu milioane de locuitori, care se numeşte Agartha”, scria Byrd în jurnalul său secret.

Aceste file din jurnalul exploratorului au fost date publicităţii chiar de fostul agent CIA, Virgil Armstrong, care susţine că Byrd a locuit în Agartha vreme de aproape o lună şi că „civilizaţia subterană este net superioară nouă”. Armstrong a spus că farfuriile zburătoare care apar pe cerul planetei sunt mijloace de transport ale locuitorilor lumii subterane, iar o parte din tehnologia de fabricare a lor a fost dezvăluită Pentagonului, „avionul invizibil fiind o urmare a acestor cunoştinţe avansate”. În afara celor dezvăluite de agentul CIA, există mult.

El a adăugat că imediat după descoperirea jurnalului lui Byrd, filele referitoare la Agartha au fost declarate secret de serviciu şi s-a dispus ca în zona intrării în oraşul subteran să fie amplasate baze militare americane care să nu lase sub nicio formă intruşii să

pătrundă. Amiralul Byrd subliniază de mai multe ori în jurnalul secret, că în oraşele subterane locuiesc „oameni cu trăsături delicate, iar ei cunosc secretul nemuririi trupului”.

Virgil Armstrong este de părere că civilizaţia subterană ne poate salva de la Apocalipsă, dar doar dacă nu ne consideră demni de a fi salvaţi.

Tunelurile secrete ale României: cum au apărut „Triunghiul de aur” al Daciei – reţeaua dintre Bucegi şi Egipt, tunelul şi piramida paranormală din Ceahlău 28 martie 2015, 02: 00 de Iulian Bunila Devino fan Salvează în arhivă download pdf print article + 3 (9 voturi) cuvinte cheie: buzău România tuneluri catacombe secrete legende minuni misterele României tunelurile României catacombele României 47 comentarii 423 share 8 inăhare Abonează-te la newsletter Abonare Tunelurile secrete ale României: cum au apărut „Triunghiul de aur” al Daciei – reţeaua dintre Bucegi şi Egipt, tunelul şi piramida paranormală din Ceahlău” Triunghiul de aur” al Daciei Subteranul României ar fi străbătut de aproximativ 500 de kilometri de tuneluri şi catacombe săpate încă din timpuri străvechi, conform autorilor unui volum intitulat „Secretele României subterane”. Numeroase legende s-au păstrat până astăzi despre galeriile săpate în munţi sau sub cetăţi, cu rol de cale de refugiu a populaţiei din calea cotropitorilor. Ştiri pe aceeaşi temă Cine a fost, în realitate, Acarul Păun şi cum s-a ajuns de la un accid… Reţeaua secretă de tuneluri şi „Triunghiul de aur” al Daciei Ipoteza existenţei unei reţele de galerii subterane în interiorul Bucegilor circulă de ani de zile. Unii spun că ar fi o reţea care comunică pe sub pământ cu piramidele din Egipt, alţii, că acolo se ascund baze secrete pe care nimeni nu ar trebui să le cunoască. O altă categorie merge chiar până într-acolo încât susţine că ar fi o reţea construită de civilizaţii extraterestre care monitorizează atent tot ce se întâmplă pe pământ. Despre aceste tuneluri, a căror existenţă este amplu dezbătută, dar nu a fost confirmată, se spune că nu ar exista doar sub munţii Bucegi, ci în întregul arc carpatic, iar de ele se leagă mai multe legende. În vremea dacilor se spune că acestea erau cunoscute doar de preoţi şi de câteva căpetenii. Tunelurile aveau fie un rol strategic, fie ascundeau tezaurul neamului, iar secretul reţelei subterane din Bucegi a ajuns doar la cei care aveau menirea de a-l proteja. Anumite măsurători au arătat că există două tuneluri care traversează munţii din zona masivului Bucegi până în apropiere de Peştera Urşilor, din Carpaţii Occidentali. Se spune, de asemenea, că există galerii care comunică prin munte cu Retezatul şi Rarăul,

din masivul Ceahlău, pe ale căror vârfuri ar fi fost, la fel ca pe Vârful Omu, sanctuare care formau „Triunghiul de aur” al Daciei. Cei care s-au ocupat cu măsurătorile în Bucegi dar şi în celelalte masive din Carpaţi au întocmit o posibilă hartă a reţelei subterane din munţii noştri şi au constatat cu uimire că tunelurile nu sunt dispuse haotic, ci formează conturul unui lup imens, cu gura căscată, al cărui cap este în Munţii Apuseni, iar coada coboară până aproape de Pietroşiţa, judeţul Dâmboviţa. Această constatare duce cu gândul la steagul de luptă al dacilor, un şarpe cu cap de lup, şi la faptul că lupul simboliza în credinţa dacică inteligenţă, dreptate şi nesupunere dar şi, potrivit legendei, un ajutor şi un protector în momente grele. Reţeaua de tuneluri secrete din Ceahlău şi fenomenele inexplicabile de pe munte Teoria existenţei unor tuneluri şi săli secrete sub muntele Ceahlău a fost puternic alimentată de mărturia unui profesor din Iaşi, care susţine că ar fi pătruns într-un astfel de tunel. Profesorul de fizică Constantin Bursuc, în vârstă de 71 de ani, cunoscut în mediul inventatorilor din Iaşi, este cel care a lansat povestea reţelei subterane, pe baza unor experienţe pe care susţine că le-a avut în anii ’90. Acesta spune că cercetarea a realizat-o cu ajutorul unor metode neconvenţionale, precum salturi în spaţiu, dedublare sau telepatie, dar că nu a mai continuat să studieze tunelurile subterane în ultimii ani. „Cercetările le-am început din judeţul Suceava, unde există o poartă de intrare în această reţea de tuneluri subterane artificiale. De acolo, reţeaua porneşte în trei direcţii: una pe direcţia Rădăuţi – Suceava, o alta pe sub munţii Retezat, Bucegi, Ceahlău şi Satu Mare, iar o a treia trece pe sub muntele Godeanu, la vest de mănăstirea Tismana. Nu tunelurile m-au interesat efectiv, ci pentru mine a fost curiozitatea dacă am avut o civilizaţie străveche care le-a creat, şi ce rost aveau acestea. Cred că prin ele se făceau transferuri de populaţie, dar se transportau şi minereuri”, spune Constantin Bursuc. Profesorul septiiagenar păstrează misterul în privinţa localizării intrării în tunel, singurul indiciu dat fiind baza vârfului Toaca. „Tunelul respectiv era în pantă, avea cam 10 metri lăţime şi 15 metri înălţime, cu boltă, iar în el gravitaţia se anula parţial, astfel că deplasarea în interior se făcea în salturi. Am bănuit că aceste tuneluri aparţin unei reţele construite de civilizaţia hiberboreană, cu drumuri interioare care se parcurg pe principiul antigravitaţiei, unde un corp de 100 de kg ajunge să cântărească doar 6-a parte. Sălile interioare erau luminate cu aplice cu fosfor din loc în loc”, mai spune Constantin Bursuc. Povestea profesorului ieşean pare că urmează scenariul unui film de science fiction. Acesta vorbeşte despre extratereştri care i-au facilitat intrarea în tuneluri („Preaînţeleptul Enoh”) prin

fenomenul decorporalizării, despre porţi de intrare care se deschid doar pronunţând anumite parole, sau despre dialoguri telepatice cu fiinţe din altă lume. Grotele din Ceahlău, singurele căi de intrare în subteran Misterioasa poveste a profesorului Bursuc nu îşi găseşte corespondent în realitate, cei care cunoscut muntele Ceahlău neavând cunoştinţă despre astfel de tuneluri subterane. Singurele formaţiuni care duc în subsolul masivului sunt cele câteva grote adânci de câteva zeci de metri. „O astfel de grotă, sau cavenă cum sunt denumite în speologie, este în zona cabanei Dochia, mai precis la Detunate. Coborârea se face pe o cădere în gol de circa 40 de metri, asigurat în corzi de susţinere. Urmează apoi un culoar descendent de circa 20 de metri, după care se ajunge într-o sală foarte îngustă care adăposteşte un pilon de gheaţă. Acolo este vorba de un gheţar activ. În total sunt circa 96 de metri de coborâre, iar o ieşire foarte îngustă te scoate între Detunate”, spune Raul Papalicef, şeful Salvamont Neamţ. Acesta mai spune că alte căi de a pătrunde în subteranul muntelui sunt prin intrarea de pe Ocolaşul Mare, unde există un aven de circa 40 de metri cunoscut sub numele popular „Grota lui Savu”, sau grota din Piciorul Şchiop, unde coborârea se face pe două ramuri fără ieşire, lungi de 25 de metri. Tunelul groazei, care ar lega Castelul Corvinilor de Cetatea Devei Despre tunelul subteran care ar lega Castelul Corvinilor de Cetatea Devei se vorbeşte în Hunedoara, dar şi în Deva, de câteva decenii, însă nimeni nu a găsit vreodată vreuna dintre intrări. Au fost hunedoreni care au încercat să desluşească povestea tunelului, însă mărturiile vreunui succes nu au apărut până în prezent. Alţi localnici au încercat să explice construcţia tunelului pe baza unor mărturii vechi de secole, despre un tunel care ar fi legat castelul de o cetate, dar nu de Cetatea Devei, situată la 20 de kilometri distanţă de castel, ci de o fortificaţie aflată în trecut pe Dealul Sânpetru, în apropierea castelului. O altă legendă urbană spune că tunelul ar fi construit în urmă cu câteva secole şi că aici şi-ar fi găsit sfârşitul un detaşament de soldaţi, dat dispărut. Nimeni nu poate spune când a avut loc evenimentul. Tot despre tunel, alţi hunedoreni susţin că ar fi pornit din gurile de mină părăsite din împrejurimile castelului, iar galeriile, în care te rătăceşti cu uşurinţă, te pot scoate la Deva, pe Dealul Cetăţii. Acolo există câteva guri de mină, dar care sunt în prezent sigilate. Tunelul secret care leagă Prahova de Dâmboviţa, pe sub Bucegi Construcţia celebrului Tunel „Izvor” care ar lega judeţele Prahova de Dâmboviţa, prin Masivul Bucegi, a început în 1913. CFR a aprobat atunci, cu acceptul regelui Ferdinand, construirea magistralei Târgovişte – Pietroşiţa – Sinaia, iar varianta cea mai scurtă era prin munte. Aşa s-a decis spargerea Masivului

Bucegi, în zona „Păduchiosu”, pentru a scurta distanţa dintre Moroieni şi Sinaia. Tunelul de şase kilometri ar fi trebuit construit în line dreaptă şi a fost a fost gândit ca o cale strategică în contextul istoric al începutului de secol XX, care asigura o trecere rapidă şi sigură între Ţara Românească şi Ardeal. S-a decis începerea tunelului din ambele direcţii, atât dinspre Sinaia şi dinspre Moroieni. Locul de străpungere dinspre Sinaia a masivului muntos a fost ales chiar înainte de intrarea în oraş, pe Platoul Izvor, în apropierea cimitirului oraşului. Această cale de acces trebuia să asigure transportul petrolier din zona Prahova până în Bucureşti, fiind foarte aproape de DN 71, care leagă Sinaia de Bucureşti. Din păcate, războil mondial din 1914 a oprit repede lucrarea, reluată abia în 1938 şi abandonată din nou. „Exista deja o zonă conflictuală. El în principal a fost gândit ca un element de strategie, pentru că chiar s-a dovedit că Valea Prahovei, care era principala furnizoare de petrol pentru Germania a fost bombardată şi circulaţia întreruptă. Acest tunel ar fi realizat o cale secundară de legătură între Bucureşti şi Sinaia”, a spus arhitectul Dan Niţescu. În 1941, trupele naziste de ocupaţie au reluat construcţia cu cel mai rapid ritm de până atunci, dar finalul celei de-a doua conflagraţii mondiale, însemnând şi finalul lucrărilor, nu şi al lucrării. În partea dâmboviţeană a tunelului au fost realizaţi 480 de metri, din care doar 100 au fost betonaţi. La vremea aceea au muncit acolo peste 2000 de oameni: germani, ruşi, cehi, ţigani, unguri, bulgari. Dacă s-ar fi construit până la capăt, ar fi avut 20 de kilometri şi ar fi fost cel mai mare tunel din România. Nu se cunoaşte nici până în ziua de astăzi adevăratul motiv pentru care a fost închisă această gură de tunel. Circulă însă, o serie de legende locale, potrivit cărora, siguranţa naţională ar fi fost invocată de autorităţile de atunci, dar şi faptul că nemţii aveau îngropată aici o locomotivă unică în toată Europa, iar tehnica nu trebuia să intre sub nicio formă pe mâna ruşilor. În 1985, două echipe de la securitate au detonat intrarea. Unele voci spun că regimul a vrut să ascundă faptul că înăuntru nemţii, aflaţi pe picior de plecare, au executat 100 de localnici care lucrau la tunel. Alţii spun că singura raţiune a fost cea a siguranţei, întrucât doar o parte era betonată. În Sinaia, tunelul există încă, dar a intrat în proprietate privată, după ce zeci de ani a fost depozit de brânză al societăţii de profil din judeţ. Acum, în incinta tunelului funcţionează o ciupercărie. Tunelul de la Teliu, păzit de fantoma unui inginer Multă lume nu ştie că una din cele mai de amploare lucrări de infrastructură din ţară datează din 1929 şi este tunelul de la Teliu, care măsoară 4.369, 5 metri lungime. Construit cu gândul că va lega oraşele Braşov şi Buzău, apoi Ardealul de Dobrogea, acesta e acum folosit

doar de câţiva localnici navetişti pentru a ajunge la întorsura Buzăului sau de puţinii turişti care ajung în zonă. Construcţia pasajului care deserveşte linia de cale ferată către întorsura Buzăului a început în jurul anului 1920, din ambele capete şi era considerat un proiectul extrem de îndrăzneţ pentru acele timpuri, cu o investiţie de 100 de milioane de lei şi cu implicarea unei companii germane, a cărei conducere a hotărât ca lucrările să fie dirijate de iniţiatorul proiectului, inginerul Colţână şi de un neamţ. Localnicii încă îşi mai amintesc clipele înfiorătoare trăite de părinţii sau bunicii lor, care au lucrat în galeriile din munte. „Oamenii au fost aduşi din toată ţara pentru a fi terminat tunelul, bunicul meu venise de la Cluj şi locuia într-o cabană. Pe perioada lucrărilor s-au surpat pereţi, au fost emanaţii de gaz metan, care le-au provocat arsuri minerilor, iar când lucrările la tunelul mare ajunseseră la jumătate, galeria s-a surpat, sub pământ fiind prinşi 30 de muncitori. A fost o minune că nu au murit”, a povestit Gabi, un bărbat de 38 de ani, care locuieşte în zonă. Nenorocirile s-au ţinut însă lanţ până în ziua inaugurării, la începutul anului 1929, când chiar inginerul Colţână, cel care a supervizat realizarea tunelului, a murit sub privirile îngrozite ale celor adunaţi. Din cele povestit de-a lungul anilor de martori, Colţână s-a urcat pe o scenă amplasată la intrarea în tunel, a tăiat panglica inaugurală, iar apoi, într-un gest ce ar fi trebuit să simbolizeze conectarea tunelului la energie electrică, a unit două fire. „S-a făcut flamă, iar inginerul a căzut secerat! Toată lumea ştie!”, a spus serios Gabriel, căruia bătrânii i-au povestit că de-a lungul anilor fantoma inginerului ar fi fost văzută plimbându-se prin tunel. Zona Braşovului ascunde o reţea de construcţii subterane Cetatea medievală a Braşovului avea o reţea de tuneluri, care făcea legătura între bastioanele de apărare ale vechiului burg. În decursul timpului, pornind de la tunelurile şi grotele descoperite, s-au ţesut multe legende controversate. Există mai multe intrări în mai multe zone din centrul Braşovului, majoritatea fiind închise sau impracticabile în prezent. În decursul timpului, au fost găsite astfel de guri de intrare. Ultima descoperire pe această temă s-a făcut în 2008, când a fost demolată o casă în cartierul Bartolomeu, pe str. Lanurilor. Aici exista o uşă metalică, închisă cu un lacăt şi sigilată. Înainte de 1989, în fiecare an, reprezentanţii Armatei veneau şi controlau sigiliul. Mai mult, se pare că tunelul făcea legătura cu cel mai vechi monument de arhitectură al Braşovului şi din Ţara Bârsei, Biserica Sf. Bartolomeu, a cărei construcţie a început pe la 1223. Cele mai cunoscute sunt cele două tuneluri de După Ziduri, o adevărată reţea de galerii, unite între ele. Au fost „cartografiate” de voluntari care au făcut igieniarea acestora, existând ideea de a

fi folosite ca atracţie turistică. Tuneluri au fost descoperite şi către Biserica Neagră, în zona Pieţei Sfatului, unde sunt mai multe guri de tunel. Unul dintre acestea se spune că ducea către curtea Liceului de Artă. De asemenea, în pivniţa Casei Mureşenilor se află intrarea astupată a unui tunel subteran, care se zvonea că trece pe sub Piaţa Sfatului şi de acolo spre Republicii, până sub Tâmpa, dar nimeni nu confirmă aceeaşi lucru. De asemenea, în primii ani de după Revoluţia din 1989, presa locală scria că şi din Biserica Neagră s-ar face acces către trei tuneluri. Un fost paroh al bisericii ar fi recunoscut existenţa acestora, dar nu a vrut să dea amănunte despre ele, iar locatarii unei case de pe strada Ştefan Ludwig Roth (lângă Biserica Neagră) povesteau că, în copilărie, se jucau prin tunelul care pornea din pivniţă şi ducea înspre Tâmpa. Mai mult, şi Cetăţuia de pe Dealul Straja, ar avea trei tuneluri. Cetăţuia, monument istoric emblematic pentru Braşov construit în anul 1524, a intrat în patrimoniul Are Palace SA. O altă legendă face vorbire despre faptul că, în Doilea Război Mondial ar fi existat un tunel care lega Casa Sfatului cu o peşteră aflată pe Şaua Tâmpei, iar aici ar fi fost ţinuţi captivi prizonieri germani, blocându-se ambele intrări. Tunelul din Suceava, folosit de Ştefan cel Mare Cetatea de scaun a lui Ştefan cel Mare este monumentul istoric reprezentativ al Sucevei şi, în acelaşi timp, motiv de fală al locuitorilor oraşului în faţa străinilor. Legendele urbane, predate din generaţie în generaţie prin viu grai, vorbesc despre tunelurile subterane săpate de oamenii lui Ştefan cel Mare şi care ar fi servit pentru evacuarea de urgenţă în caz de cucerire a cetăţii. Aproape fiecare sucevean chestionat are varianta lui privitoare la tunelurile misterioase. „Am auzit eu de mic că de la cetate pleacă un tunel care duce până la Staţiunea de Cercetare (n.r. – situată la ieşirea din Suceava spre localitatea Fălticeni, la distanţă de 5 kilometri). Şi se mai vorbeşte că în tunel era ascuns şi tezaurul ţării”, ne-a explicat Doru Vizitiu, pensionar. Un alt tânăr spune că a auzit despre un tunel care duce la Zamca (n.r. – aproximativ 4 kilometri), dar recunoaşte că este sceptic cu privire la existenţa construcţiei. „Eu vă spun ce ştiu eu. Tunelul de la cetate iese pe undeva pe lângă Biserica «Sfântul Dumitru» (n.r. – centrul oraşului, 3 kilometri distanţă)”, a spus Alina Stanciu, o doamnă trecută de prima tinereţe. Sunt cel puţin trei variante ale traseului tunelului de fugă Legenda locală mai spune că Ştefan cel Mare chiar a folosit soluţia de avarie şi că, atunci când a ajuns la capătul tunelului, a lăsat blestem ca oricine va mai intra vreodată după el, să nu mai iasă viu niciodată. Ceva mai târziu, pe la 1675, slugile lui Dumitraşcu Cantacuzino, un domnitor meteoric al Moldovei, care a şi distrus în final construcţia, ar fi fost trimise în subteranul cetăţii

să verifice dacă blestemul aruncat de Ştefan ar fi real. Legenda spune că oamenii lui Dumitraşcu, speriaţi să intre în grote, ar fi trimis nişte pisici în „inspecţie”, însă animalele n-ar mai fi ieşit vii niciodată. „Atunci au apărut şi aceste legende, cum că sub Cetatea de Scaun a Sucevei s-au găsit tuneluri pline cu vin, că de la cetate plecau tuneluri ba către Curtea Domnească, ba către Cetatea Zamca sau chiar către Cetatea Şcheia. Dacă ar fi existat aceste tuneluri, în 1538, când cetatea a fost ocupată de Suleiman Magnificul, fără a întâmpina rezistenţă, garnizoana ar fi scăpat pe acolo cu tezaurul ţării. Însă nu s-a întâmplat aşa, tezaurul Moldovei a ajuns pe mâna otomanilor”, a precizat istoricul Emil Ursu, directorul la Complexul Muzeal Bucovina. Tunelul de sub oraşul Satu Mare, folosit de Pintea Viteazul Scriitorul Felician Pop a relatat în volumul intitulat „Istoria Secretă a Sătmarului” una dintre legendele locale care spune că un tunel secret face legătura, încă din Evul Mediu, între castelele din comuna Medieşul Aurit şi Carei şi cetatea din Ardud. Tunelul străbate oraşul Satu Mare pe sub râul Someş, prin zona podului Decebal. „Se spune că tunelul era folosit de nobilime pentru a fugi din calea cotropitorilor. Din Medieş puteau ajunge la Ardud iar, de acolo, la Carei. Ba, mai mult, tunelul ar fi fost folosit şi de Pintea Viteazul după ce a evadat din închisoarea Sătmarului”, precizează scriitorul Felician Pop. Scriitorul Felician Pop povesteşte că tunelul porneşte de sub castelul Lonyai din Medieşu Aurit, traversează râul Someş, cam pe unde se află podul Decebal şi face legătura cu cetatea din Ardud care, la rândul ei, este legată, tot printr-un tunel, de castelul din Carei. „Îmi amintesc că după ce pirotehniştii aduşi din Baia Mare au aruncat în aer podul vechi, la piciorul podului s-a găsit tunelul. Era cam în zona unde acum se află actualul sediu al Finanţelor Publice”, spune acesta. Tunelul era construit din cărămidă, sub formă de boltă, şi avea înălţimea de aproximativ un metru şi jumătate, suficient ca să încapă un atelaj tras de cai. Scriitorul Felician Pop spune că aceste legende sunt cât se poate de adevărate”. Există tuneluri subterane, dar lungimea lor este de câteva sute de metri şi reprezentau calea de salvare a celor din cetăţile asediate”, este de părere scriitorul. Tunelul, ascunziş al principelui Rákóczi al II-lea Potrivit legendei, Francisc Rákóczi al II-lea, principe al Transilvaniei între 1648 – 1660, a fugit prin tunelul secret de sub cetatea Ardud de urmăritorii săi din armata austriacă. Acesta ar fi avut trei căi de acces şi a fost în aşa fel conceput încât să servească la luarea prin surprindere a duşmanilor. Prin acelaşi tunel legenda spune că austriecii au trimis la cetate un ofiţer tânăr şi chipeş, care să o seducă pe prinţesa Vilma, fiica lui Francisc Rákóczi al II-lea. Ofiţerul a câştigat inima

tinerei prinţese şi a aflat secretul pivniţei. Fiica principelui, învinsă de remuşcări, i-a mărturisit în cele din urmă tatălui greşeala făcută, dar a fost prea târziu. Austriecii au atacat cetatea şi s-au folosit de secretul proaspăt descoperit. Rákóczi al II-lea a reuşit totuşi să fugă, însă înainte de asta a aruncat un blestem crunt asupra fiicei sale: ferecată în adâncuri, aceasta îşi aşteaptă şi acum salvatorul, care, pentru a o dezlega de blestem, trebuie să sărute fantoma de trei ori şi să pătrundă în pivniţă fără a privi îndărăt. Dacă o face, se transformă pe loc într-o stană de piatră. Se spune că, de-a lungul secolelor, au fost tineri care s-au aventurat în galerii, însă nu au mai văzut niciodată lumina zilei. Cetatea a fost ridicată în secolul al XV-lea, de către Bertalan Dragă, cel care avea să devină voievod al Transilvaniei. Trei secole mai târziu (în 1730), în locul fortăreţei, nobilul Alexandru Karolyi a construit un castel. Tunelul blestemat, de 4 kilometri, din Alba Pe Valea Aiudului, în Munţii Trăscău, în apropierea satului Colţeşti se aflã ruinele unei cetăţi cu o istorie de peste 700 de ani şi legende pe măsură. Cetatea Colţeşti a fost construită în jurul anilor 1296 de contele Thoroczkay din Trăscău, ca cetate locuibilă şi de refugiu. A fost ridicată pe vârful abrupt al unui deal calcaros, în urma invaziei tătare (mongole) din anul 1241, când au fost produse pagube însemnate localităţilor Trăscău şi Sângiorgiu. La mai puţin de patru kilometri de castel, pe dealul Râmeţi, a fost construită încă o fortificaţie identică, din care acum mai există doar urme vagi, având acelaşi scop, de supraveghere şi apărare a populaţiei din zonă şi a căii comerciale care traversează valea, de atacurile migratorilor. Între cele două ar exista un tunel, care, conform legendei, avea o a treia intrare, la mijlocul distanţei, în catedrala romano-catolică din Râmetea, comună cunoscută de maghiari sub numele de Toroczko. Întreaga zonă se afla sub tutela contelui Thoroczkay, cunoscut ca mare colecţionar de vinuri şi despre care se spune că avea o pivniţă plină cu butoaie de vin nobil. Conform legendei, pivniţa respectivă comunica cu tunelul care lega cele două fortăreţe. În timpul unui atac asupra satului Rimetea, contele a ascuns-o pe fiica să enikö, împreună cu femeile şi copii din zonă în tunel, iar el a plecat cu bărbaţii apţi de luptă să oprească năvala duşmanilor. Atacatorii au măcelărit trupele, iar contele înconjurat de câţiva mineri a reuşit să se retragă în păduri. Legenda, pe care bătrânii din Colţeşti o spun la ceas de taină, doar membrilor familiei lor, relatează că Enikö, disperată că nu a primit nicio veste de la tatăl său, a străbătut tunelul până la castelul de pe dealul Secuiului, unde a ieşit la suprafaţă şi unde a dat peste atacatorii care ocupaseră fortăreaţa. Speriată de gândul că tatăl său a fost ucis, iar zona invadată, Enikö s-a aruncat de pe zidul castelului, s-a

rostogolit până în vale, unde s-a izbit de stânci şi a murit. La câteva zile după aceasta, contele Thoroczkay s-a întors cu ajutoare şi a reuşit să îi învingă pe atacatori şi să elibereze atât castelul de pe dealul Secuiului cât şi zona localităţilor Colţeşti şi Râmetea. Când a aflat că fiica sa a murit, povestesc bătrânii, contele a astupat toate intrările în tunel, cu excepţia uneia singure, prin care doar el avea acces, iar după câţiva ani, din cauza supărării, contele a trecut în lumea celor drepţi. Legenda vorbeşte despre strania apariţie a fantomei lui Enikö, care, însetată de răzbunare vrea să ia viaţa celor care se avântă pe deal pentru a dezlega secretul tunelului. După, moartea contelui s-au găsit mulţi amatori care doreau să intre în posesia vinului ascuns în cramă şi mai ales a bogăţiilor despre care se spunea că ar fi fost ascunse acolo, dar odată intrat, nimeni nu a mai ieşit din subterane. Centrul Vechi al Brăilei ascunde porţiuni din vechile tuneluri folosite de turci, secole la rând Oraşul Brăila poartă în pântece urmele celui mai mare sistem defensiv construit vreodată de-a lungul Dunării, de către turcii care au stăpânit-o aproape trei sute de ani: catacombele, numite aici hrube. Secole la rând, bogăţiile raialei şi ale Ţării Româneşti luau drumul Stambulului prin portul „Ibrailei" şi nu puţini au fost cei care au râvnit la aurul păzit cu străşnicie de ieniceri. Legendele ţesute aici de-a lungul timpului i-au făcut pe mulţi să asedieze şi să prade oraşul apărat de turci. Chiar şi aşa, cetatea Brăilei – azi rasă de pe faţa pământului – a fost cucerită de numai şapte ori, după ce garnizoana depunea armele, pentru că rămânea fără provizii şi muniţie. Porţiuni ale hrubelor, un păienjeniş de tuneluri folosite de otomani, se mai găsesc şi astăzi, ascunse la mai bine de zece metri sub caldarâm, uneori pe două-trei niveluri, în Centrul Vechi. În anii '50, autorităţile au decis închiderea hrubelor şi astuparea lor cu pământ, ca să nu se mai surpe clădirile noi. Porţiunile rămase sunt inaccesibile sau ţinute în secret. Se ştie că, în unele locuri, hrubele se întindeau pe câte două sau trei niveluri şi că unele duceau până hăt, departe, dincolo de zidurile cetăţii. Se spune chiar că exista o hrubă pe sub Dunăre, pe unde se ajungea la Ghecet, în Tulcea. „Hruba de la Grădina Mare şi-a dovedit eficacitatea în anul 1595 când, învinsă de oştenii lui Mihai Viteazul, garnizoana turcească a reuşit să salveze mare parte din comorile Brăilei. Avem relatarea că turcii se retrăgeau şi că încearcă să plece cu aurul, în timp ce valahii stăteau la pândă. Probabil că aceste bogăţii, lingourile de aur şi galbenii, au fost ascunse în pâini şi încărcate în bărci, ajungând în Dobrogea", a precizat prof. dr. Ionel Cândea, directorul Muzeului Brăilei. Biserica fortificată Precista, din Galaţi, locul de unde ar pleca tuneluri pe sub Dunăre Restaurată după al Doilea Război Mondial,

biserica-fortăreaţa Maica Precista constituie un veritabil monument de arhitectură şi artă, fiind unul dintre principalele puncte de atracţie turistică din Galaţi. O legendă a oraşului Galaţi spune că acesta ar fi fost legat de malul tulcean al Dunării printr-un tunel săpat în urmă cu peste 300 de ani pe sub albia fluviului, iar intrarea în acesta cale de refugiu se făcea prin altarul Bisericii Precista. Legenda spune că, de pe malul gălăţean, se intră în tunel prin altarul Bisericii Precista situată pe Faleză. Această biserică fortificată este cel mai vechi monument istoric din municipiul Galaţi. Construită între anii 1643 şi 1647, în timpul domniei lui Vasile Lupu, a fost şi lăcaş de cult, dar şi cetate de apărare împotriva cotropitorilor. De aceea, podul clădirii este prevăzut cu 28 de metereze. Tot în această încăpere, s-ar fi aflat şi intrarea secretă în tunelul, care, conform legendei, din motive necunoscute, în urmă cu un secol, a fost astupat cu pământ la ambele capete. „Totul a pornit de la faptul că a fost descoperită o galerie, cu o lungime de 300 de metri, între Biserica Precista şi Biserica Sfântul Gheorghe. De aici a apărut legenda conform căreia ar exista un asemenea tunel şi pe sub albia Dunării, tunel prin care se putea ajunge pe malul tulcean al fluviului. Nu există nicio dovadă în acest sens, este doar o poveste”, afirmă Cristian Căldăraru, directorul Muzeului de Istorie din Galaţi. „Totul este o legendă şi aşa va rămâne. La cum a fost răscolită Faleza Dunării în acea zonă este greu de crezut că vom mai găsi vreodată vreun tunel. N-am ştiut să ne conservăm istoria, iar acum trebuie ne mulţumim cu legende”, spune la rândul lui consilierul Marius Mitrof, de la Direcţia pentru Cultură. Buncărele lui Stalin, din Timiş Cei care călătoresc cu maşina pe drumul spre vama sârbească pot zări pe o parte şi alta a şoselei cocoaşele care ascund buncărele militare construite în anii ’50, de teama unui eventual atac din partea Iugoslaviei lui Tito. Începând cu 1952, la ordinul lui Stalin, România a construit 30 de kilometri de buncăre în jurul localităţilor Voiteg şi Jebel, judeţul Timiş, lângă graniţa cu Iugoslavia. În acea vreme, Stalin considera că Iugoslavia lui Tito era duşmanul de moarte al comunismului şi al lui personal. Adăposturile militare din anii ’50 au fost proiectate să reziste la bombe de 1.000 de kilograme, care ar fi putut fi lansate de iugoslavi. Ulterior, tunelurile subterane construite în Banat, lângă graniţa cu fosta Iugoslavie, au fost folosite de săteni pe post de colibă, stână, cramă sau chiar debara. La începutul anilor ’50, relaţiile dintre Gheorghe Gheorghiu-Dej şi Iosif Broz Tito s-au răcit după ce acesta din urmă a adoptat o politică independentă faţă de cea a blocului sovietic. Pentru că Tito a ales liberalismul, Dej s-a temut de un atac armat din partea Iugoslaviei. Astfel, în 1952, a început construcţia de fortificaţii din judeţul Timiş. Buncărele de

diferite mărimi şi utilităţi au răsărit ca muşuroii pe câmpurile din apropierea graniţei, pe o lungime de 30 de kilometri, în jurul localităţilor Jebel şi Voiteg. În Jebel a fost înfiinţată şi o unitate militară de mitraliere şi artilerie, iar soldaţii şi-au ocupat poziţiile în buncărele de pe câmp. Locul fostei unităţi militare, părăsite în anii ’60, a fost luat de actualul Spital de Psihiatrie din Jebel. „Acum 20 de ani se putea intra în toate. Ştiu că unele au fost curăţate, dar e greu să le găsim. E păcat că aceia care au buncărele nu fac ceva cu ele. Pot măcar să-şi facă un loc răcoros vara. A mai fost odată un cioban care a folosit buncărele ca stână”, povesteşte Gheorghe Gemănariu. În sat se află însă câteva din buncărele care se văd în toată splendoarea lor. În urmă cu opt ani, un localnic şi-a transformat buncărul din fundul grădinii în baracă. Sătenii povestesc că bătrânul îşi ţinea acolo cârnaţii şi şunca, dar după moartea lui, buncărul a fost inundat de apă. Un alt buncăr din sat a devenit depozit pentru o firmă care se ocupă cu producţia de saci din plastic. Beciul descoperit sub actualul parc „Eugen Ionescu” din Slatina descoperirea, care a ajuns să reprezinte principalul subiect de discuţie în Slatina vreme de câteva luni şi despre care se mai vorbeşte şi astăzi, a avut loc în vara anului 2007. La începutul lunii iunie a anului menţionat, municipalitatea efectua de zor lucrări de modernizare a parcului „Eugen Ionescu” (fosta Grădina Publică inaugurată în onoarea Reginei Maria în anul 1892, n.a.) situat în partea istorică a urbei, la intrarea în cartierul istoric al Slatinei. Muncitorii au dat întâmplător peste ceea ce părea o groapă destul de adâncă şi care nu fusese înghiţită de pământ. Văzând că „groapa” se adâncea undeva în adâncurile parcului, lucrătorii au anunţat inginerul de şantier, iar acesta, la rându-i, pe reprezentanţii Primăriei. Vreme de luni bune, acesta a fost principalul subiect de discuţie, subiect despre care se mai discută şi astăzi. Imaginaţia localnicilor a reprezentat izvorul multor zvonuri puse pe seama catacombelor. Astfel, acestea au fost „date” ca loc de întâlnire secret al revoluţionarilor de la 1848, în vreme ce alţii spuneau că auziseră de când erau copii despre asemenea beciuri îngropate folosite de soldaţii români în primul şi al doilea război mondial. Un alt zvon, crezut de mulţi slătineni şi acum, spune că locul menţionat ar fi fost folosit inclusiv de Securitate înainte de 1989 şi că acest adevăr nu trebuie să se afle. Alte zvonuri spuneau că tainiţa de sub parcul „Eugen Ionescu” nu ar fi decât intersecţia unor tuneluri secrete ce au străbătut oraşul la sfârşitul sec. XIX – începutul sec. XX. Modul cum se prezenta sala subterană de 100 metri pătraţi, prea mare pentru o simplă pivniţă sau beci de casă şi prevăzută şi cu o latură ce dădea impresia unui tunel lateral, a alimentat şi mai mult închipuririle localnicilor şi nu

numai. Ulterior, la câteva luni de la descoperire, a venit şi verdictul specialiştilor. „Iniţial, am crezut că ar putea fi vorba despre nişte catacombe deoarece prezenta un început de tunel pe o latură a sa, dar, la acest moment, suntem de părere că a fost una dintre pivniţele caselor deţinute de către boierul Ioan Varipaţi, cel care a donat Slatinei zona centrului din prezent (teren între fostul magazin „Oltul” şi parcul „Eugen Ionescu”, n.r.). Aceste case au fost demolate pentru a face loc Grădinii Publice inaugurate în 1892 şi credem că ceea ce am descoperit noi în anul 2007 reprezintă beciul uneia dintre casele sale, mai ales că acesta deţinea imobile mari – inclusiv actualul sediu al Oficiului Poştal nr. 2 din zonă –, deci nu erau simple case”, afirmă Aurelia Grosu, şefa secţiei Istorie şi Artă a Muzeului Judeţean Olt.

Top 10 baze secrete ale extratereştrilor pe Terra. Una dintre ele se află în România

Publicat: Duminică, 22 Ianuarie 2017 10: 53 // Actualizat: Duminică, 22 Ianuarie 2017 11: 25 // Sursa: romaniatv. net Autor: Daniel Spătaru

Suntem sau nu singuri în Univers? Această întrebare fascinează de mult timp omenirea, iar cinematografia şi literatura ne-au alimentat în bună măsură imaginaţia. Dincolo de extrateriştrii care ar veni să ne ajute sau, dimpotrivă, să ne distrugă, nu puţini sunt cei care cred că extratereştrii sunt deja printre noi. Adepţii acestei teorii susţin că ar exista cel puţin 4.000 de baze subterane ale extratereştrilor pe Terra. Iată-le pe cele mai importante 10.

573 3

2 5 Comentează

1. Muntele Shasta (California, SUA)

Acest stratovulcan din Munţii Cascadelor se ridică la 4.317 metri şi hrăneşte încă din zorii timpului cele mai nebuneşti legende. De exemplu, amerindienii din tribul Lore credeau că o fiinţă supremă, şeful Skell – căpetenia spiritelor, a coborât direct din cer şi şi-a stabilit reşedinţa aici. Azi se spune că extratereştrii s-ar ascunde în măruntaiele vulcanului, aşteptând să cucerească lumea. Intrarea către sanctuarul intern din Muntele Shasta se spune că este într-un lac cu apă limpede de lângă un afluent al Râului McCloud, pe partea de est a muntelui. Astronomii de la observatorul din California au observat lumini stranii, în anumite perioade ale anului. Luminile sunt de culoare albă şi ies din interiorul muntelui.

2. Pic de Bugarach (Franţa)

21 decembrie 2012 era data la care urma să vină Sfârşitul Lumii, potrivit calendarului maya. Astfel, numeroşi oameni au mers

la Bugarach, în departamentul Aude, iar echipele de televiziune au mers să filmeze fenomenul. De ce la Bugarach? Pur şi simplu din cauza extratereştrilor. Un zvon persistent, alimentat de ufologul Ghislain Sánchez, vorbea despre interferenţe electromagnetice, care ar avea „darul” să atingă telefoanele mobile sau alte echipamente electronice aduse în apropierea muntelui. Se crede că în interiorul muntelui există un lac ce este folosit drept hangar pentru OZN-uri, iar în noiembrie 2012 autorităţile franceze au fost chiar nevoite să interzică accesul pe munte, din cauza numărului mare de oameni care intenţionau să meargă în „singurul loc din lume care va supravieţui Apocalipsei”.

3. Amazonia (America de Sud)

Faptul că pădurea amazoniană are o mulţime de locuri suficient de stufoase pentru a face dificilă explorarea acestora, serveşte de minune adepţilor teoriei conspiraţiei şi ufologilor. Astfel, doi cercetători a căror identitate este necunoscută, au descoperit în 1974 două cratere adânci de mai multe sute de metri, conectate printr-o reţea de tuneluri. În acest labirint se presupune că au găsit rămăşiţele unor animale dispărute de o lungă perioadă de timp, dar şi de specii necunoscute. Aceiaşi cercetători au susţinut că acolo locuiesc extratereştri înalţi, cu pielea albă şi părul multicolor.

4. Munţii Bucegi (România)

Într-o frumoasă zi din vara anului 2003, o echipă specială din cadrul Departamentului Zero (SRI) a făcut o descoperire monumentală, existenţa unei baze extraterestre în aceşti munţi. Dorind să dezvăluie ce au văzut, românii au fost împiedicaţi de serviciile secrete americane şi numeroşi reprezentanţi ai Illuminaţi, care s-au deplasat în ţara noastră pentru a muşamaliza întreaga situaţie. Scanarea din satelit a muntelui a dezvăluit existenţa a două bariere energetice de dimensiuni mari, realizate de entităţi misterioase, care deţineau o tehnologie avansată. Prima barieră este precum un zid impenetrabil, care blochează gura unui tunel, în timp ce al doilea bloc energetic se manifestă sub forma unei cupole şi este situat la extremitatea cealaltă a tunelului. Atât tunelul misterios, cât şi blocurile energetice au fost aliniate cu formaţiunile de la exterior, Sfinxul şi Babele.

5. Los Angeles (California, SUA)

Aici ar fi vorba despre o bază submarină a extratereştrilor, situată în apropiere de coasta Californiei. Locul a fost construit de guvern, pentru a-i adăposti pe localnici în caz de dezastre, dar casa ar fi în realitate o colonie extraterestră. Acest lucru a fost dezvăluit

în 1995 de Phil Schneider, un arhitect care a lucrat la proiect, iar după ce a făcut publică informaţia a murit în condiţii misterioase. El spunea că ştie 131 de baze militare subterane cu adâncimea de aproximativ 500 de metri, construite pentru planurile Noii Ordini Mondiale. „Treaba mea era să cobor în găuri şi să verific mostrele de stâncă, recomandând explozibilul pentru fiecare tip de stâncă în parte. Ne-am pomenit la un moment dat într-o peşteră mare, plină de extratereştri cunoscuţi drept micii cenuşii. Am împuşcat doi dintre ei. Noi eram cam 30 de oameni şi deodată au apărut aproximativ 40 de extratereştri, care au fost toţi omorâţi. Am văzut apoi o întreagă bază subterană plină cu extratereştri. Mai târziu, am aflat că trăiau deja de mult timp pe această planetă... Asta explică multe despre teoria vechilor astronauţi”, spunea el într-o prelegere. El mai susţinea că locaţia oraşului Los Angeles a fost selectată deoarece se află deasupra tunelului subteran reptilian-Nefilim şi al sistemelor de peşteri şi/sau în puncte importante de vortex.

6. Antarctica

Oamenii care au intrat în posesia unor imagini din satelit au putut observa sub gheaţa groasă a Antarcticii o structură de tip nou, complet necunoscută. Deşi descoperirea rămâne învăluită în mister, se pare că ar fi vorba de o bază extraterestră de dimensiuni impresionante. Mai mult, oamenii de ştiinţă care lucrează Observatorul Icelube Neutrino de la Polul Sud au anunţat că au descoperit în gheaţa din Antarctica diverse particule de provenienţă extraterestră. Conform declaraţiilor cercetătorilor, aceste particule, pe care le-au numit neutrini, provin din afara sistemului nostru solar. Recent, o scară misterioasă a fost fotografiată din satelit în Antarctica, aceasta putând ascunde o piramidă sau un templu pierdut de mult timp.

7. Baza Dulce (New Mexico, SUA)

Despre statul american New Mexico s-ar putea spune că este locul unde se află amplasată ambasada extratereştrilor pe Pământ. Este un loc care alimentează fel de fel de fantezii încă de la sfârşitul anilor ’40, când o presupusă navă extraterestră s-a prăbuşit la Roswell. Dulce este un orăşel de aproximativ 2.500 locuitori, situat în Rezervaţia Apache Jicarilla, la o altitudine 2.066 metri. De aici au apărut multe relatări despre decolări şi aterizări OZN, răpiri „extraterestre”, mutilări umane şi animale. Aceeaşi bază este locul aşa-numitelor „războaie de la Dulce”, în care se spune că reptilienii şi cenuşiii s-au luptat cu personalul militar şi civil uman. Thomas Castello, un ofiţer de securitate de la Dulce, a

aproximat numărul „cenuşiilor” de la Dulce la peste 18.000, dar a văzut de asemenea şi numeroşi reptilieni umanoizi înalţi. Ştia de existenţa a şapte niveluri ale bazei, deşi admite că puteau fi mai multe, şi că extratereştrii se aflau la ultimele trei niveluri. De asemenea, gradul de securitate creşte odată cu nivelul.

8. Jitkur (Rusia)

Este considerată a fi Zona 51 a Rusiei. În mod oficial, această bază serveşte lansării rachetelor în spaţiu, dar în realitate aici s-ar afla vehicule extraterestre capturate, folosite pentru dezvoltarea unor tehnologii militare sofisticate, dar şi unele funcţionale, după cum a dezvăluit un renumit ufolog ucrainean. De asemenea, se spune că aici ar exista şi baze extraterestre subterane.

9. Parcul Naţional Nahanni (Canada)

Situată în nord-vestul Canadei, această rezervaţie cuprinde o zonă misterioasă, supranumită Valea Oamenilor fără Cap. Zona este accesibilă doar cu ajutorul bărcilor sau a avionului şi are proasta reputaţie că extratereştrii pe care îi găzduieşte sunt deosebit de agresivi şi au obiceiul de a-i decapita pe cei care intră pe teritoriul lor. Totul a început în anul 1908, când doi fraţi s-au dus să prospecteze valea, în căutarea aurului. Nu s-a mai auzit apoi de ei timp de un an, până când trupurile lor decapitate au fost găsite în apropierea râului. Nouă ani mai târziu, un explorator elveţian, pe nume Martin Jorgenson, a fost găsit, de asemenea, mort, cu trupul decapitat. În anul 1945, un miner din Ontario a fost găsit în sacul sau de dormit, având capul tăiat de la umeri.

10. Staffordshire (Anglia)

În timp ce se afla la muncă, un lucrător a descoperit întâmplător o trapă de metal, cu un inel de fier montat pe ea, în mijlocul unui câmp. Acest lucru l-a condus la intrarea în tuneluri. Câmpul se află într-o vale înconjurată din toate părţile de păduri dese. Muncitorul săpa un şanţ, iar incidentul a fost povestit în „Istoria Staffordshire” de doctorul Plot, care a scris cartea la sfârşitul anului 1700. Cercetătorii caută în continuare intrarea spre misterioasele tuneluri dar nu au putut stabili exact valea în care săpa acel muncitor.

NOUTĂŢI EXTERNE

Clarvăzătorii militari şi extratereştrii

Accesări: 4340

Pe 31 ianuarie 2013 a încetat din viaţa Ingo Swann (n.1933), clarvăzător legendar american, implicat nu doar în numeroase

proiecte militare ci şi în explorarea fenomenului OZN prin aceasta neobişnuita metoda. Rememoram cu acest prilej acţiunile de „vedere la distanta” (remote viewing) realizate prin extracorporalitate de armata americană, dar şi neaşteptatele legături ale acestor tehnici cu fenomenul OZN şi cu vizitatorii extratereştrii.

Robert Monroe

Interesul modern pentru fenomenul de extracorporalitate începe de la cercetările lui Robert A. Monroe (1915 – 1995), publicate, de pildă, în volumul Journeys Out of the Body (1971), tradusa şi în româneşte. El a descoperit în 1958 că se poate disocia de corpul său fizic. Pentru a explora acest fenomen, la începutul anilor şaptezeci, Monroe a întemeiat şi a devenit director executiv la faimosul Monroe Institute din Afton (Virginia), care şi-a câştigat reputaţia internaţionala mai ales prin studii asupra efectelor undelor sonore asupra minţii umane. Un astfel de efect era şi extracorporalitatea, sau „experienţa părăsirii corpului”, numita de Monroe, pentru prima dată, Out of the Body Experience, termen care a intrat în toată literatura anglo-saxonă sub numele prescurtat de OBE (sau uneori OOBE) şi pe care Monroe o definea ca „Un eveniment în care subiectul percepe o porţiune a mediului său, imposibil de perceput din poziţia în care se ştie că se găseşte corpul sau fizic în acel moment, şi ştie în acelaşi timp ca nu visează ori nu este prada fanteziilor”. Experienţele de „părăsire a corpului” sau „extracorporalitate” (OBE) se apropie de clarviziune prin faptul că în ambele cazuri o persoană „medium” îşi părăseşte corpul, sub forma unei dubluri numita „corp astral” şi se deplasează astfel într-un loc inaccesibil în acel moment corpului său, iar aici vede şi aude nişte lucruri pe care le poate relata şi care, verificate ulterior se dovedesc corecte. Petru Culianu aprecia ca experienţele extracorporale ale lui Monroe par a fi demne de încredere, chiar dacă cele relatate sunt deformate de eforturile de a „traduce” trăirile în limbaj obişnuit.

Îngrijorarea CIA

În aceeaşi perioadă, comunitatea de culegere de informaţii din America, dar şi CIA au început să se îngrijoreze deoarece au aflat ca Uniunea Sovietică cheltuieşte cam 60 milioane de ruble anual pentru „cercetări paranormale”, pe care sovieticii o numeau, folosind un neologism ceh, „psihotronica”. Aceasta suma avea să ajungă în 1975 la 300 milioane de ruble. CIA era îngrijorată în special de potenţialele aplicaţii operaţionale ale rezultatelor acestor cercetări, rezultate păzite de ruşi cu străşnicie.

Atât ruşii cât şi americanii căutau găsirea unor modalităţi de a spiona, prin clarvăzători, instalaţiile militare ale celeilalte parţi.

În acelaşi timp, CIA se confrunta cu o dilemă. Pe de o parte subiectul era considerat în SUA speculativ şi controversat, deci era greu de explicat consilierilor de la National Security Council (NSE); pe de altă parte exista pericolul ca aceasta „cursa” să fie câştigata de ruşi, aşa cum s-a întâmplat şi cu satelitul „Sputnik”. Soluţia a stat în inventarea termenului de Psychic Warfare Gap (decalajul în războiul psihic) care irita mai puţin.

NSE a fost convins să accepte finanţarea unor proiecte în acest sens, iar atunci când Congresul a aprobat şi el, CIA a adoptat (la fel ca fata de fenomenul OZN) o dubla politica. Pentru marele public, prin campanii susţinute de dezinformare, se străduia să discrediteze cercetările privind fenomenele paranormale. Dar în secret, a cheltuit, de la bun început, 20 de milioane de dolari prin finanţarea unor proiecte şi programe în acest domeniu.

Ingo Swann

Ingo Swann şi-a descoperit de tânăr capacitatea de clarviziune. El a obţinut apoi o dubla licenţa, în biologie şi arte, la Westminster Collège, Salt Lake City, Utah. A fost trei ani militar în Coreea, apoi doisprezece ani funcţionar la secretariatul ONU. Participarea sa în experimente de parapsihologie a început în 1969. În următorii douăzeci de ani a luat parte la proiecte desfăşurate în laboratoare de cercetare. A susţinut multe conferinţe publice. Deşi nu a făcut demonstraţii de clarviziune în public, numărul de teste efectuate în laborator a fost atât de mare încât s-a scris despre el că a fost „cel mai ştiinţific paranormal” sau „cobaiul cel mai testat al parapsihologiei”.

Swann a experimentat în 1970 – 71 influenta gândului asupra plantelor, la New York, împreună cu prietenul sau Cleve Backster, cel care a descoperit, cu ajutorul detectorului de minciuni, ca plantele reacţionează la simpla intenţie de a le face rău. În 1971 – 72, la City College din New York, Swann a reuşit să modifice, de la o distanţă de 8 metri, prin psihokinezie, temperatura unor termistoare închise în termosuri.

În perioada 1971 – 73 Swann a devenit subiectul unor experienţe de extracorporalitate, realizate de American Society for Psychical Research (ASPR), în New York City. În anii 1972 – 73, el a reuşit să pună la punct, împreună cu psiholoaga Dr. Gertrude Schmeidler, la ASPR, protocoale pentru creşterea acestor abilitaţi, pentru care a propus termenul de Remote Viewing (vedere la distanta). De pildă, el era aşezat pe un scaun, legat cu diverşi electrozi care-i monitorizau mişcările. La o anumită înălţime deasupra capului, pe o platforma, era aşezată o cutie închisa şi sigilata, în care se aflau anumite simboluri pe care trebuia să le citească „proiectându-şi conştiinţa” asupra lor şi să le reproducă

apoi în faţa unei comisii. Rezultatele au fost foarte bune; analizate statistic, ele depăşeau mult simpla coincidenta. Într-una dintre ocazii, Swann le-a spus ca lumina din cutie, îndreptata asupra simbolului, era absenta, ceea ce nu avea cum să ştie altminteri.

Mai târziu experienţele de clarviziune s-au extins şi în afara instituţiei. De pildă, se trăgea la sorţi numele unei localităţi din SUA, Swann spunea cum e vremea acolo, apoi cineva dădea un telefon să vadă dacă clarvăzătorul a „văzut” corect sau nu. Un alt experiment a fost cel în care un membru al echipei de cercetare se deplasa undeva mai departe în New York, lua aminte la ce anume e în jur, iar Swann trebuia să ghicească unde se afla persoana. Prima experienţa de acest tip a avut loc pe 22 februarie 1972, cu rezultate încurajatoare.

Swann povestea ca, în aceasta conjunctura, la sfârşitul lunii octombrie 1971, era la Washington, împreună cu un coleg. Persoane din CIA i-au invitat la o discuţie, într-un bar (lumea se ferea încă să abordeze subiectul într-un loc oficial). Către sfârşitul întrevederii, cel care părea să fie şeful l-a întrebat „Domnule Swann, dacă ar fi să puneţi la punct un program pentru analiza ameninţării, ceva care să se potrivească cu ceea ce fac sovieticii, cum anume aţi proceda?”...

Stanford Research Institute

În 1972 fizicianul Harold E. Puthoff Ph. D. de la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (institut rebotezat apoi SRI International), era implicat în cercetări privind laserele şi încerca să obţină un grant pentru cercetări privind biologia cuantica. Între altele, el se întreba dacă teoriile fizicii, aşa cum le cunoaştem azi, ar fi capabile să descrie procesele vieţii. În acest scop, Puthoff a sugerat să se facă măsurători pe plante, în genul celor practicate de Cleve Backster, pe care l-a şi invitat să participe la cercetare.

Ingo Swann, care colabora cu Backster şi a văzut invitaţia, i-a scris, pe 30 martie 1972, lui Puthoff, întrebându-l dacă era interesat să efectueze împreună experimente de parapsihologie, menţionând realizările sale. Puthoff l-a invitat pe Swann să-i facă o vizita, timp de o săptămână, în iunie 1972, la SRI, unde îşi va putea demonstra capacităţile.

Înainte de vizita lui Swann, Puthoff îngropase, sub o podea de beton groasa de un metru şi jumătate, în conteinere de aluminiu şi cupru, un magnetometru, folosind o joncţiune Josephson. Aparatul era destinat detectării cuarcilor. Swann, când a apărut, a simţit existenta aparatului şi, concentrându-se, a reuşit să facă o schiţa a mecanismului sau intern. De asemenea, a reuşit să influenţeze semnificativ undele sinusoidale ale câmpului sau magnetic. Puthoff

a fost atât de impresionat de aceasta întâmplare încât a scris şi a publicat despre ea un articol într-o revistă de specialitate.

Peste câteva săptămâni, au apărut la SRI doi ofiţeri CIA. Cu siguranţa aceştia ştiau deja ca Puthoff lucrase în trecut ca ofiţer de informaţii în marina militară şi apoi, ca civil, la National Security Agency (NSA). Cei doi i-au expus lui Puthoff îngrijorarea CIA fata de eforturile sovietice în parapsihologie, finanţate de KGB (securitatea statului) şi GRU (informaţiile militare). Întrucât comunitatea ştiinţifică occidentala considera parapsihologia un domeniu „dubios”, CIA cauta o instituţie de cercetări situata oarecum în afara institutelor academice oficiale, pentru a putea desfăşura în linişte un program de cercetare clasificat. Apoi l-au întrebat pe Puthoff dacă ar fi interesat să continue experimentele cu Ingo Swann, iar dacă rezultatele vor fi încurajatoare, să ia în considerare un program pilot pentru a adânci investigaţiile?

Puthoff a fost de acord. El comenta ulterior că a acceptat să colaboreze cu serviciile secrete deoarece, din activităţile sale anterioare ştia că „războaiele s-au declanşat, aproape de fiecare dată, din cauza unui eşec în obţinerea de informaţii secrete, prin urmare cea mai puternică arma pentru pace este să ai informaţii secrete de buna calitate”.

Primul astfel de program, finanţat de CIA, s-a derulat, în perioada ianuarie-august 1973, la Stanford Research Institute (SRI), din Menlo Park, California (rebotezat apoi SRI International), fiind condus de fizicianul Harold E. Puthoff Ph. D.

Primele teste făcute la SRI au fost simple şi încununate de succes. Ofiţerii CIA îl rugau pe Swann să descrie ce este într-o cutie închisa.

Ca un rezultat al acestor teste, în octombrie 1972, s-a negociat un program pilot de opt luni, cu un buget, relativ modest, de 50.000 de dolari, numit „Program de măsurare a biocâmpurilor”. Programul s-a derulat pe primele opt luni din 1973 şi la el s-a asociat şi Russell Târg, unul dintre colegii lui Puthoff, implicat de mai mult timp în cercetări de parapsihologie. Au fost prezenţi şi trei angajaţi CIA. S-au derulat 55 experimente de clarviziune, unele foarte interesante.

De pildă, experimentul 46, de pe 27 aprilie 1973, prevedea „Încercarea de a dovedi ca percepţia prin clarviziune poate fi extinsa la distante foarte mari”. Obiectul ţinta ales a fost planeta Jupiter. Se lucra cu doi clarvăzători în paralel. Unul era Ingo Swann, în California, celălalt Harold Sherman în Arkansas. Obiectivul era sa se vadă dacă cele relatate de cei doi, aflaţi la o distanţă de 2000 de mile unul de celălalt, coincid. Răspunsul a fost pozitiv. Atâta doar ca pe desenele făcute de Swann cu această

ocazie planeta apărea înconjurata de un inel de asteroizi. Acest fapt contrazicea ceea ce ştiau astronomii pe vremea aceea, dar inelul a fost descoperit în 1979 de sonda spaţială Voyager 1.

Una dintre primele probleme cu care experimentatorii s-au confruntat a fost modul în care trebuie comunicat către medium locul în care trebuie „să se deplaseze” prin extracorporalitate. Din consultările avute, soluţia cea mai interesantă a venit de la Jacques Vallée, care lucra în vecinătate, în Silicon Valley. Acesta a sugerat să se folosească drept „adresa” perechea de coordonate geografice (latitudine, longitudine). O primă ţinta codificată astfel a prevăzut o instalaţie secreta din statul Virginia de Vest. Au fost doi clarvăzători; unul a făcut o hartă detaliată a clădirii şi a celor aflate pe terenul înconjurător, iar celălalt a urmărit informaţii din interior, între care coduri şi parole. Rezultatele au fost confirmate ulterior de angajaţii CIA.

Pe 21 şi 22 iulie 1973 ţinta, stabilita prin coordonate, a fost o instalaţie meteorologica sovieto-franceza din insula Kerguelen, aflata în sudul Oceanului Indian. Swann comenta ca, peste şase ani, a avut ocazia să vadă o hartă topografica a insulei şi să confirme ca descrisese corect principalele clădiri, culoarea lor portocalie, ca şi alte caracteristici, chiar dacă unele detalii din jur îi scăpaseră.

În a doua parte a anului 1962 URSS a efectuat, în Novaia Zemlia şi la Semipalatinsk, ultimele dintre cele 65 de teste nucleare în atmosferă. La începutul anului 1963 sovieticii au semnat un moratoriu, conform căruia urma sa efectueze doar teste subterane. Întrucât de atunci spionajul american nu mai dispunea de suficiente informaţii privind producţia de materiale nucleare, modurile de utilizare şi aplicare, ca şi tendinţele viitoare, în 1974 CIA a decis să recurgă la clarvăzători în acest scop.

Ingo Swann la Stanford

Lucrând la Stanford Research Institute, în cadrul unui proiect numit SCANATE, Ingo Swann a pus la punct o „tehnologie a clarviziunii”, numita Controled Remote Viewing (CRV). La început, americanii, ca şi ruşii, au căutat să folosească în acest scop oameni care demonstraseră darul natural al dedublării şi clarviziunii. Prin CRV, o persoană oarecare poate capătă, după un antrenament corespunzător, de circa doi ani, şi cu ajutorul unor instalaţii tehnice anume concepute, capacitatea de a se „dedubla”, adică de a se transpune, printr-o „dublura astrală”, într-un punct ales de pe glob (şi nu numai...), fiind în stare să vadă şi să descrie apoi în detaliu locuri, instalaţii, încăperi, documente secrete.

Tehnica CRV de pregătire a clarvăzătorilor are trei faze:

(1) Exerciţii de meditaţie transcendentala care lărgesc şi

împlinesc câmpul conştiinţei, în armonie cu subconştientul. Aceasta faza pleacă de la presupunerea ca ceea ce împiedica oamenii să aibă capacitatea naturala de clarviziune este controlul tiranic al conştiinţei care alterează activitatea etajelor inferioare, inconştiente, ale minţii. Pentru pregătirea unui viitor clarvăzător se recurge deci la început la tehnici de meditaţie transcendentala. Metoda, veche de secole, presupune un minimum de două şedinţe a 20 de minute pe zi, un timp mai îndelungat şi sub îndrumarea unui instructor. Erau prevăzute şi alte operaţii complementare.

(2) Într-o a doua faza, învăţăcelul trebuie să treacă prin tehnici non-invazive de control şi „sincronizare emisferica” a frecventelor din creier (de pildă, a celor relevate prin electroencefalograma). Aceste tehnici (metoda „Hemisync”, programul „Gateway Voyage”) fuseseră puse la punct în institutul condus de Robert A. Monroe. De pildă, într-o ureche se inducea un sunet cu frecventa de 100 Hz iar în cealaltă de 104 Hz. Bătaia produsă prin interferenta celor două sunete, imperceptibila conştient (în acest caz de 4 Hz, corespunzătoare undelor EEG theta), producea efecte electrochimice specifice. S-au încercat numeroase combinaţii de frecvente, în dorinţa de a reproduce electroencefalogramele constatate la persoanele care manifestau aptitudini paranormale. În felul acesta s-a reuşit „cartarea” şi simularea situaţiilor care erau capabile să inducă stări alternative ale conştiinţei, sau „însuşiri paranormale”, la subiecţi anume antrenaţi.

(3) A treia faza a tehnicii CRV consta în însuşirea unor roluri în cadrul unor „scenarii” conţinând un număr de situaţii bine definite. Sunt instruite două persoane: un medium şi îndrumătorul său. Informaţiile primite de subconştientul mediumului sunt înregistrate printr-un sistem de „procese-verbale”. Mediumul nu are voie să-şi gândească paşii următori şi nici să facă interpretări, încercând, atât cât este în stare, să elimine intervenţiile conştiinţei (raţionalizări, imaginaţie) care deformează informaţia recepţionată. Singurul care are voie să interpreteze şi să indice în consecinţa următoarele obiective de observat este îndrumătorul. Tot el este cel care notează cele relatate. O parte din „procesele verbale” pot fi constituite din desene făcute de medium; acestea sunt de regula schiţe sau simboluri cifrate, necesitând ulterior o muncă de decodificare.

Prin proiectul SCANATE, finanţat de CIA până în 1976, Swann a pregătit peste o duzină de persoane capabile să realizeze performante remarcabile de vedere la distanţă. La proiect a fost cooptat sporadic, între 1972 şi 1974, şi Uri Geller.

Acurateţea tehnicilor SIV nu e perfecta (ca de altfel a niciunei

tehnici de clarviziune), dar precizia poate fi crescuta prin mai mulţi clarvăzători lucrând în paralel, în mod independent, asupra aceluiaşi obiectiv şi comparând apoi informaţiile obţinute. Cu cât sunt mai mulţi „clarvăzători” simultan, cu atât creste şi gradul de încredere în informaţia obţinuta.

Pat Price

Un alt personaj legendar şi pitoresc al clarviziunii militare americane a fost Pat Price. Când a apărut la SRI, în preajma lui Puthoff, în 1973, era deja trecut de cincizeci de ani, şi avea un CV cu ocupaţii obişnuite, fără un trecut militar. El demonstra în schimb calităţi native excepţionale de clarvăzător. Directorul CIA, amiralul Stansfield Turner, scria despre el în 1977, în Chicago Tribune, ca putea „vedea”, prin abilităţile sale psihice, ce se întâmpla în întreaga lume. Era suficient să iaraţi fotografia unui loc şi el putea spune ce activitate se desfăşoară acolo în acest moment.

În 1975, clarvăzătorul Pat Price, pregătit astfel, a fost pus să descrie birourile dintr-o instalaţie militară subterana aflata într-un loc secret în statul Virginia, birouri pe care Price, nu le vizitase niciodată. Descrierea a corespuns atât de bine cu realitatea încât un funcţionar al serviciilor secrete americane care asista la test a exclamat uluit: „la dracu’ – nu se mai poate tine niciun secret!”

Price i-a pus pe masă, în 1973, lui Puthoff, un dosar cu rezultatele unei investigaţii făcuta din proprie iniţiativa, prin care spunea ca a identificat şi a descris patru locaţii în care s-ar afla baze subpământene ale extratereştrilor.

Prima era sub muntele Perdido din Pirinei (3352 m), unde se afla un sistem de peşteri cu vechi picturi rupestre reprezentând presupuşi extratereştri. A doua în muntele Inyangani (2592 m), cel mai înalt vârf din Zimbabwe, Africa. A treia baza ar fi fost sub muntele Hayes din Alaska, iar a patra sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei.

În iulie 1975 Price era implicat în descoperirea prin clarviziune, pentru CIA, a unor detalii privind baze din Libia utilizate de terorişti. Fiind în vizita, pe 14 iulie, în Las Vegas, a făcut, aparent, un atac de cord şi a murit. Incidentul a constituit un motiv invocat de CIA pentru întreruperea colaborării cu SRI, însoţita şi de sugestia trecerii spionajului prin vedere la distanta la serviciile de informaţii ale armatei SUA. Circumstanţele morţii lui Price au rămas suspecte. S-a spus, de pildă, că ar fi fost otrăvit de un asasin sovietic, apoi o persoană neidentificată ar fi apărut în spital, convingând personalul că nu e necesara o autopsie.

Agenţia de Informaţii a Armatei

Într-un interviu, Ingo Swann istorisea un incident, petrecut în 1975 sau 1976. Era un „mare test” de care depindea finanţarea

următorului proiect. Asistau o serie de militari, inclusiv un general cu două sau trei stele. Swann a fost solicitat să facă o demonstraţie, sub îndrumarea doctorului în fizica Harold Puthoff. Obiectivul care li s-a dat a fost urmărirea unor submarine sovietice. Dar ceea ce observa Swann, prin clarviziune, era un submarin care a doborât un OZN, sau poate OZN-ul a tras în submarin. Ce putea face? Puthoff era palid când a înţeles situaţia, l-a privit şi i-a şoptit „Cristoase! E spectacolul tău. Fa ce crezi că trebuie făcut". Aşa ca Swann a desenat imaginea OZN-ului, aşa cum îl văzuse. Generalul, care stătea lângă el, l-a întrebat ce reprezintă schiţa, iar Swann i-a răspuns „Domnule, cred că e destul de evident ce este". Militarul a luat hârtia, s-a ridicat şi, urmat de toţi ceilalţi au părăsit imediat încăperea. Puthoff şi Swann s-au întors la hotel, după care, convinşi că au ratat testul, s-au dus într-un bar să se îmbete. Totuşi, peste trei zile Puthoff a primit un telefon de la general, în care acesta a spus „OK! De câţi bani aveţi nevoie?"

Începând din 1977, când Agenţia de Informaţii a armatei americane a preluat de la CIA proiectul de clarviziune, acesta a primit diverse nume: Grill Flame, Center Lane, Sun Streak sau Stargate.

În acest mod, în anii care au urmat, s-a „cotrobăit", cu mai mult sau mai puţin succes, prin locuri secrete, aparent bine păzite. De pildă, la un moment dat „coordonatele" pentru observare au fost îndreptate asupra unor centre de supraveghere a sateliţilor din URSS. Ulterior, prin acţiuni complementare de spionaj, s-a dovedit ca informaţiile obţinute prin clarviziune fuseseră remarcabil de corecte.

Primii care şi-au însuşit metoda CRV au devenit la rândul lor instructori. Într-un articol din 1992 Swann arata ca însuşirile de clarviziune se manifesta spontan la anumiţi indivizi, cu o acurateţe a informaţiilor obţinute între 15% şi 50%, dar mai des aproape de limita de jos. Dar în 1982 autorii metodei ştiau deja ca, prin tehnici specifice de antrenament aceste valori pot ajunge la o acurateţe de 65 – 95%. Începând din 1978, un aşa numit „Detaşament G" (sau „Grill Flame") din armata SUA a primit misiunea sa folosească în mod curent clarviziunea pentru obţinerea de informaţii.

Swann nu numai ca a introdus noi metode de gândire privind cercetările asupra conştiinţei, dar a creat probabil cea mai larg utilizata metoda de instruire privind dezvoltarea abilitaţilor de clarviziune. În paralel, a realizat mii de sesiuni de vedere la distanta, cu scopuri de cercetare, instruire sau operaţionale.

Abilităţile parapsihice ale majorităţii celor cu calităţi de medium, deşi remarcabile la un moment dat, se erodează destul de

rapid. Ingo Swann a fost şi în acest caz o excepţie, rezistând timp de 19 ani în cercetările de vârf ale domeniului. Totuşi, în interviurile date la sfârşitul carierei, el recunoştea ca stresul îndelungat al muncii de laborator şi necesitatea de a apăra şi demonstra în permanenta validitatea facultăţilor psi, au costul lor. Într-o expunere ţinuta în martie 1994 la Naţiunile Unite şi intitulată „Oamenii de ştiinţă au găsit baza celor cel puţin şaptesprezece simţuri şi percepţii ale omului”, el afirma ca facultăţile psi şi experienţele extraordinare nu sunt toate abordabile de ştiinţa, fiind implicate probleme sociale, filosofice, politice şi religioase, care nu pot fi reduse la o cercetare obiectiva şi raţionala.

Ingo Swann s-a ocupat, până în 1983, de pregătirea celor din „Detaşamentul G”, pe baza acestei „tehnologii a clarviziunii”. Dar în acel an 1983, se pare ca obiectivul dorit de militari fusese atins. Atunci maiorul Ed Dames, care a preluat proiectul, a ales dintre cei antrenaţi de Swann o echipa care, sub numele de CENTER LANE, putea continua activităţile şi fără mentorul lor. Ingo Swann nu a primit deloc bine aceasta despărţire. El se va retrage complet din program în 1989, declarând ca, din păcate, au fost acceptate şi persoane lipsite de aptitudini, între care ar fi fost chiar Ed Dames. Acesta, un fost student al său pe care ar fi preferat să nu-l aibă, ar fi fost „impus din raţiuni politice”.

După Ingo Swann

În 1985, la Washington, clarvăzătorii au făcut o demonstraţie, descriind casa de vacanta a lui Gorbaciov, după care, primind imagini ale unor submarine sovietice au determinat exact coordonatele în care acestea se aflau la momentul respectiv. Forţele Navale au acceptat ca pozitive rezultatele şi au declanşat un proiect de monitorizare a submarinelor sovietice, numit Aquarius. Metoda a fost folosita în decursul anilor, e drept cu prudenta, pentru localizarea unor instalaţii militare inamice, a rampelor de lansare a rachetelor, a submarinelor, iar în războiul din golf a depozitelor de arme chimice irakiene. Generalul Ed. Thompson, care a patronat un timp aceasta operaţie, afirma ulterior: „Ne-am convins ca vederea la mari distante era un fenomen real, nu o înşelătorie” chiar dacă „nimeni nu ştia cum să-l explice”.

Între 1986 şi primăvara 1995, echipa de clarvăzători a primit, de la organisme militare, peste 200 de sarcini operative concrete, în vederea obţinerii unor informaţii care nu erau accesibile prin alte surse. Printre proiectele şi operaţiile abordate, în decursul timpului, mai pot fi menţionate cele având drept ţinta pe Moammar Gadhafi din Libia, sau pe generalul Manuel Noriega din Panamá. S-

a spus că ar fi existat şi un proiect, numit THORN, destinat explorării fenomenului OZN.

Programele de „Fenomene Mentale Anormale”, desfăşurate la SRI din 1973 până în 1989 au fost continuate la Science Applications International Corporation (SAIC) între 1992 şi 1994. După plecarea lui Swann, tehnicile sale au fost modificate. S-au introdus două noi metode, una bazată pe scriere automata, cealaltă utilizând şi cărţi de tarot, metode pentru care nu existau teste anterioare de laborator. Rezultatele acestora au fost mult mai puţin fiabile. Se pare că au fost şi probleme de management, dar şi o reducere drastica a personalului, inclusiv ca urmare a dispariţiei ameninţării din partea „adversarului tradiţional”.

În aceste condiţii, proiectul Stargate, de clarviziune militară, a fost oficial închis în 1995, în urma a doua studii independente. Prima, efectuata de Dr. Jessica Utts de la Universitatea din California, spunea: „Este clar ca o cunoaştere în afara cailor obişnuite este posibila şi a fost demonstrată. Aceasta concluzie nu se bazează pe o credinţă ci pe criterii ştiinţifice îndeobşte acceptate”. Celălalt studiu, realizat de Dr. Ray Hyman de la Universitatea din Oregon, era de altă părere, spunând că „nu cred că descoperirile parapsihologiei contemporane, inclusiv cele făcute de programele SRI/SAIC justifica sa afirmam că a fost dovedita existenta unor fenomene mentale ieşite din comun”.

Oricum, guvernanţii au considerat ca finanţarea programului nu se mai justifica. Mai mulţi dintre foştii clarvăzători militari şi-au deschis companii private, prin care continua utilizarea tehnicilor deprinse. Exista de asemenea un interes crescând din partea marelui public, dornic să folosească sau să-şi însuşească asemenea tehnici.

Pe urmele extratereştrilor

Experimentele de extracorporalitate au avut uneori şi ţinte nepământene. Pe lângă experimentul din 1973, care l-a trimis pe Swann în preajma planetei Jupiter, în jurul căruia a văzut un inel, fapt descoperit de astronomi abia în 1979, unii participanţi la experiment s-au întrebat dacă metoda clarviziunii n-ar putea oferi nişte răspunsuri privind enigmaticul fenomen OZN şi ipotetica prezenta extraterestra (ET) pe Pământ. În autobiografia sa: Penetration: The Question of Extraterrestrial and Human Telepathy, Swann declara ca, pe tot parcursul programelor oficiale de clarviziune, a existat un interes constant privitor la fenomenul OZN. Între altele, el însuşi pretindea ca a vizitat, prin clarviziune, fata nevăzuta a Lunii, văzând acolo baze extraterestre.

Swann a rămas totuşi prudent. Într-un articol din 1992, el scria ca acurateţea clarviziunii depinde de posibilitatea de a

confirma, fie şi parţial, dacă ceea ce spune mediumul coincide cu realitatea. Or, aşa ceva nu e posibil în cazul fenomenului OZN, prin urmare aici riscam să ne pierdem în speculaţii. Apoi, clarvăzătorul care se concentrează asupra unei ţinte, recunoaşte acolo lucruri pe care le-a mai văzut, sau cu care este cât de cât familiar. Dacă va vedea ceva ce n-a mai văzut niciodată, nu va şti cum să-l „decodifice". În astfel de cazuri, „un al doilea mecanism de interpretare analitica" va încerca identificarea obiectelor cu ceva cunoscut, cu care seamănă cât de cât; cu unele va reuşi, celelalte vor fi rejectate. Pe scurt, va fi automat modificat sau rejectat tot ce nu se potriveşte experienţei pe care o avem în realitatea noastră.

Este posibil ca Swann să se fi gândit aici şi la cazul descris de Darwin, când vasul Beagle a acostat lângă o insulă din Ţara de Foc; băştinaşii s-au interesat de barca cu care veniseră expediţionarii, deoarece aceasta aducea întrucâtva cu pirogile lor, în schimb nu au acordat nicio atenţie corăbiei ancorata în larg, de parcă nici nu ar fi văzut-o, întrucât aceasta nu semăna cu nimic din ceea ce aveau ei în minte, din experienţa lor.

Swann scria în continuare ca, prin acest mecanism, atunci când întâlnim un fenomen neobişnuit (cum este OZN/ET), noi vom lua de buna aceasta „înţelegere secundara", deci interpretarea bazată pe experienţa noastră. Acest neajuns este mereu prezent în cazul clarvăzătorilor confruntaţi cu situaţii inedite. Probabil ar trebui să li se ceară sa deseneze ceea ce vad; dar nu e sigur ca ceea ce ei percep drept un obiect material chiar asta şi este. Ar putea fi, de pildă, nişte procese. Soluţia ar fi să se culeagă, pe această cale, cât mai multă informaţie bruta şi să nu se facă speculaţii, înainte ca cele colectate să devină autoconsistente şi înainte de a avea o imagine mai clară asupra a ceea ce se întâmpla.

Skip Atwater

Un personaj important care s-a alăturat, în 1978, proiectului STARGATE, de clarviziune militară a fost locotenentul F. Holmes Skip Atwater, care activase din 1968 ca ofiţer de informaţii al armatei. Colaborând cu Stanford Research Institute (SRI), unde activau Swann, Puthoff şi ceilalţi care puseseră la punct tehnicile de clarviziune, el a primit sarcina sa orienteze primii şase candidaţi la însuşirea acestor tehnici, lucrând apoi ca ofiţer instructor. Ulterior, în iunie 1988, Atwater a fost recrutat de Robert Monroe ca director de cercetare la Institutul Monroe, devenind în 2006, pentru doi ani, chiar preşedintele institutului.

Atwater descrie cum decurgea o şedinţă de vedere la distanţă. Două persoane: clarvăzătorul şi un îndrumător, primeau, într-o incinta bine izolată, într-un plic sigilat, „ţinta", care putea fi o imagine sau coordonate geografice generate aleator. Niciunul

dintre cei doi nu ştia ce anume se afla în plic, motiv pentru care metoda a fost numita „dublu-orb”. Mediumul trebuia să facă schiţe privind ţinta sau să se noteze despre ea o scurta descriere verbală. Astfel de şedinţe aveau fie un rol operativ, fie unul de antrenament. La început, ţintele de antrenament erau lacuri, insule, munţi, poduri etc. O ţinta predilecta devenise Muzeul de Istorie Naturala din San Francisco. Unii deveniseră atât de iscusiţi încât puteau identifica anumite vitrine. Dar în paralel, ei erau trimişi, operativ, să descrie şi o anumită camera dintr-o ambasada străina, ori un anumit loc dintr-o uzina de armament. Atwater afirma ca lui i-a venit pentru prima dată ideea de a folosi drept ţinta, pe parcursul acestor şedinţe, OZN-uri sau extratereştri. În aceste cazuri, clarvăzătorii nu ştiau de fapt ce anume urmăresc şi aceste ţinte nu au fost nici cerute nici aprobate de conducerea militară. Dar Atwater, ca ofiţer instructor, avea autoritatea sa decidă ţinta de antrenament.

Desigur, din punctul de vedere al oamenilor de ştiinţa, un obiectiv ca OZN/ET diminua seriozitatea experimentelor de clarviziune, întrucât corectitudinea celor raportate nu putea fi nicicum controlata. Pe de altă parte, au existat şi persoane care au spus ca lipsa de constrângeri în timp şi spaţiu a tehnicilor de clarviziune fac din acestea instrumentul ideal pentru a explora tărâmul extraterestru şi OZN-urile. Din păcate, unii dintre practicanţii tehnicilor au devenit excesiv de zeloşi în această direcţie, uitând ca niciodată nu poţi avea totala încredere în datele obţinute astfel.

În 1982, Puthoff i-a înmânat lui Atwater documentele primite în 1973 de la Pat Price, privind cele patru presupuse baze extraterestre pe care el le-ar fi identificat prin clarvizune: sub muntele Perdido din Pirinei, în muntele Inyangani din Zimbabwe, Africa, sub muntele Hayes din Alaska şi sub muntele Ziel din teritoriul nordic al Australiei. Între multe altele, pe lângă indicaţii privind specializarea celor patru baze, în raportul lui Price scria ca scopul principal al extratereştrilor de aici ar fi fost „asigurarea implanturilor B.T.L., transportul noilor recruţi şi funcţia generală de monitorizare”. Atwater recunoaşte ca nici azi nu s-a aflat ce puteau fi aceste „implanturi B.T.L”. Price a mai afirmat ca locuitorii bazelor semănau cu oamenii, cu excepţia inimii, plămânilor, sângelui şi ochilor... Locaţiile bazelor erau deosebit de bine camuflate, aveau activităţi complementare şi posedau tehnologii foarte avansate. Price a mai adăugat ca extratereştrii foloseau „transferul gândurilor, pentru a ne controla motor”.

Discutând cu Puthoff, Atwater i-a spus: „dar dacă e ceva adevărat?” Puthoff şi-a amintit ca un prieten al său cunoaşte pe

şeful staţiei CIA din Australia de Nord. L-au sunat, întrebându-l dacă se întâmpla ceva deosebit pe acolo. Omul le-a răspuns ca „misiunea mea e una moarta, nu se întâmpla nimic aici, în afara acelor OZN-uri care tot zboară în jurul muntelui Ziel”.

Atunci Atwater a dat unor clarvăzători militari drept ţinta locaţiile celor patru baze, evident fără să le spună absolut nimic despre constatările lui Price. Spre surpriza sa, aceştia au descris aceleaşi detalii pe care le menţionase şi Price.

Joe McMoşneagle

Unul dintre cei ce au contribuit la „explorarea” presupuselor baze extraterestre despre care vorbea Pat Price a fost şi Joseph McMoşneagle (n.1946), numit „clarvăzătorul nr. 1” al unităţii de spionaj militar prin vedere la distanta, unitate având sediul la Fort Meade, Maryland. McMoşneagle a reconfirmat recent ca cele mai multe şedinţe în care clarvăzătorii au văzut OZN-uri sau extratereştri au fost făcute în afara unor cerinţe ale vreunei agenţii guvernamentale. Totuşi, îşi amintea ca, la un moment dat, în 1980, a fost solicitat de Air Force să se concentreze prin clarviziune asupra unui obiect care zbura deasupra unei baze din blocul răsăritean. El a descris atunci un obiect cu aspect de farfurie, zburând cu 4.000 mile pe ora, la o altitudine de 13.000 de picioare, şi care a făcut la un moment dat o schimbare de traiectorie de 90 de grade. Ulterior a aflat ca ţinta, asupra căreia Air Force obţinuse informaţii şi pe alte căi, avea viteza de 3900 mile pe ora, zbura la 11.000 de picioare şi a făcut acea întoarcere în unghi drept, exact cum spusese el.

Clarvăzătorii puteau explora şi trecutul şi, într-o oarecare măsură, scenarii de viitor. De pildă, într-o şedinţă de antrenament din octombrie 1983, Joe McMoşneagle a fost implicat în observarea unui OZN, implicând şi o întâlnire cu un extraterestru, în apropiere de Clearwater Lake, Missouri, data fiind 27 martie 1973. O alta şedinţa, din aceeaşi perioadă, a avut ca ţinta Golful San Matiaş din Argentina, în 1981. Aici aparent un OZN a răpit militari de pe o navă. Pe lângă Joe McMoşneagle ţinta a fost explorata şi de clarvăzătorul Tom Nance, folosind o tehnică diferita. Amândoi au dat descrieri concordante. Ulterior, în aprilie 1985, un alt clarvăzător, antrenat de Ingo Swann, pe nume Bill Ray a primit drept ţinta acelaşi eveniment din golful San Matiaş, cu acelaşi rezultat.

În iulie 1982, Atwater i-a dat lui Joe McMoşneagle drept ţinta muntele Hayes din Alaska, unul dintre cele patru locuri în care Pat Price spusese că ar exista baze subterane extraterestre. Între altele, Joe a raportat: „Totul e sub pământ, alimentat cu energie ca o uzina atomică. Nu am cuvinte potrivite să descriu ce vad... Este

prototipul a ceva. Nu pricep din partea ţintei nicio intenţie agresiva. Nu simt prezenta unor indivizi”.

Programul militar de cercetare High Frequency Active Auroral Research Program (HAARP) are antenele sale la 100 mile sud-est fata de muntele Hayes. Aşa ca uneori şedinţele de clarviziune descriau „ceva ca nişte antene radio, sau ceva ce NSA (National Security Agency) ar vrea să pună acolo... De fapt erau trei posibilităţi: una cea cu baze subterane OZN, alta cu un radar care vede dincolo de orizont, o a treia un sistem de tip HAARP”.

Aceeaşi ţinta, tot numai sub forma unei latitudini şi longitudini, a fost data pe 24 noiembrie 1986 şi altui clarvăzător din echipa Stargate, numit Mel Riley. Descrierea lui a fost: vârf triunghiular, cavernos în interior, tunele naturale, ca şi cum ar fi o structura în interiorul muntelui, destul de impenetrabil, două persoane plimbându-se afara (imposibil de realizat un contact cu ei) şi alte două înăuntrul structurii. O persoană şade într-un loc circular, care semăna cu o orga din cauza cheilor, butoanelor şi comutatoarelor. E un soi de ecran sau monitor, dar nu se vede clar; entitatea de la consola pare a fi umană dar nu i se văd trăsăturile fetei; pare destul de prietenos şi mă invita să-i observ acţiunile la consola...

Atwater, care a condus şedinţa a menţionat ulterior ca atunci când a văzut desenele lui Mel, care însoţeau observaţia, ele i-au amintit imediat de ceea ce spusese Pat Price despre un soi de osciloscop, un ecran rotund, pe care poţi urmări nişte semnale. Atwater a remarcat ca aceste şedinţe, două din multe altele, par să confirme existenta acelor baze. Locaţiile sunt descrise ca fiind bine camuflate, deci practic imposibil de descoperit. Obiectivul bazelor pare să fie benign, implicând observaţii, localizări, retransmisie şi poate navigaţie. Alte date par să indice ca „bazele” ar putea să nu fie ocupate tot timpul şi să fie conectate cu un obiect din spaţiul cosmic. Ca şi cum un soi de civilizaţie ne-ar monitoriza, dar nu 24 de ore 7 zile pe săptămâna... Artwater avansa ideea ca vizitatorii sunt foarte diferiţi fata de noi – „Poate tocmai de aceea sunt atât de rare contactele fizice cu extratereştrii... Răspunsul ar putea sta în căutarea contactului pe planuri mentale şi spirituale, dincolo de limitările adesea înguste ale realităţii fizice”.

Una dintre călătoriile spirituale remarcabile făcute de Joe McMoşneagle, în cadrul unei şedinţe de antrenament, a fost cea pe planeta Marte. În şedinţa, condusa de Holmes Atwater, „îndrumătorul” lui Joe a fost Robert Monroe. În camera izolată fonic şi întunecata, pentru atingerea stării de clarviziune se începea cu exerciţiile de relaxare, eliminarea „zgomotului” din simţuri, realizarea unui nivel special de excitare a cortexului şi,

odată atinsa aceasta stare, intrau în funcţie căştile audio, care induceau o anumită frecvenţă EEG în creierul mediumului. Apoi schimbările fiziologice erau urmărite prin electrozi plasaţi pe degetele mediumului.

În pregătirea exerciţiului de care vorbeam, Atwater scrisese pe un card „Planeta Marte acum un milion de ani”, a pus cardul într-un plic mic şi opac şi l-a rugat pe Monroe să pună plicul în buzunarul de la piept. Evident, nici Monroe, nici Joe McMoşneagle nu ştiau ce e în plic. După ce relaxarea lui Joe a fost încheiata, Atwater i-a cerut să folosească informaţiile de pe card şi i-a furnizat un set de coordonate geografice. Joe a început să descrie un climat arid... apoi, întors în timp acum un milion de ani, a spus ceva de „postefectul unei probleme geologice majore”. Când i s-a cerut să se întoarcă şi mai mult în timp, pana înaintea acestei probleme, a spus că e „total diferit” şi ca vede „umbra unor persoane foarte mari”. „Umbra” avea sensul ca persoanele nu mai existau. Cerându-i-se să se întoarcă şi mai mult, pana unde aceştia existaseră, Joe a vorbit de „indivizi foarte mari” care „purtau haine foarte stranii”, dând şi multe alte detalii despre o veche rasa forţata să-şi abandoneze planeta în urma unui dezastru cataclismic. I s-a cerut apoi, prin coordonate, să descrie opt structuri neobişnuite din zonă. Atwater abia acum i-a spus lui Bob Monroe ca „Joe e pe Marte”. La un moment dat, Joe ar fi fost chiar în contact telepatic cu un marţian.

La ora actuală, Joe McMoşneagle îşi conduce propria companie de clarviziune şi a publicat câteva cărţi. El spune ca a văzut OZN-uri şi extratereştri în mai multe şedinţe. Aceştia ar purta un costum protector mulat pe corp şi i-ar fi declarat ca OZN-urile sunt pentru călătorii scurte, iar deplasarea pe distanţe mari s-ar realiza prin „plierea spaţiului”.

Lyn Buchanan

Una dintre personalităţile implicate în utilizările militare ale „vederii la distanta” a fost şi Leonard „Lyn” Buchanan. La fel ca mai toţi clarvăzătorii militari, în cursul exerciţiilor de instruire a fost trimis şi el să vadă OZN-uri, extratereştri, planeta Marte etc. Mai mult, într-un interviu dat în anul 2000 jurnalistului Jim Marrs, Buchanan i-a mărturisit că ar fi fost, el însuşi, victima unei răpiri OZN, în care ar fi exersat chiar conducerea unei astfel de nave, doar prin suprapunerea palmelor pe un panou.

Fiind militar, a decis să raporteze cazul superiorilor săi. Peste o săptămână, era undeva, la etajul al şaptelea al Agenţiei de Informaţii al Apărării. Urma să fie interogat de doi funcţionari pe care de altfel îi cunoştea şi care erau la curent cu activităţile pe care el le desfăşura. Prima ipoteza la care Lyn s-a gândit că vor să

se convingă că nu a luat-o razna. Dar se pare că nu aceasta era problema. Cei doi erau extrem de interesaţi de un singur detaliu: cum arata panoul de comanda şi cum se lucra cu acesta. Lyn a înţeles ca, foarte posibil, cineva poseda un astfel de panou de comanda şi nu ştia cum să-l folosească.

După un timp, aflat într-o misiune, s-a întâlnit cu un fost coleg de militărie, pe care nu-l mai văzuse demult. În cursul discuţiilor, l-a întrebat cu ce se mai ocupa. Atunci colegul l-a întrebat ce tip de autorizare are şi, când a aflat, a spus că va cere permisiunea să-i arate ce anume face. Primind aprobarea, prietenul l-a dus într-un atelier plin de resturi, rezultate dintr-o coliziune. Dintr-odată Lyn a zărit un panou de comanda cunoscut şi a exclamat „Oh, asta-i dintr-un OZN, nu-i aşa?" Într-o clipă, a apărut un colonel care i-a dat afară pe amândoi din încăpere, ameninţându-l pe Lyn cu pedeapsa capitală dacă va dezvălui locaţia sau alte detalii.

Lyn Buchanan s-a retras din armata la împlinirea termenului. El a sprijinit ulterior poliţia, FBI, ca şi alte agenţii, în localizarea unor persoane dispărute, înfiinţând şi o companie în acest scop. El şi-a descris participarea la experimentele de vedere la distanta într-o foarte interesanta carte, publicata în 2003 şi – în versiune românească – în 2008, cu titlul „Al şaptelea simt".

Courtney Brown

Un personaj pitoresc, apărut ceva mai târziu în aceasta galerie, este Dr. Courtney Brown. El a fost, din 1986, sociolog şi profesor de politologie la Universitatea Emory din Atlanta (Georgia), urmând şi cursuri de meditaţie transcendentala, după care, începând din 1991, a fost antrenat în tehnicile de clarviziune de către maiorul Ed Dames, participant la proiectul Stargate. Brown a urmat şi cursuri la Institutul Monroe de Ştiinţe Aplicate, unde a obţinut în 1996 un masterat în clarviziune, după care a început el însuşi să predea la acel Institut.

În 1995, Brown a înfiinţat şi a devenit director al The Farsight Institute, din Atlanta, Georgia, în care promova o forma avansată a tehnicilor de clarviziune deja cunoscute, numita Scientific Remote Viewing (SIV). Tehnicile puse la punct în anii şaptezeci şi optzeci, dezvoltate apoi de Brown prin SIV, au reconfirmat faptul ca aproape orice persoană putea, după un antrenament specific de circa doi ani şi cu ajutorul unor dispozitive tehnice speciale, să devină clarvăzător (remote viewer), căpătând însuşirea de a depăşi barierele spaţiului şi ale timpului.

Obiectivul tehnicii SIV este să se obţină informaţii fără a utiliza cele cinci simţuri. Cel antrenat depăşeşte cenzura minţii conştiente, rămânând treaz, într-o stare alterata a conştiinţei, dar nu în transă. La începutul unei şedinţe, subiectul primeşte două

numere, fiecare de patru cifre, numere generate la întâmplare. Aceste numere nu au sens pentru mintea conştienta a clarvăzătorului, dar un nivel intermediar, special antrenat, le va interpreta drept coordonatele punctului care trebuie explorat.

Primele „explorări” sunt totdeauna „de calibrare”, în care ţintele sunt pământene şi relativ banale. Doar îndrumătorul ştie dacă la şedinţa care tocmai începe va urma investigarea unei ţinte pământeşti sau nepământeşti, a unui obiectiv banal şi binecunoscut sau a unuia ieşit din comun. Descrierea ţintelor pământene, de câte ori a fost inclusa în program, a corespuns foarte bine cu realitatea.

Când Courtney Brown s-a apropiat de aceste tehnici, exista deja un grup de clarvăzători care se străduiau să obţină, prin tehnicile de vedere la distanta, date despre OZN-uri şi despre ocupanţii acestora. După ce Brown a trecut el însuşi prin toate fazele de instruire ale unui medium şi a completat aceste tehnici cu altele noi, a reuşit, după afirmaţia sa, un număr de spectaculoase „explorări cosmice”, pe care le-a detaliat în cărţile sale Cosmic Voyage – Scientific Discovery of Extraterrestrials Visiting Earth (1996) şi Cosmic Explorers: Scientific Remote Viewing, Extraterrestrials, and a Message for Mankind (1999). În esenţa, el afirma ca a întâlnit, prin astfel de tehnici, reprezentanţi ai unor rase diverse de extratereştri şi s-a convins ca unii dintre aceştia se găsesc la ora actuală pe Pământ.

Şedinţele de clarviziune au vizat şi informaţii privind răpirile de oameni efectuate de OZN-uri. Courtney Brown afirma ca a observat astfel, în decursul mai multor şedinţe, discuri aparent metalice, în care călătoresc omuleţii cenuşii, şi ca a asistat la răpirea unei femei care a fost levitata prin fereastra casei de către o rază de lumina şi urcata pana într-o navă, unde a fost supusa unor manipulări cu finalitate reproductiva, confirmând în acest sens detaliile din investigaţiile lui Budd Hopkins, Prof. David Jacobs, sau Prof. John Mack. El comenta ca tehnicile de clarviziune pot aduce informaţii complementare celor provenind de la victimele răpirilor.

Atât Dr. Brown cât şi mulţi alţi clarvăzători de la Farsight Institute, atunci când şi-au ales drept ţinta obiective având legătura cu extratereştrii, au obţinut informaţii care, chiar dacă sunt greu de crezut, s-au confirmat oarecum reciproc. Potrivit lor, Pământul este controlat de multă vreme de reprezentanţii unor civilizaţii extraterestre, care însă se feresc să intre în contact cu noi deoarece considera că suntem încă insuficient dezvoltaţi şi trebuie să ne mai maturizam. Principala „rasa” de extratereştri căreia „i s-a încredinţat” misiunea sa ne supravegheze ar fi

„cenuşiii”, acei omuleţi de circa 1 – 1, 30 metri, fără par, cu ochii mari şi hipnotici, pomeniţi în foarte multe rapoarte asupra răpirilor.

Concluzia unor lungi procese verbale, proprii tehnicilor SIV, întocmite în urma călătoriilor lui Brown ar vrea să ateste ca cenuşiii reprezintă o societate mult mai evoluata decât cea pământească, dar o societate care a ajuns într-o fundătura în care se zbate fără să ştie prea bine care este ieşirea. Ei sunt de mai multe feluri, unii mai primitivi, alţii mai evoluaţi. Cu ere în urmă, au fost o rasă egoista, agresiva sexual, neinteresată de interesul colectiv, ceea ce a dus la o catastrofă ecologica. La ora actuală una dintre problemele lor este relativa sterilitate (la un moment dat cica au devenit chiar asexuaţi) ceea ce ar putea duce la extincţia biologica a speciei. Din acest motiv răpesc oameni, folosind femeile pământene ca „mame purtătoare” pentru viitoare generaţii de „cenuşii” creaţi prin inginerie genetică, amestecând şi anumite gene pământene între cele ale lor.

O alta informaţie obţinuta astfel de C. Brown a fost ca „cenuşiii” au o conştiinţă colectiva, ca şi când ar fi părţile unui mare organism care gândeşte cu o singură minte, indivizii nefiind decât executanţii deciziilor acestei minţi. Spre deosebire de ei, la oamenii pământeni fiecare individ este imprevizibil, capabil să-şi gândească viitorul în felul său. Pe de o parte, „cenuşiii” afişează o superioritate fata de oameni, de pilda cu ocazia răpirii lor şi a experimentelor la care îi supun, pe de altă parte însă, invidiază oamenii pentru individualitatea lor marcata şi chiar se tem de ei. Pe viitor „cenuşiii” spera ca să se folosească de oameni nu doar la regenerarea biologică a rasei lor ci şi pentru a câştiga şi ei o conştiinţă individuală. Cenuşiii nu sunt încă pregătiţi să intre în contact în mod oficial cu omenirea, de la egal la egal, pe plan fizic. Pe plan telepatic exista însă deja diverse contacte dar cenuşiii sunt tulburaţi de intensitatea neobişnuit de puternică a sentimentelor omeneşti recepţionate astfel.

În mai multe şedinţe de clarviziune, Courtney Brown s-a văzut transpus într-un tărâm îndepărtat, într-o clădire imensa, metalizata, în forma de turn. În interiorul clădirii vedea o mulţime de fiinţe umanoide, cu pielea deschisa, capul chel, îmbrăcate în cămăşi lungi şi pelerine albe. A înţeles că se afla la sediul Federaţiei Galactice...

Aşa cum atesta cei care au experimentat tehnicile de clarviziune sau extracorporalitatea, un medium dedublat vede şi aude ce se petrece în zona pe care o explorează, fără a fi el însuşi văzut sau auzit. Spre surprinderea sa, la sediul acestei Federaţii Galactice, C. Brown a constatat că nu doar vede ce anume se

petrece în jur ci este văzut la rândul lui. Făpturile l-au întâmpinat şi l-au salutat, spunându-i că sunt bucuroşi ca şi noi am sosit în sfârşit. Este condus la un personaj de vaza, cu o statură impunătoare şi înfăţişare de Buddha (la un moment dat autorul ajunge la concluzia că ar fi chiar personajul încarnat odinioară în întemeietorul religiei budiste). Acesta îi spune ca oamenii pământeni sunt deocamdată brutali şi indisciplinaţi; ei vor trebui să treacă prin transformări importante înainte de a putea începe călătoriile cosmice şi înainte de a intra în contact nemijlocit cu reprezentanţii altor civilizaţii. Deocamdată evoluam supărător de încet; dar toate aceste civilizaţii aşteaptă răbdătoare deoarece, „în sens galactic", ele contează în viitor pe contribuţia noastră.

Brown a mai aflat ca Federaţia Galactica este un organism care reuneşte foarte multe civilizaţii din Galaxia noastră, între care şi pe cea a „cenuşiilor" cei atât de frecvent menţionaţi în rapoartele despre răpirile OZN. Dar exista şi civilizaţii care nu au dorit să intre în Federaţie sau care nu au fost primite. Locuitorii lumilor care ţin de Federaţie au o conştiinţă mult lărgita fata de cea a oamenilor, aceşti locuitori existând în permanenta, simultan, şi în lumea fizică şi în cea transcendenta. Atingerea acestei stări de către toţi pământenii ar fi una dintre condiţiile acceptării noastre ca membri. Federaţia nu va rezolva problemele de tranziţie ale civilizaţiei pământene dar ne va putea da un oarecare ajutor dacă vom şti cum să i-l cerem. I s-a mai spus, între altele, ca tehnicile de clarviziune constituie deocamdată pentru omenire singura cale de a intra în legătura, din proprie iniţiativa, cu civilizaţiile extraterestre. Omenirea ar trebui să-şi pregătească în acest sens ambasadori la Federaţia Galactica, ambasadori care să fie antrenaţi intensiv prin tehnici specifice, de tipul SIV.

Cea mai surprinzătoare concluzie, la care Courtney Brown ajunge la sfârşitul investigaţiilor sale, este ca Federaţia Galactica constituie înainte de toate o organizaţie de pe un alt tărâm, o organizaţie a unei lumi invizibile, eterice, transcendente. O făptura din aceasta lume îi spune: „Fiinţe fizice nu ar fi în stare să coordoneze Galaxia". Deşi lumea fizica este cea a adevăratei existente, a progreselor individuale şi colective, a realizărilor majore, ea este o lume temporara în care spiritele petrec un timp limitat după care se întorc în perenele sfere astrale.

Dan D. Fărcaş, 2013

NOUTĂŢI EXTERNE

Bolidul de la Celiabinsk dezmembrat de un OZN???

Accesări: 2501

Pe 15 februarie 2013, înainte de răsăritul soarelui, cerul oraşului Celiabinsk (circa 1 milion de locuitori, în partea de sud a

munţilor Ural) a fost traversat de un bolid care a lăsat în urma o coadă impresionanta şi, la un moment dat a explodat. Una dintre ipoteze a fost ca explozia a fost provocata de un OZN.

Unda de soc a produs pagube materiale importante şi a rănit peste 1.000 de oameni. Ulterior s-a stabilit ca bolidul venea din Est, dinspre Kazahstan, avea un diametru de circa 17 metri şi o masa de circa 10.000 tone. El a intrat în atmosfera cu o viteză de 55.000 km/ora (de 20 de ori mai repede decât un glonte de puşcă), a început să lase o coadă la altitudinea de 100 km, iar explozia a avut loc la 25 km de suprafaţa pământului. Puterea exploziei a fost circa 20 de ori mai mare decât a bombei de la Hiroshima.

Pe una dintre filmări se poate interpreta ca un obiect dreptunghiular vine din spatele bolidului, îl ajunge din urmă, îl depăşeşte şi pleacă în spaţiu, iar imediat după aceea bolidul explodează. S-a comentat că ar fi fost un OZN care, dezintegrând nucleul bolidului, a micşorat potenţialele pagube produse de acesta.

Bolidul de la Celiabinsk a fost cel mai mare din ultimul secol. Un bolid mult mai mare, cu diametrul estimat la 100 de metri, producând o explozie cât 1.000 de bombe de la Hiroshima, a căzut pe 30 iunie 1908 în regiunea Tunguska din Siberia, distrugând totul pe o suprafaţă mai mare decât Bucureştii şi judeţul Ilfov.

Exista şi o ipoteză pitoreasca a unui ufolog rus, conform căruia în taigaua siberiana extratereştrii au amplasat, cu mii de ani în urmă, nişte rachete de interceptare, care se declanşează distrugând astfel de obiecte venite din cer şi ca ceea ce s-a filmat a fost o astfel de racheta.

O discuţie pe temele de mai sus, între Elena Lasconi şi Dan D. Fărcaş, a fost difuzata de postul de televiziune Acasă şi poate fi vizionata AICI.

NOUTĂŢI EXTERNE

Audiere privind prezenţa extraterestra pe Pământ

Accesări: 1846

În perioada 29 aprilie – 3 mai 2013, s-a derulat la Washington aşa-numita „Audiere a Cetăţenilor privind Dezvăluirea” (Citizen Hearing on Disclosure) privind dovezi ale unei prezenţe extraterestre pe planeta noastră.

Acţiunea a fost organizată la National Press Club din Washington, la o distanţă de două colţuri de Casa Albă, de Paradigm Research Group, înfiinţat în 2004 şi condus de Steven Bassett, activist politic, comentator şi publicist, aparent cu ajutorul unei donaţii de 1, 1 milioane dolari, primită din Canada.

Audierea a venit şi ca un răspuns la faptul că, în noiembrie 2011, la două petiţii ale aceluiaşi grup, purtând mii de semnături,

Casa Albă a răspuns că: „Guvernul Statelor Unite nu are nicio dovadă că există o viaţă în afara planetei noastre, sau ca o prezenţă extraterestră a contactat sau angajat vreun membru oarecare al speciei umane. În plus, nu există nicio informaţie credibilă care să sugereze că vreo dovadă în acest sens este ascunsă de ochii publicului”. Audierea privind Dezvăluirea îşi propunea „să prezinte acele dovezi despre care Casa Albă spune că nu există şi să încerce să realizeze ceea ce Congresul SUA nu a reuşit să facă – să caute faptele legate de cea mai importantă problemă a prezentului şi a oricărui alt moment”. Întreaga Audiere a fost filmată ca bază pentru un viitor documentar intitulat „Embargo asupra Adevărului”.

În comunicatul distribuit la sfârşitul audierilor se preciza că 39 de „cercetători, activişti, lideri politici, foşti membri ai serviciilor militare şi ai unor agenţii guvernamentale, reprezentând zece ţări, au depus mărturie în Washington, DC, în faţa a şase foşti membri ai Congresului Statelor Unite. Ca urmare a mărturiilor, aceşti membri emit următoarea declaraţie:

Întrucât: având în vedere, evoluţia înţelegerii ştiinţifice privind numărul de planete care pot întreţine viaţa din galaxia în care se află Pământul, ar fi culmea aroganţei să se afirme că oamenii sunt singurele fiinţe simţitoare în această galaxie;

Întrucât: având în vedere că martori credibili au adus dovezi ştiinţifice copleşitoare documentând prezenţa curentă a unor vehicule aeriene neidentificate şi inexplicabile, despre care mulţi cred că reflectă o inteligenţă extraterestră;

Şi întrucât: având în vedere implicaţiile enorme la nivel mondial în cazul în care aceste nave sunt, într-adevăr, de origine extraterestră, o astfel de problemă este o chestiune de competenţa Adunării Generale a Naţiunilor Unite;

Noi subsemnaţii cerem Fundaţiei pentru Audierea Cetăţenilor să-şi folosească oficiile sale pentru a organiza părţile interesate şi să colecteze fondurile necesare pentru a căuta să realizeze o campanie la nivel mondial pentru a convinge una sau mai multe naţiuni să propună o rezoluţie în cadrul Adunării Generale, cerând ca Naţiunile Unite să sponsorizeze o conferinţă mondială având ca obiectiv posibilele dovezi ale unei prezenţe extraterestre pe planeta noastră. Noi subsemnaţii ne angajăm să sprijinim acest efort”.

Ca urmare a acestui comunicat, Bassett a anunţat că Fundaţia pentru Audierea Cetăţenilor va începe în scurt timp colectarea de fonduri pentru a face paşii necesari către o rezoluţie favorabilă în acest sens în Adunarea Generală ONU.

Între martorii prezenţi erau mai multe personalităţi cunoscute

din domeniu, de pildă: tanton Friedman (Canada), A.J. Gevaerd (Brazilia), medicul Steven M. Greer, fostul ministru Paul Hellyer (Canada), jurnalista Linda Moulton Howe, chirurgul Dr. Roger Leir, cel care a extras cele mai multe presupuse implanturi, Dr. Jesse Marcel, Jr., martor la incidentul de la Roswell, astronautul Dr. Edgar Mitchell, ufologul Roberto Pinotti (Italia), Nick Pope (Regatul Unit), lt. col. Kevin Randle, Căpitanul Robert Salas, ufologul Donald Schmitt.

Menţionăm mai jos câteva dintre depoziţiile făcute.

George Filer III, fost maior U.S. Air Force, ofiţer de informaţii şi pilot cu 5.000 de ore de zbor, a descris în detaliu întâlnirea sa cu un OZN. În ianuarie 1962 era staţionat la baza RAF din Sculthorpe, Anglia. Terminase de realimentat avionul de vânătoare, la 9.000 metri altitudine, deasupra Mării Nordului, când a fost anunţat de la punctul de control din Londra că radarul a observat o aeronavă neidentificată, la 300 de metri deasupra unei zone între Oxford şi Stonehenge. Era aproape de apusul soarelui când au primit ordin să intercepteze obiectul. De la 30 de kilometri, radarul avionului a prins ţinta. „Era un ecou extraordinar de puternic, ca cel produs de un pod sau un vapor de mari dimensiuni. Această navă era mai mare decât tot ce am văzut în aer până atunci. Îmi amintea de ecoul radar al Podului Brooklyn (1800 m) sau al Podului Firth of Forth din Scoţia (2500 m) ... Semnalul era clar şi solid, nu ca cele primite de la un nor. Apreciam că nava aceea trebuia să fi fost din oţel sau un metal rezistent. Aveam 680 km/h, iar când am ajuns la o distanţă de 16 kilometri, OZN-ul a realizat, aparent, că venim să-l interceptăm... Era o noapte întunecată; vedeam în faţa noastră doar lumini difuze, cam ce cele ale unui crucişător pe mare. Când eram la opt kilometri, brusc OZN-ul de parcă a înviat; luminile s-au intensificat extraordinar de mult, iar obiectul a accelerat într-un mod similar cu decolarea, noaptea, a unei navete spaţiale... şi a dispărut. Am aflat ulterior că astfel de nave uriaşe sunt numite nave-mamă, deoarece, la fel ca un port-avion, ele poartă nave de mai mici dimensiuni”. Filer a întrebat Punctul de Control din Londra dacă a fost lansată vreo rachetă în zonă; dar cei de acolo erau tot atât de nedumeriţi ca şi el. (n.n. transformările valorilor în sistemul metric ne aparţin).

Deşi incidentul a fost menţionat în registrul de navigaţie, ca şi în raportul de operaţii al zilei următoare, nu i s-a acordat o atenţie specială. Totuşi, după câteva săptămâni, Filer şi echipajul său au primit o invitaţie să ia masa cu prinţul Filip, duce de Edinburgh (soţul reginei Elizabeta II), care era interesat de cele întâmplate. Între altele, prinţul a menţionat „Unchiul meu, care m-a crescut, contele Mountbatten, a văzut un OZN de aproape, în timp ce era în

marina militară”, adăugând că el însuşi a discutat „în multe ocazii” cu alte echipaje de aviatori care au fost trimise să intercepteze OZN-uri şi că „Acest complex de la Stonehenge şi Silbury Hill din Anglia, ar putea reprezenta de fapt vizite ale unei rase nepământene, într-un trecut îndepărtat”.

O altă depoziţie, de 15 minute, înregistrată video, a venit de la un fost ofiţer superior, care nu şi-a divulgat identitatea. Având 77 de ani, era vizibil într-o stare precară de sănătate. Ofiţerul lucrase pentru CIA în 1958 în perioada preşedintelui Dwight Eisenhower, fiind implicat şi în politica din jurul proiectului Blue Book destinat fenomenului OZN.

Bassett a subliniat că omul a primit, în decursul timpului, numeroase ameninţări să nu vorbească, dar acum, simţind că i se apropie sfârşitul, era decis să rupă tăcerea care i-a fost impusă. El a fost intervievat de doi cercetători, prezenţi la Audiere: Linda Moulton Howe şi Richard Dolan. După vizionarea filmului, Linda Moulton Howe a autentificat acreditările fostului oficial CIA, ca şi depoziţia sa, spunând că în 1994 ea a petrecut trei zile cu el, înregistrând unsprezece casete audio de 90 de minute. Doar că, la trei zile de la întoarcerea ei acasă, a primit un telefon în care ofiţerul i-a spus că el şi soţia sa au fost ameninţaţi cu represalii în cazul în care ceea ce s-a înregistrat pe bandă ar deveni public. Richard Dolan, care este vizibil în video, a confirmat şi el autenticitatea sursei.

Steve Bassett a comentat că acest caz ne face să înţelegem mai bine suferinţa multor foşti militari sau oficiali guvernamentali, care sunt obligaţi să trăiască într-o lume de secrete şi de teamă, datorită acestui „embargo asupra adevărului” privind întâlnirile cu nepământenii. „Într-un fel, acest video reprezintă pe acei mulţi care n-au putut veni în faţa unor comisii ca aceasta, oameni care ar vrea să vorbească dar le vine foarte greu. Marea majoritate a persoanelor care au avut de-a face cu acest subiect, lucrând pentru guvern, începând încă din anii ’40, au avut acces la informaţii pe care să le ducă în mormânt, fără a avea voie să vorbească despre ele dacă li s-a spus să nu vorbească”.

O altă depoziţie vine de la Gary Heseltine din Regatul Unit, proaspăt pensionat din poliţia britanică, pentru care a lucrat timp de 24 de ani, afirma că vorbeşte în numele tuturor ofiţerilor de poliţie din lume care au fost martori ai unor întâlniri OZN. El a creat în 2002 un site destinat rapoartelor de acest tip, venite de la poliţiştii britanici. În 2013 avea pe acest site peste 425 de cazuri, dintre anii 1901 şi 2012, implicând peste 940 de ofiţeri britanici de poliţie.

O statistică arată că peste 70% sunt cazuri raportate de mai

mulţi ofiţeri, permiţând o coroborare a evenimentelor. Unele astfel de cazuri au avut şi şase sau mai mulţi martori poliţişti, care au văzut cele întâmplate din locaţii geografice diferite. Într-un caz particular, din noaptea de 30/31 martie 1993, numit „incidentul Cosford”, 24 ofiţeri de poliţie au urmărit cel puţin un obiect, de-a lungul a şase comitate din Marea Britanie. Mulţi ofiţeri au observat, în apropierea locului în care stăteau, nave structurate, de dimensiuni impresionante, de la zeci de picioare până la multe sute de picioare (aproximativ de la 10 metri la sute de metri n.n.).

Heseltine a reprodus trei cazuri britanice din baza sa de date. În octombrie 1984, în apropierea bazei RAF Northholt din Middlesex, doi ofiţeri de poliţie în uniformă, care patrulau în zonă, au zărit, o navă triunghiulară neagră, plutind tăcut la joasă înălţime. Avea mărimea a trei terenuri de fotbal. Când Heseltine le-a cerut martorilor să precizeze mai clar ce au vrut să spună, martorul a spus că estimarea era precisă deoarece l-au văzut chiar deasupra a trei terenuri de fotbal alăturate.

Într-o altă ocazie, în octombrie 1978, trei poliţişti în uniformă au observat, într-o zonă rurală din Buckinghamshire, un obiect imens (descris ca având dimensiunile unui teren de fotbal) care s-a materializat într-o clipă, brusc şi fără zgomot, în faţa ochilor lor şi foarte aproape de locul în care stăteau. Mai multe obiecte de mici dimensiuni zburau în jurul navei principale, care a proiectat o fâşie largă de lumină spre sol, în timp ce a traversat peisajul timp de câteva minute, după care a dispărut într-o clipită. Martorii spuneau că a fost de parcă cineva ar fi aprins iar apoi ar fi stins un bec.

În mai 1981 sau 1982, doi poliţişti înarmaţi protejau un ministru conservator într-o locaţie secretă din North Yorkshire. La 5.30 dimineaţa, în timp ce patrulau în jurul reşedinţei, au observat că lumina răsăritului de soare s-a întunecat brusc. Când au privit în sus, să vadă ce s-a întâmplat, au văzut un obiect cilindric enorm, purpuriu închis, lung cât un teren de fotbal şi cu un şasiu pronunţat în partea de jos, plutind deasupra casei la o altitudine de 60 – 90 metri. Obiectul a rămas nemişcat timp de 5 – 10 minute; apoi, brusc şi fără zgomot, a accelerat spre orizont cu o viteză extraordinară şi s-a făcut nevăzut.

Alte două ţări care i-au atras atenţia lui Heseltine au fost Statele Unite şi Belgia. Multe cazuri din SUA sunt ieşite din comun, aşa cum a ilustrat cu două exemple.

Imediat după miezul nopţii, pe 14 decembrie 1994, 15 ofiţeri de poliţie din comitatul Trumbull, statul Ohio, au observat mai multe OZN-uri circulare, din puncte geografice diferite. Într-unul dintre cazuri, motorul automobilului sergentului Toby Meloro s-a oprit brusc. Când a coborât din vehicul, el a observat un OZN

plutind chiar deasupra capului său. Îndată ce obiectul s-a îndepărtat, fără zgomot, maşina a putut fi repornită şi poliţistul a şi urmărit pentru scurt timp apariţia.

Pe 5 ianuarie 2000, în Illinois, mai mulţi ofiţeri de poliţie au observat, din locaţii geografice diferite şi uneori de foarte aproape, o navă triunghiulară imensă.

În sfârşit, Heseltine a ţinut să menţioneze că între 1989 şi 1991 sute de ofiţeri de poliţie au văzut obiecte triunghiulare de mari dimensiuni pe cerul Belgiei. Numeroase cazuri au implicat mai mulţi poliţişti în acelaşi timp şi multe dintre observaţii au fost făcute de la distanţe foarte mici şi/sau au fost confirmate de observatori civili şi de radare militare.

Heseltine a subliniat în încheiere „în numele tuturor ofiţerilor de poliţie din lume, că ceea ce au observat mulţi dintre ei au fost nave autentice, de natură fizică şi care au manevrat într-o manieră pe care poliţiştii care au fost martori n-au mai văzut-o nici înainte nici după respectivele întâlniri”. El a adăugat: „Cer acestei adunări să accepte mărturiile lor colective ca autentice, oferind dovezi suplimentare convingătoare că multe dintre aceste observaţii reprezintă nave structurate, ieşite din comun şi necunoscute, care zboară în speţiul aerian pământean... Eu cred că mărturiile colective, dovezile prin imagini şi urme fizice, adunate în peste 60 de ani de cercetare OZN, reprezintă o confirmare copleşitoare a faptului că unele observaţii OZN reprezintă o implicare extraterestră în curs de desfăşurare pe planeta Pământ”.

Un alt participant important la lucrările „Audierii Cetăţenilor privind Dezvăluirea” a fost Stanton Friedman. După opinia sa, „dovezile sunt covârşitoare că planeta Pământ este vizitată de nave spaţiale extraterestre controlate inteligent. Cu alte cuvinte, unele (subliniat de 33 de ori), unele OZN-uri sunt nave spaţiale extraterestre, cele mai multe nu sunt”.

Cu puţin timp înainte de conferinţă el a difuzat un text critic împotriva articolului „The Science Behind UFOS” publicat de Phil Plaît în revista Astronomy Magazine, articol pe care-l numea „un splendid exemplu al falimentului intelectual al pseudoştiinţei şi anti-ufologiei”. Plaît, ca orice astronom, era de presupus că susţinea imposibilitatea călătoriilor interstelare, deci şi imposibilitatea unei prezenţe extraterestre pe Pământ. Iar dacă e imposibil, ce rost ar mai fi avut (nu-i aşa?) să caute dovezi pro sau contra...

Friedman constată că în privinţa fenomenului OZN s-au publicat, în timp, cinci studii ştiinţifice de mari dimensiuni. Plaît nu menţionează niciuna. Există cel puţin 12 teze de doctorat privind OZN-urile. Niciuna nu este menţionată. Există numeroase

înregistrări radar-vizuale. Niciuna nu e menţionată. Ted Phillips a inventariat peste 5.000 urme fizice ale trecerii unor OZN-uri, colectate din 95 de ţări. Niciuna nu e menţionată. Există un număr de cazuri de răpiri OZN bine investigate, de profesionişti precum psihiatrul Dr. John Mack de la Universitatea Harvard. Niciuna nu e menţionată. Dintre studiile amintite, cel mai mare este „Project Blue Book Special Report No. 14”. Realizat de ingineri şi cercetători de la Battelle Memorial Institute, prin contract cu US Air Force, în 1954. Studiul include 200 de tabele, grafice, hărţi etc, analizând 3201 observaţii OZN, din care 21, 5% sunt listate ca „necunoscute”, complet separat de 9, 3% încadrate la „informaţii insuficiente”. Observaţiile au fost clasificate şi după calitatea observatorilor (de pildă aviatori, astronomi etc.). Cu cât această calitate era mai bună, cu atât era mai mare şi procentul de cazuri neidentificate. O analiză statistică de tip chipătrat a arătat că probabilitatea ca observaţiile „necunoscute” să fie de fapt „cunoscute” prost clasificate era mai mică de 1%.

Un alt studiu, de 247 de pagini, este cel care a urmat audierilor din 29 iulie 1968 în faţa comisiei pentru ştiinţă şi astronautică a Casei Reprezentanţilor SUA, conţinând depoziţiile a 12 oameni de ştiinţă, dintre care trei astronomi, între care J. Allen Hynek, şeful departamentului de astronomie de la Universitatea Northwestern din Evanston, Illinois, şi timp de 20 de ani consultant OZN al Air Force. Cea mai cuprinzătoare prezentare a fost cea a Dr. James E. McDonald, cercetător principal fizician la departamentul de ştiinţe ale atmosferei, de la Universitatea din Arizona. El a analizat 41 de cazuri separate, inclusiv observaţiile făcute de astronomi precum Dr. Clyde Tombaugh, descoperitorul planetei Pluton, sau cazuri cu mai mulţi martori şi cazuri radar-vizuale.

Şi „Raportul Ştiinţific privind OZN-urile” (Raportul Condon) elaborat la Universitatea Colorado analizase detaliat 117 cazuri, dintre care 30% nu au putut fi identificate. Totuşi cartea lui Plaît vorbeşte doar despre un singur caz, fotografia făcută pe 11 mai 1950 de soţii Trent în McMinnville, Oregon, recunoscând că „Aceasta este unul dintre puţinele rapoartele OZN în care toţi factorii investigaţi: geometric, psihologic şi fizic par să fie în concordanţă cu afirmaţia că un obiect extraordinar de zbor, argintiu, metalizat, în formă de disc, având zeci de metri în diametru şi fiind evident artificial, a zburat în văzul a doi martori”.

În seara de 13 martie 1997, o formaţie neidentificată de dimensiuni impresionante a trecut plutind deasupra statelor Arizona şi Nevada din SUA, ca şi peste statul mexican Sonora. Pe o distanţă de 480 de kilometri, ea a fost descrisă, în diverse moduri,

de mii de martori care au urmărit fenomenul timp de trei ore. Explicaţia lui Plaît, că a fost vorba doar de o formaţie de avioane, este ridicolă, întrucât martorii vorbeau de un obiect imens, care zbura fără zgomot şi foarte încet, obturând cerul deasupra lui. Nu existau luminile roşu şi verde obligatorii la avioane. Un martor important a fost chiar guvernatorul de atunci al Arizonei, Fife Symington, fost ofiţer şi pilot în aviaţia militară.

Rusia deţine SECRETUL privind civilizaţiile EXTRATERESTRE? Carte secretă scrisă la Moscova VIDEO

Au apărut şi imagini cu OZN-uri care s-au prăbuşit în Rusia.

Autor: Angelo Tăutu sâmbătă, 06 septembrie 2014 33 Comentarii 30970 Vizualizări

Cel care a tradus această carte în limba engleză, carte considerată uimitoare, a „iniţiat" această „poveste" în 2004.

Potrivit site-ului www.lovendal.ro, cartea poate fi găsită pe calameo.com, chiar sub acest titlu: „Cartea secretă rusă privind rasele extraterestre".

Prin urmare, potrivit poveştii, cel care a tradus această carte în limba engleză s-a întâlnit în 2004 cu un ucrainean pe nume Petro. Cei doi au devenit prieteni, iar 4 ani mai târziu au făcut împreună o excursie, ajungând la casa din Portugalia a tatălui lui Pedro care a fost diplomat rus şi s-a retras în această ţară.

Cei doi au descoperit-o

Tatăl lui Pedro deţinea numai puţin de 58 de cutii cu documente secrete şi cărţi vechi încă din timpul URSS. Printre

aceste materiale, Pedro şi prietenul său au descoperit o carte secretă, ce era folosită de agenţii de informaţii sovietici şi ruşi, cu privire la presupusele întâlniri cu extratereştrii semnalate pe Pământ de-a lungul timpului. Cartea a fost actualizată de mai multe ori, iar, în ultima perioadă, actualizările se primeau prin poştă sau prin email.

Se pare că producătorii de la Hollywood, cei de jocuri video precum şi ziarele şi revistele s-au inspirat din această carte sovietică despre extratereştri. Prima ediţie a cărţii a fost tipărită în 1946 sau 1947, urmând apoi alte ediţii ca cele din 1951, 1959, 1968, 1971, 1980 etc. Cea mai nouă ediţie este cea din 2011. În anii ’80, o copie a acestei cărţi a fost găsită pe un câmp din estul Siberiei. Copia a ajuns în mâinile unui agent KGB ce avea prieteni în mass-media. După colapsul Uniunii Sovietice, unele informaţii şi imagini din această carte s-au „scurs” (probabil că au fost vândute), pentru a fi folosite mai târziu în seriale TV cu extratereştri sau în jocuri video.

Câteva dintre rasele menţionate în carte

Iată câteva dintre rasele extraterestre menţionate în carte: Kurs – Este considerată a fi o rasă misterioasă. Se spune că i-a fost interzisă vizitarea Pământului în jurul anului 1.000 î.Hr., dar ea totuşi a mai făcut acest lucru pe ascuns; KURS. Despre aceşti extratereştri se crede că ar fi înrudiţi cu Anunnaki. Vin de pe planeta Dillimuns, fiind rasa extraterestră din spatele poveştii lui Enlil şi Ninlil. Ei sunt implicaţi direct în dezvoltarea rasei umane în stadiile sale timpurii. Liderul lor se află printre cei mai recenţi vizitatori. Ei vor sta permanent pe Pământ şi vor avea un rol important în anii care o să vină; Mayarek-Reprezintă o rasă extrem de războinică şi de violentă. Sute de ani nu li s-a permis să-şi părăsească planeta; Ramay – Este o rasă extrem de paşnică, încercând să coexiste cu oamenii. Ei au creat cultura civilizaţiei mayaşe, învăţându-i pe mayaşi despre astronomie. După ce au plecat de pe Pământ, mayaşii au început să facă sacrificii în onoarea lor. Ultima oară au fost observaţi în Bora Bora în anul 2001; Moovianthan-Kazaphic – S-au întâlnit cu cel puţin doi preşedinţi americani, dar şi cu lideri sovietici. Ei au oferit americanilor şi ruşilor o parte din tehnologia lor avansată în schimbul răpirii unor oameni. Ei au avut un rol important în cultura tibetană şi încă deţin baze subterane sub munţii noştri. Ei au mai colonizat încă 40 de planete de pe alte sisteme solare; Rak – Au vizitat planeta noastră doar de câteva ori, ultima vizită înregistrându-se acum 1.300 de ani. Vizita lor a creat în rândul teologiei islamice credinţa în djinn sau „genii”. Conform unor învăţători musulmani, ei trăiesc într-o lume nevăzută, într-o altă

dimensiune dincolo de a noastră. Ei nu au mai vizitat Pământul, întrucât sistemul lor imunitar nu s-a mai putut adapta florii şi faunei terestre.

„Este datoria voastră”.

SCANDAL monstru în America: acordul SECRET prin care „ESCROACA Hillary” a ajuns să candideze la Preşedinţie

Autor: Radu Pădure duminică, 05 noiembrie 2017 10 Comentarii 9326 Vizualizări

Dezvăluiri senzaţionale arată manevrele oculte prin care Hillary Clinton a pus papucul pe Partidul Democrat, ajungând să controleze tot ce mişcă.

Într-o carte care urmează să apară săptămâna viitoare, Donna Brazile, ex-preşedinta interimară a Comitetului Democrat Naţional (DNC), relatează cum Partidul Democrat se afla sub papucul lui Hillary Clinton încă dinainte ca aceasta să obţină nominalizarea pentru Casa Albă.

Politico a publicat ample fragmente din cartea semnată de Brazile şi intitulată: *Hacks: The Inside Story of the Breaks-ins and Breakdowns that Put Donald Trump in the White House* (Hachette Books, ed.).

Totul începe în august 2015, când democraţii semnează un acord cu echipa de campanie a fostei secretare de stat. Târgul este aparent simplu: tabăra lui Clinton trebuie să pună umărul pentru a umple din nou vistieria partidului.

Livia Stanciu reuşeşte ceea ce nu a putut ditamai Comisia Parlamentară: O dă în gât pe Codruţa Kovesi! Prostie sau viclenie?

Binomul pregăteşte OPERAŢIUNEA URAGANUL! Dragnea, Ponta şi membrii grei din PSD VOR FI SCOŞI DIN SCHEMĂ. Dezvăluiri explozive de ultimă oră

Dacă aceste aspect este deja cunoscut de marele public, cartea dezvăluie că acordul avea şi o parte secretă: în schimbul acestui ajutor financiar, Clinton primea mai multă putere în sânul partidului: printre noile atribuţii primite, de pildă, era şi dreptul de veto asupra postului de director de comunicaţii.

„În schimbul banilor vărsaţi în conturile partidului, Hillary controla finanţele şi strategia partidului, ca şi toţi banii aduşi. DNC era de asemenea obligat să consulte echipa de campanie (a lui Clinton – n.r.) în ceea ce priveşte restul personalului, bugetul, donaţiile, munca de analiză şi mail-urile", scrie autoarea.

Donna Brazile susţine că nu a aflat despre acest aranjament secret decât în iulie 2016, la câteva zile după ce a înlocuit-o pe şefa demisionară a DNC, Debbie Wasserman Schultz.

NE LUCREAZĂ RUŞII! România este vizată de o NOUĂ REVOLUŢIE. „Va fi vărsare de sânge!"

SISTEMUL ŞI-A ŞTERS URMELE după alegerile din 2009 PRINTR-UN SIR DE CRIME suspecte. Dezvăluiri-bombă! BREAKING NEWS!

Odată ajunsă în fruntea Comitetului Democrat Naţional, Brazile povesteşte că nu mai putea redacta nici măcar un comunicat fără aprobarea de la „Brooklyn", cartierul general de campanie al lui Clinton. Înţelegerea „nu era ilegală, dar cu siguranţă nu era etică", comentează fosta şefă ad-interim a DNC.

Aceste acuzaţii la adresa lui Hillary Clinton nu sunt noi. De-a lungul întregii campanii pentru alegerile primare din 2016, Bernie Sanders, contracandidatul cel mai puternic al lui Clinton, nu a încetat să reproşeze Partidului Democrat lipsa de neutralitate, contestând de exemplu calendarul dezbaterilor. În final, va fi zdrobit.